Bestseller *New York Times*

BODYGUARD

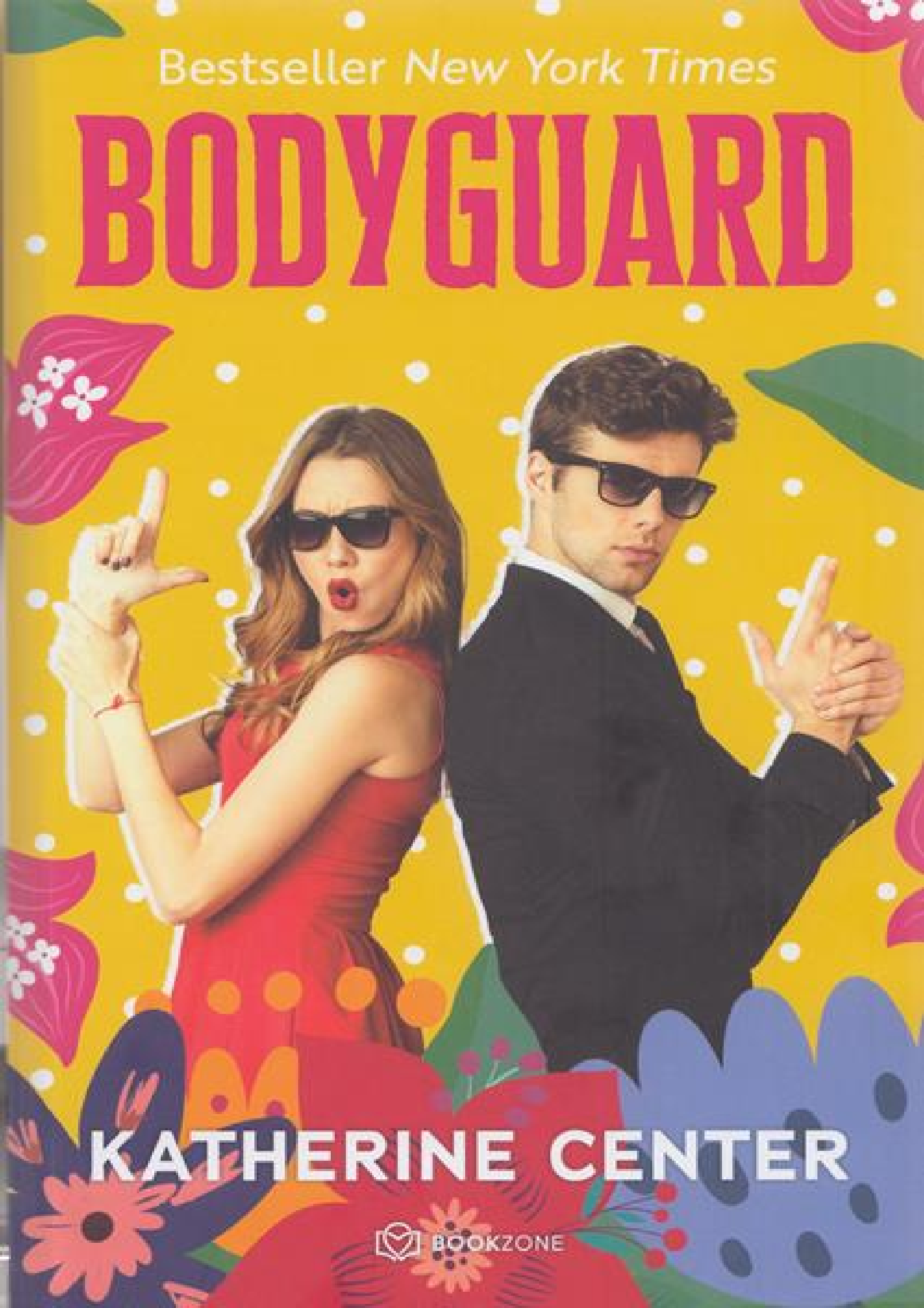

KATHERINE CENTER

BOOKZONE

Cuprins

Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
Capitolul 17
Capitolul 18
Capitolul 19
Capitolul 20
Capitolul 21
Capitolul 22
Capitolul 23
Capitolul 24
Capitolul 25
Capitolul 26
Capitolul 27
Capitolul 28
Capitolul 29
Capitolul 30
Capitolul 31
Capitolul 32
Capitolul 33
Epilog
Mulțumiri
Nota autoarei

KATHERINE CENTER

BODYGUARD

Traducător Camelia Ghioc
Titlul original: *The Bodyguard,* 2022

Editura Bookzone, 2023

Versiune ebook: v1.0, martie 2023

Bunicilor mei, Herman și Inez Detering

Ne-ați lăsat numeroase daruri pe care să le ducem mai departe și vă sunt recunoscătoare pentru toate, în mod special pentru îmbrățișările voastre, pentru căldura, bunătatea și pentru toate amintirile unei copilării petrecute alergând după pofta inimii în jurul fermei voastre din Texas.

Mi-e dor de voi amândoi, în cel mai iubitor și mai plin de recunoștință mod.

Capitolul 1

Ultima dorință a mamei a fost să îmi iau o vacanță.

— Du-te, bine? spusese ea, dându-mi după ureche o șuviță de păr. Pur și simplu fă o rezervare și du-te. Ca oamenii normali.

Nu-mi mai luasem un concediu de opt ani.

Însă îi spusesem „Bine”, așa cum faci când îți cere ceva mama ta bolnavă. Apoi adăugasem, de parcă negociam:

— O să-mi iau *o* vacanță.

Sigur, în acel moment nu îmi dădeam seama că era ultima ei dorință. Credeam că stăm și noi de vorbă, cum stai la spital, în miez de noapte.

Apoi, brusc, a venit noaptea de după înmormântare, iar eu mă tot foiam în pat de pe-o parte pe alta și acea discuție îmi tot revenea în minte. Și felul în care mă privise în ochi și mă strânsese de mână ca să pecetluiască înțelegerea – de parcă o vacanță ar fi ceva important.

Era trei dimineața. Hainele cu care fusesem la înmormântare atârnau pe un scaun. Mă chinuiam să adorm de la miezul nopții.

— Bine. Bine! am spus din pat cu voce tare, nimănui.

Apoi m-am târât pe burtă peste pături ca să-mi iau laptopul de pe podea și, cu ochii cârpiți de somn, la lumina albastră a ecranului, am dat repede o căutare după „cel mai ieftin bilet de avion către orice destinație”, am găsit un site care avea o listă cu destinații nonstop la prețul de șaptezeci și șase de dolari și am lăsat lista să se deruleze de parcă jucam la ruletă, care s-a oprit aleatoriu la Toledo, Ohio, și am dat click pe „Cumpără acum”.

Două bilete pentru Toledo. Nerambursabile, după cum s-a dovedit. Un fel de pachet romantic de Valentine’s Day.

Gata.

Promisiune îndeplinită.

Toată tărășenia durase mai puțin de un minut.

Acum nu mai trebuia decât să mă forțez să mă duc.

Dar tot nu puteam să dorm.

La cinci dimineața, când cerul tocmai începea să se lumineze, am cedat, am tras de pe pat toate cearșafurile și păturile, mi-am târât picioarele până la dulap, m-am făcut covrig în cuibul pe care mi l-am improvizat pe podeaua lui și am adormit, în sfârșit, în bezna fără ferestre.

Când m-am trezit, era patru după-amiaza.

Am sărit, panicată, și am început să mă poticnesc prin cameră – încheindu-mi strâmb nasturii cămășii și lovindu-mă cu fluierul piciorului de tăblia patului – de parcă întârziam la serviciu.

Dar nu întârziam la serviciu.

Glenn, șeful meu, îmi spusese să nu vin la muncă. De fapt, îmi *interzisese* să vin la muncă. O săptămână.

— Nici să nu-ți treacă prin cap să vii la birou, spusese. Stai acasă și jelește.

Să stau acasă? Și să jelesc?

În niciun caz!

Mai ales că – acum, odată cumpărate biletele pentru Toledo – trebuia să dau de iubitul meu, Robby, și să-l oblig să vină cu mine.

Nu?

Nimeni nu se duce singur la Toledo. Mai ales de Ziua îndrăgostiților.

În acel moment, totul părea imperativ și nu suferea amânare.

Dacă aș fi fost într-o altă stare sufletească, i-aș fi putut trimite pur și simplu un mesaj lui Robby să treacă pe la mine după serviciu și l-aș fi invitat simplu și frumos să vină cu mine. În timp ce luam cina și beam ceva. Ca un om normal la cap.

Poate că ar fi fost un plan mai bun.

Sau ar fi avut un rezultat mai bun.

Dar în acel moment nu eram un om normal la cap. Eram un om care dormise *în dulap.*

Când am ajuns la birou în acea după-amiază – exact când se termina programul –, aveam părul pe jumătate pieptănat, cămașa băgată parțial în pantaloni, iar în buzunarul hainei de la costumul de înmormântare cu care eram îmbrăcată încă mai aveam programul de la slujbă, cu poza mamei de la absolvirea liceului pe copertă.

Presupun că e ciudat să te duci la lucru a doua zi după înmormântarea mamei tale.

Mă documentasem și, de cele mai multe ori, durata zilelor libere în caz de deces era de trei zile – deși Glenn mă obliga să-mi iau cinci. Alte lucruri despre care m-am documentat pe parcursul nesfârșitei mele nopți fără somn: „cum să vinzi casa părintească", „cum să te distrezi în Toledo" (o listă surprinzător de lungă) și „cum să scapi de insomnie".

Pe scurt: nu aveam ce căuta aici.

De aceea am ezitat și m-am oprit la ușa biroului lui Glenn. Și așa am ajuns să trag cu urechea din greșeală și să îi aud pe Robby și Glenn vorbind despre mine.

— Lui Hannah o să-i explodeze capu' la propriu când o să-i spui, a fost primul lucru pe care l-am auzit.

Vocea lui Robby.

— Poate te pun pe tine să îi spui.

Ăsta era Glenn.

— Poate vrei să te mai gândești la toată treaba.

— Nu am la ce să mă mai gândesc.

Auzisem destul. Am deschis ușa și am intrat.

— La ce să te mai gândești? Cine o să-mi spună ce? Și de ce, anume, o să-mi explodeze capul?

Mai târziu aveam să îmi surprind imaginea în oglindă și să îmi fac o idee foarte clară și detaliată despre ce au văzut cei doi când s-au întors în direcția vocii mele – hai să spunem doar că

implica ochi injectați, jumătate de guler de cămașă boțit sub reverul sacoului și o cantitate semnificativă de farduri întinsă de lacrimi pe toată fața și rămasă acolo din ziua precedentă.

Alarmant. Dar Glenn nu se alarma ușor.

— Ce cauți aici? a spus el. Ieși afară.

Nu prea le avea nici cu menajamentele.

Am pus piciorul în prag, adoptând o postură de forță.

— Trebuie să vorbesc cu Robby.

— Poți face asta în afara programului.

Nu puteam spune că nu avea dreptate. Practic, locuiam împreună. Mă rog, atunci când nu munceam. Ceea ce ne ocupa majoritatea timpului.

Dar ce puteam să fac? Să mă duc să aștept în parcare?

— Cinci minute, m-am târguit eu.

— Nici gând, a spus Glenn. Du-te acasă.

— Trebuie să ies din casă, am spus. Trebuie să fac ceva.

Dar lui Glenn nu i-a păsat.

— Tocmai ți-a murit mama, a spus. Du-te și stai cu familia ta.

— *Ea* era familia mea, am spus, având grijă să-mi controlez tremurul vocii.

— Exact, a spus Glenn, de parcă tocmai îi dădusem dreptate. Trebuie să jelești.

— Nu știu cum să fac asta, am zis.

— Nimeni nu știe. Ce vrei? Un manual?

L-am fulgerat cu privirea.

— Dacă ai unul la îndemână.

— Uite-ți manualul: *Dispari de-aici.*

Am clătinat din cap.

— Știu că tu crezi că am nevoie să… am ezitat o clipă, neștiind prea bine de ce credea el că am nevoie… zac și să mă gândesc la mama sau așa ceva. Dar sincer, nu am nimic.

Apoi am adăugat și nu era adevărat:

— Nici măcar nu eram așa de apropiate.

— Erați suficient de apropiate, a spus Glenn. Șterge-o.

— Lasă-mă să… îndosariez măcar. Ceva, acolo.

— Nu.

Aș vrea să pot spune că Glenn – solid ca un tanc și cu un cap chel și presărat cu pistrui ca din solniță – era unul din șefii aceia care par duri, dar îți vor numai binele.

Însă, în general, Glenn îi voia numai binele doar lui Glenn.

Și era clar că Glenn decisese că acum nu eram în stare să lucrez.

Înțelegeam.

Fusese o perioadă ciudată. Abia ajunsesem acasă după o detașare în Dubai, când am primit un telefon de la Urgențe că mama se prăbușise fără cunoștință când traversa strada.

Brusc, ajungeam la spital ca să aflu că vărsa încontinuu și că nu știa în ce an eram, ori cine era președinte. Apoi primeam diagnosticul de la o doctoriță cu ruj pe dinți, care-mi spunea că mama are ciroză în stadiu terminal, iar eu încercam să mă cert cu ea, spunându-i: „S-a lăsat de băut! S-a *lăsat* de băut!”

Apoi, în seara aceea, mă duceam la ea acasă să-i aduc șosetele flaușate și pătura preferată și îi găseam vodca pitită prin ascunzători. Goleam frenetic în chiuvetă toate sticlele și lăsam robinetul să curgă ca să dispară mirosul, gândindu-mă în tot acest timp că cel mai mare obstacol care mă aștepta avea să fie să o conving să-și schimbe stilul de viață.

Iar.

Presupuneam că aveam timp.

Așa cum facem mereu toți.

Dar înainte să realizez pe deplin că era posibil să o pierd, s-a dus.

Era copleșitor. Până și Glenn, care avea inteligența emoțională a unui picamăr, înțelegea asta.

Ultimul lucru pe care voiam să îl fac era să *stau acasă și să mă gândesc la asta.*

Mi-am pus în gând să îl conving cu orice preț să mă lase să mă întorc la muncă.

Și după aceea, aveam de gând să îl conving pe Robby să vină cu mine la Toledo.

Și apoi poate-poate o să reușesc și eu să dorm.

Ca să-mi demonstrez tăria, am înaintat în birou și m-am așezat pe scaunul din fața biroului lui Glenn, provocându-i să încerce să mă oprească.

— Despre ce vorbiți? am întrebat, schimbând puțin subiectul. Țineți o ședință?

— Purtăm o conversație, a spus Glenn, de parcă știa că trăsesem cu urechea.

— Tu nu porți conversații, șefu', am spus. Tu doar ții ședințe.

Robby, arătos ca întotdeauna, cu ochii lui albaștri mărginiți de gene negre, m-a privit în ochi de parcă pusesem punctul pe I.

Pentru o clipă, m-am oprit să îl admir. Când i l-am prezentat mamei, fusese grozav de impresionată.

— Arată ca un astronaut, spusese ea – și exact așa era.

Mai avea și o tunsoare soldățească, conducea un Porsche de epocă și era colosal de exagerat de încrezător în sine. Și asta în cel mai bun, cel mai sexy, cel mai…

Astronautic mod cu putință. Mama era impresionată de mine, fiindcă aveam un asemenea iubit. Sinceră să fiu, și eu eram impresionată de mine.

Robby nu era doar cea mai tare persoană cu care fusesem vreodată, era cea mai tare persoană pe care o *cunoscusem* eu vreodată.

Dar nu asta era ideea. M-am întors iar spre Glenn.

— Și ce anume, mai exact, ai să-l pui pe Robby să îmi spună?

Glenn a oftat, gen *Bine, discutăm acum, dacă trebuie.* Apoi a spus:

— Voiam să aștept până când… m-a măsurat din priviri, făceai măcar un duș… dar deschidem o filială în Londra.

M-am încruntat.

— O filială în Londra? am întrebat. Și de ce e asta o veste proastă?

Dar Glenn a continuat:

— Și o să avem nevoie de cineva care să…

Mâna mi-a țâșnit singură în sus.

— Eu vreau! Mă ocup eu! Mă bag!

— …să organizeze sediul de acolo și să-l deschidă, a terminat Glenn fraza.

Pardon? Londra? Să mă duc la Londra pentru un proiect uriaș care avea să-mi ceară să devin așa de obsedată de muncă încât nimic altceva să nu mai conteze timp de doi ani?

Dă-o naibii de vacanță! Când plec?

Numai la gândul ăsta și m-au străbătut valuri-valuri de ușurare: *Un proiect profesional așa de mare că înghite orice urmă de viață personală și care ar putea să-mi distragă atenția pentru totdeauna de la toate problemele mele.*

O, da, chiar vă rog.

Atunci am remarcat că Glenn și Robby mă priveau ciudat.

— Ce e? am întrebat uitându-mă când la unul, când la altul.

— O să fie unul dintre voi doi… a spus atunci Glenn, arătând către Robby și mine.

Normal. Eu eram protejata pe care Glenn o pregătea de ani întregi, iar Robby era meseriașul sexy pe care îl furase de la concurență. Cine altcineva putea să mai fie în cursa pentru post?

Tot nu vedeam care era problema.

— Iar asta înseamnă, a continuat Glenn, că cine nu se duce la Londra, va trebui să rămână aici.

Însă așa de tare îmi iubeam slujba: nici măcar perspectiva unei despărțiri de doi ani de iubitul

meu nu m-a făcut să șovăi. Deloc, vreau să spun.

Și totodată, așa de disperată eram să mă întorc la lucru.

— O să anunț decizia mea cu privire la Londra după Revelion, a spus Glenn. Și până atunci, considerați-vă în competiție pentru aceeași poziție.

Nu era nicio competiție. Slujba aia era a mea.

— Nicio problemă, am spus, ridicând din umeri de parcă aș fi spus *„Mare brânză*”. Am mai concurat și altă dată unul cu altul.

Am înclinat din cap către Robby.

— Ne descurcăm noi, nu?

Dacă aș fi fost mai atentă, poate că aș fi remarcat că Robby era mai puțin entuziasmat de toată treaba decât mine. Dar în acel moment, eram puțin cam prea disperată ca să mă mai gândesc la altcineva, în afară de mine.

Îmi era frică să nu simt impactul total al pierderii mamei. Eram îngrozită că aveam să rămân în casă, fără nimic care să îmi distragă atenția. Eram complet concentrată asupra găsirii unei căi de a evada – de preferat către o țară îndepărtată – cât mai rapid.

Săptămâna viitoare, eu și Robby aveam programată o detașare de trei săptămâni împreună, la Madrid, dar nu știam cum aveam să rezist nici măcar până atunci.

Mai întâi, trebuia să supraviețuiesc zilelor libere obligatorii care mi-au mai rămas.

— Din ce am reușit să prind când am tras cu urechea – spun arătând peste umăr, către ușă –, mă așteptam la vești proaste.

— Nu asta a fost vestea proastă, a zis Robby aruncându-i o privire lui Glenn.

M-am uitat și eu la Glenn.

— Care e vestea proastă?

Glenn nu a ezitat.

— Vestea proastă e că te scot din proiectul de la Madrid.

Acum, când mă gândesc, faptul că apărusem în halul acela la birou – cu privirea rătăcită, cu părul vâlvoi și disperată – probabil că nu m-a ajutat cine știe ce. Poate că ar fi trebuit să mă aștept la asta.

Dar nu m-am așteptat.

— Mă scoți de la Madrid? am întrebat, crezând că nu am auzit bine.

Robby a început să se uite pe geam, fascinat de priveliște.

— Te scot de la Madrid, a confirmat Glenn. Nu ai starea de spirit necesară pentru Madrid, a adăugat el.

— Dar…

Nici nu știam cum să protestez. Cum puteam să întreb: *E singurul lucru bun care mi-a mai rămas*?

Glenn și-a îndesat mâinile în buzunare. Robby se uita pe geam.

Până la urmă, am întrebat:

— Pe cine trimiți în locul meu?

Glenn i-a aruncat o privire lui Robby. Apoi a spus:

— O trimit pe Taylor.

— O trimiți pe… Taylor?

Glenn a încuviințat din cap.

— E cea mai bună alegere, după tine, a spus el, ca și cum asta încheia discuția.

S-o creadă el!

— Îi trimiți departe de mine pe cea mai bună prietenă și pe iubitul meu și mă lași singură trei săptămâni? La doar câteva *zile* după moartea mamei?

— Parcă ziceai că nu erați așa apropiate.

— Iar *tu* parcă ziceai că eram suficient de apropiate.

— Uite care-i treaba, a spus Glenn. Asta e ceea ce se numește o decizie de afaceri.

Însă eu am clătinat din cap. Treaba asta nu ținea.

— Nu se poate să mă scoți de pe teren și să îmi dezmembrezi tot sistemul de sprijin. Aia e delegația mea. Aceia sunt clienții mei.

Glenn a oftat.

— Te duci data viitoare.

— Vreau să mă duc de data asta.

Glenn a ridicat din umeri.

— Iar eu vreau să câștig la loto. Dar pe-asta n-ai s-o vezi.

Glenn era genul care credea că circumstanțele potrivnice te fac mai puternic.

Am făcut o pauză ca să trag adânc aer în piept. Apoi am spus:

— Dacă Taylor se duce în deplasarea mea, eu unde mă duc?

— Nicăieri, a spus Glenn.

— *Nicăieri?*

A aprobat din cap.

— Ai nevoie de odihnă. Și-apoi, toate celelalte proiecte sunt date.

S-a uitat prin laptop.

— Jakarta e luată. Columbia e luată. Bahrain. Directorii ăia de la compania petrolieră din Filipine. Totul e luat.

— Dar… eu ce mă fac?

Glenn a ridicat din umeri.

— Dai o mână de ajutor prin birou?

— Vorbesc serios.

Dar Glenn a continuat:

— Te apuci de tricotat? Îți faci o grădină de cactuși? Te apuci serios de introspecție și dezvoltare personală?

Niciodată, *niciodată, niciodată.*

Glenn s-a ținut tare.

— Ai nevoie de timp liber.

— Urăsc timpul liber. Nu vreau timp liber.

— Nu e vorba despre ce vrei, ci despre ce îți trebuie.

Acum cine se credea – terapeutul meu?

— Trebuie să muncesc, am spus. Mă simt mai bine când muncesc.

— Poți munci aici.

Dar îmi trebuia și o evadare.

Acum am simțit în gât o urmă de panică.

— Hai, măi, doar mă știi. Știi că trebuie să mă mișc. Nu pot să stau așa, aici, și… să mă *marinez* în nefericirea mea. Trebuie să fiu în mișcare. Trebuie să mă duc undeva. Sunt ca un rechin, doar știi. Trebuie să fiu permanent în mișcare, punct. Trebuie să-mi treacă apă prin branhii.

Arăt cu mâinile spre coaste, de parcă voiam să îi arăt unde sunt localizate branhiile.

— Dacă stau aici, am spus în final, am să mor.

— Ei, pe dracu', a spus Glenn. E mult mai greu să mori decât ai crede.

Glenn nu suporta milogeala.

Totuși, m-am milogit.

— Trimite-mă undeva. Oriunde. Trebuie să plec de aici.

— Nu poți să fugi toată viața, a spus Glenn.

— Ba, pot. Sigur că pot.

După expresia de pe chipul lui mi-am dat seama că mă izbisem de un obstacol de netrecut. Dar încă mai aveam putere să mai lupt puțin.

— Dar chestia din Burkina Faso? am întrebat.

— Îl trimit pe Doghouse.

— Am cu trei ani mai multă vechime ca Doghouse!

— Dar el vorbește franceză.

— Și nunta din Nigeria?

— Îl trimit pe Amadi.

— E aici de nici jumătate de an!

— Dar familia lui e din Nigeria. Și vorbește…

— Bine. Las-o baltă.

— …yoruba și un pic de igbo.

Și despre asta era, de fapt, vorba, în esență. Glenn avea o reputație de protejat.

— O să te trimit pe tine, a spus de parcă subiectul era încheiat, când o să fie proiectul potrivit. O să te trimit pe tine când e cel mai bine pentru agenție. N-o să te trimit niciodată pe tine în locul cuiva mai calificat pentru proiect.

L-am privit cu ochii mijiți, provocându-l să se certe cu mine.

— Nimeni nu e mai calificat decât mine, am spus.

Glenn m-a cântărit din priviri, folosindu-și legendarul simț de observație ca pe o armă.

— Poate că da, poate că nu, a spus el în cele din urmă. Dar tu ți-ai îngropat mama ieri.

L-am privit în ochi.

A continuat:

— Ai pulsul crescut, ochii injectați și machiajul întins pe toată fața. Vorbești precipitat și ești răgușită. Nu te-ai pieptănat, îți tremură mâinile și ai răsuflarea tăiată. Ești praf. Așa că du-te acasă, fă un duș, mănâncă ceva bun, jelește moartea mamei tale și apoi găsește-ți, naibii, niște hobbyuri, fiindcă asta pot să ți-o garantez: să dea dracu' dacă pleci undeva până nu-ți bagi mințile în cap.

Cunoșteam tonul acela.

Nu am obiectat.

Dar cum, mai exact, puteam să mă întorc la muncă, dacă nu mă lăsa să mă întorc la muncă?

Capitolul 2

Ți-am explicat, cumva, cu ce mă ocup?

De obicei încerc să amân momentul cât pot de mult. Fiindcă odată ce afli – odată ce rostesc efectiv denumirea profesiei – vei face o lungă listă de presupuneri despre mine… și toate vor fi greșite.

Dar presupun că nu mai pot evita.

Dacă nu știi ce meserie am, viața mea pare să nu aibă nicio noimă. Deci iată: sunt agent de protecție VIP.

Dar nimeni nu știe vreodată ce înseamnă asta.

Hai să zicem că sunt bodyguard.

Multă lume nu înțelege și îmi spune „agent de pază", dar vreau să fie foarte clar: asta nu are absolut nicio legătură cu ce mă ocup.

Nu stau într-o mașinuță de golf în parcarea vreunui supermarket.

Eu fac parte din elită. E nevoie de ani de pregătire. Sunt necesare abilități extrem de specializate. E foarte greu să pătrunzi în acest domeniu. Și e o combinație ciudată de strălucire (călătorii la clasa întâi, hoteluri de lux, oameni inimaginabil de bogați) și banal extrem (tabele Excel, proceduri, numărat pătratele de pe covoarele din holurile hotelurilor).

În general, îi protejăm pe cei foarte bogați (și uneori celebri) de toți cei care vor să le facă rău. Și suntem plătiți foarte bine pentru asta.

Știu la ce te gândești.

Te gândești că am un metru șaizeci și cinci, sunt femeie și nicidecum vreo vânjoasă. Invoci în minte un stereotip al bodyguardului – poate un agent de pază de club, cu bicepșii sugrumați de mânecile strâmte ale cămășii – și remarci că se poate spune să sunt exact opusul acestuia. Te întrebi cum aș putea să fiu cât de cât bună în meseria asta.

Hai să ne lămurim.

Bătăușii pompați cu steroizi *sunt* un tip de bodyguard: un bodyguard pentru oamenii care vor ca toată lumea să știe că au bodyguard.

Dar știi ce? Majoritatea oamenilor nu vor să se știe.

Cei mai mulți dintre clienții VIP care au nevoie de pază și protecție nu vor să știe nimeni asta.

Nu spun că băieții solizi nu au valoare. Pot avea efect de descurajare a potențialilor agresori. Pe de altă parte, pot avea efectul opus.

Sinceră să fiu, totul depinde de genul amenințării.

De cele mai multe ori, ești mai în siguranță dacă paza ta trece neobservată. Iar eu sunt senzațională când e vorba să trec neobservată. Așa sunt toate femeile din Protecție VIP, motiv pentru care suntem la mare căutare. Nimeni nu ne bănuiește niciodată că suntem ce suntem.

Lumea crede întotdeauna că suntem dădacele.

Eu mă ocup de genul de protecție de care cei mai mulți oameni nici nu își dau seama că există – nici măcar clientul. Și sunt persoana cu aspectul cel mai inofensiv din lume. Cel mai probabil, dacă m-ai vedea, m-ai crede educatoare, fără să îți treacă vreo clipă prin cap că te-aș putea omorî cu un tirbușon.

Apropo, pe *bune* că aș putea să te omor cu un tirbușon.

Sau cu un pix. Sau cu un șervet de pânză.

Dar n-o s-o fac.

Fiindcă dacă lucrurile ajung vreodată până în punctul în care aș fi nevoită să te omor, pe tine sau pe oricine altcineva, înseamnă că nu mi-am făcut treaba. Treaba mea e să anticipez agresiunea înainte să se materializeze – și să o evit.

Dacă sunt nevoită să îți implânt furculița în ochi, deja am dat greș.

Și eu nu dau greș.

Cel puțin, nu în viața profesională.

Pe scurt, meseria mea nu are legătură cu violența, ci cu evitarea violenței. Ține mult mai mult de creier, decât de mușchi. E vorba de pregătire, observație și vigilență constantă.

E vorba despre puterea de a anticipa, găsirea tiparelor de comportament și analizarea unei mulțimi înainte chiar să intri în încăperea în care se află.

Nu e doar o ocupație, e o identitate – și aș zice că destinul mi-a fost stabilit în clasa a patra, când am fost recrutată prima dată ca să supraveghez traficul mașinilor părinților care veneau să aducă copiii la școală și am primit un baton fosforescent și o insignă (țin și acum insigna aceea pe noptieră). Sau poate mi-a fost stabilit în clasa a șaptea, când ne-am mutat într-un apartament care avea o sală de jiu-jitsu chiar după colț și am convins-o pe mama să mă lase să iau lecții. Ori poate mi-a fost stabilit de toți iubiții oribili ai mamei pe care îi tot aducea în casă.

În orice caz, în primul an de colegiu, când am văzut un stand de recrutare lângă chioșcul cu joburi, cu o pancartă bleumarin și alb pe care scria EVADEAZĂ ÎN FBI, soarta mi-a cam fost pecetluită. Evadarea era tot ce iubeam mai mult pe lume. Când am obținut scoruri record la conștiinciozitate, recunoașterea tiparelor, abilități de observare, memorie auditivă și altruism, m-au recrutat pe loc.

Mă rog, până ce a apărut Glenn Schultz și m-a furat de la FBI pentru firma lui.

Restul e istorie. M-a învățat tot ce știu, am început să călătoresc prin toată lumea, serviciul a devenit toată viața mea și nu am mai privit niciodată înapoi.

Ideea e că îmi iubesc meseria.

Trebuie să o iubești. Trebuie să îi dăruiești tot ce ai. Trebuie să fii gata să sari în fața unui glonț ca să aperi pe cineva – și nu e deloc o alegere ușoară, fiindcă unii dintre acești oameni nu sunt tocmai

adorabili – și o împușcătură doare rău. Mizele sunt mari, stresul e uriaș și dacă vrei să îți faci treaba ca lumea, trebuie să o faci pentru un scop mai înalt, mai presus de tine.

Acesta e adevăratul motiv pentru care cei care iubesc meseria aceasta iubesc meseria aceasta: este vorba despre ce fel de om decizi să fii iar și iar, în fiecare zi.

Dar și călătoriile luxoase sunt excelente.

În general, e multă muncă. O mulțime de hârțogăraie, o mulțime de vizite în avans la locații, o mulțime de însemnări procedurale. Trebuie să notezi tot. Ești permanent cu garda sus. Nu e tocmai relaxant.

Dar devii dependent.

Viața aceasta face viața normală să pară teribil de anostă.

Până și părțile plicticoase ale slujbei ăsteia sunt cumva palpitante.

Ești mereu în mișcare. Nu stai niciodată într-un loc. Și ești prea ocupat ca să te simți singur.

Ceea ce mi-a convenit întotdeauna de minune.

Asta până ce Glenn m-a scos pe tușă în Houston – exact în momentul când aveam mai mare nevoie de o evadare.

În aceeași zi în care Glenn mi-a luat proiectul de la Madrid, mașina mea a refuzat să pornească, așa că am ajuns să fiu dusă acasă de Robby, în Porsche-ul lui vintage, prin ploaia torențială.

Ceea ce era în regulă. Ba chiar mai bine. Fiindcă încă nu îl invitasem la Toledo.

Poate că de vină a fost ploaia – cădea așa de deasă, că ștergătoarele de parbriz cu greu îi făceau față, chiar și pe viteză maximă dar abia când am ajuns acasă am observat că Robby fusese ciudat de tăcut tot drumul.

Ploua prea tare ca să mă dau jos chiar atunci, așa că Robby a oprit de tot motorul și am stat așa,

uitându-ne cum ploaia îmbrăca geamurile de parcă eram la spălătorie.

Atunci m-am întors spre el și i-am spus:

— Hai să plecăm undeva.

Robby s-a încruntat.

— Poftim?

— De aceea am venit azi la birou. Ca să te invit într-o vacanță.

— O vacanță unde?

Acum regretam alegerea aleatorie. Cum, anume, faci Toledo să pară o destinație atrăgătoare?

— Cu mine, am răspuns, de parcă îmi pusese o altă întrebare.

— Nu înțeleg, a spus Robby.

— Am hotărât să îmi iau un concediu, am zis pe ton de *Ce e așa greu de priceput?* Și aș vrea să vii cu mine.

— Tu nu îți iei niciodată concediu, a spus Robby.

— Ei, acum îmi iau.

— Te-am invitat în trei vacanțe diferite și te-ai fofilat de fiecare dată.

— Asta a fost înainte.

— Înainte de ce?

Înainte să moară mama. Înainte să fiu scoasă pe tușă. Înainte să fiu scoasă din acțiunea de la Madrid.

— Înainte să cumpăr bilete nerambursabile spre Toledo.

Robby s-a uitat lung la mine.

— Toledo?

Dacă până acum fusese nedumerit, acum era buimăcit de-a dreptul.

— Nimeni nu se duce în vacanță la Toledo.

— Ba, să știi că au o grădină botanică de talie mondială.

Dar Robby a oftat.

— În niciun caz nu mergem acolo.

— De ce nu?

— Fiindcă ai să te răzgândești și ai să anulezi.

— Ce n-ai înțeles din „nerambursabile”?

— Tu chiar nu te cunoști deloc, așa-i?

— Nu văd care e problema, am spus. Ai vrut să facem o călătorie și acum o facem. Nu poți să spui *Super* și gata?

— Sincer, nu, nu pot.

Vocea lui avea un ton ciudat de intens. Și după ce a rostit acele cuvinte, s-a aplecat în față plimbându-și degetele peste șănțulețele volanului, într-un fel care mi-a atras atenția.

Ți-am spus, cumva, că citesc limbajul trupului așa cum alții citesc cărți? E un limbaj pe care îl vorbesc mai bine ca engleza. Pe bune. Mi l-aș putea trece în CV ca limbă maternă.

Crescând cu o mamă ca ea, fusesem obligată să învăț opusul limbii – toate lucrurile pe care le spunem fără cuvinte. Transformasem acest talent într-o carieră bunicică, dacă e s-o spunem pe aia dreaptă. Dar dacă m-ai fi întrebat dacă era o binecuvântare sau un blestem, nu aș fi știut să-ți spun.

Ce am citit la Robby în acea unică secundă: nu era fericit. Îi era groază să facă ce se pregătea să facă. Avea s-o facă, totuși.

Îhî. Toate astea din degetele lui pe volan.

Și din postura încordată. Și din forța cu care a tras apoi aer în piept. Și din ușoara înclinare a capului. Și din felul în care ochii lui păreau să folosească genele drept scut.

— De ce? am întrebat apoi. De ce nu poți să accepți?

Robby s-a uitat în jos. A urmat o scurtă respirație întreruptă, o încleștare fugară a maxilarului, o aproape imperceptibilă îndreptare a umerilor.

— Fiindcă, a spus el, cred că ar trebui să ne despărțim.

Imposibil, dar adevărat: m-a șocat.

M-am întors și am privit bordul. Era texturat, imitând pielea.

Chiar mă luase prin surprindere.

Și pe mine nu mă lua nimic prin surprindere.

Robby a continuat:

— Știm amândoi că relația noastră nu merge.

Știam amândoi asta? *Știe* cineva vreodată că o relație nu merge? E ceva ce *poți* să știi? Sau nu cumva toate relațiile au nevoie de o anumită doză de optimism irațional doar ca să supraviețuiască?

Am spus singurul lucru care mi-a venit în minte:

— Mă părăsești? A doua zi după ce am înmormântat-o pe mama?

A reacționat de parcă mă luam de el pentru nimicuri.

— Asta e cel mai important acum pentru tine? Momentul pe care l-am ales ca să-ți spun?

— Momentul tău *oribil* ales? am întrebat, trăgând de timp ca să îi dau creierului șansa să absoarbă informația. Eu știu? Poate că da.

— Sau poate că nu, a spus Robby. Fiindcă, să nu uităm: nici măcar nu erați așa de apropiate.

Doar pentru că era adevărat, nu însemna că era corect ce făcea.

— Asta nu e relevant, am spus.

De fapt, coordonarea chiar contează. Dormisem zile în șir pe o canapea de spital, trezindu-mă de cinci ori pe noapte când mama vomita într-o găleată de plastic. O văzusem topindu-se până ajunsese un schelet în cămașa aia subțire de spital.

Privisem cum viața care-mi dăduse viață seca sub ochii mei.

După aceea, organizasem înmormântarea. Toate detaliile. Muzica, mâncarea. Făcusem pe gazda toată ziua cu prietene din liceu, colegi, foști iubiți, prieteni de la dezalcoolizare și amici de pahar. Comandasem florile și îmi trăsesem singură fermoarul de la spate al rochiei mele negre, ba chiar încropisem și o prezentare cu poze.

Robby se înșela.

Fiindcă, în ciuda a orice, am iubit-o.

Nu am *plăcut*-o, dar am iubit-o.

Totodată, Robby mă subestimase. Fiindcă e mult mai greu să iubești pe cineva care e dificil decât pe cineva ușor de plăcut.

Eram mai puternică decât credeam până și eu. Probabil.

Dar presupun că eram pe cale să aflu.

Fiindcă, cu ochii la ploaia care se mai potolea, am apăsat buricele degetelor pe geam și m-am auzit spunând cu o voce moale, șovăitoare, pe care abia dacă am recunoscut-o și eu:

— Nu vreau să ne despărțim. Te iubesc.

— Singurul motiv pentru care spui asta, a spus atunci Robby cu o siguranță în voce pe care nu am s-o uit niciodată, e faptul nu știi ce e dragostea.

Glenn ne avertizase în privința asta acum un an, când începuse totul.

De cum auzise zvonul, ne-a chemat în sala de ședințe, a închis ușa și a tras jaluzelele.

— E adevărat? s-a răstit el.

— Ce să fie adevărat? a întrebat Robby.

Dar aveam de-a face cu legendarul Glenn Schultz. Nu punea botul la de-astea.

— Tu să-mi spui.

Robby și-a păstrat pe chip cea mai impasibilă expresie de care era capabil, așa că Glenn s-a întors spre mine.

Dar a mea era și mai bună.

— Nu am de gând să vă opresc, a zis Glenn. Dar trebuie să facem un plan.

— Pentru ce? a întrebat Robby și asta a fost prima lui greșeală.

— Pentru când o să vă despărțiți, a spus Glenn.

— Poate nu o să ne despărțim, a spus Robby, dar Glenn a refuzat să ne insulte tuturor inteligența răspunzându-i.

În schimb, s-a mulțumit să se uite când la mine, când la Robby și a oftat, ca un om care le văzuse pe toate și mai mult decât atât.

— Misiunea de salvare a fost de vină, așa-i?

Eu și Robby ne-am privit în ochi. Era adevărat că ne îndrăgostiserăm în timpul unei misiuni de salvare a unui copil răpit de tatăl care pierduse custodia și dus în Irak? Era adevărat că trecuserăm împreună prin schimburi de focuri, o urmărire cu mașini, o trecere de frontieră periculoasă în miez de noapte, ca să ne prăbușim împreună în pat la final – măcar ca să sărbătorim faptul că sfidaserăm soarta și eram încă în viață, dacă nu din alt motiv? Și era adevărat că adrenalina acelei misiuni încă ne mai alimenta idila semiclandestină, chiar și după atâtea luni?

Normal că da.

Dar nu am recunoscut nimic.

Glenn lucra de prea mult timp în domeniul ăsta ca să aibă nevoie de ceva așa de banal ca o confirmare verbală.

— Sunt prea pățit ca să mă bag, a spus el. Așa că o să vă întreb un singur lucru. E cel mai ușor lucru din lume ca doi agenți să se cupleze – și cel mai greu lucru din lume e să *rămână* împreună. Ce o să faceți când se termină?

Ar fi trebuit să îi susțin privirea. E regula de bază a oricărei negocieri. *Nu te uita niciodată în jos.*

Dar eu m-am uitat în jos.

— Pe bune? mi s-a adresat Glenn, aplecându-se puțin mai spre mine. Crezi că o să *dureze*? Crezi că o să vă cumpărați o casă cu gărduleț alb și o să faceți piața împreună în weekend? Că o să vă luați un câine? O să vă cumpărați pulovere asortate de la mall?

— Nu știi ce ne rezervă viitorul, a spus Robby.

— Nu, dar vă știu pe voi doi.

Glenn era foarte nervos și avea și de ce. Noi eram investiția lui, copiii lui, preferații lui și planul lui de pensionare, totul într-un unic pachet indisolubil.

Glenn s-a frecat la ochi și când a ridicat privirea spre noi, respira în felul acela zgomotos care îi

adusese porecla „Mistrețul”.

Ne-a sfredelit cu privirea până am lăsat ochii în jos.

— Nu pot să vă opresc, a spus, și nici nu o să încerc. Dar atât vă zic: nici să nu visați că o să veniți la mine cu „plec din companie” când o să se aleagă praful de toată povestea asta. Nu o să aveți parte de niciun strop de compasiune din partea mea și nu o să primiți nicio scrisoare de recomandare. Dacă aplicați la un alt job, o să vă sabotez cu cea mai proastă referință din istoria referințelor. Sunteți ai mei. Eu v-am făcut, eu vă sunt stăpân și să dea dracu’ dacă o să permit cuiva din camera asta să își dea demisia. Nici măcar mie. Ați înțeles?

— Am înțeles, am spus amândoi, la unison.

— Și acum marș din fața mea ori vă trimit pe amândoi în Afganistan, a spus Glenn.

Asta s-a întâmplat acum un an.

Mă apucă râsul când mă gândesc cât l-am compătimit atunci pe Glenn pentru pesimismul lui. Tocmai îl părăsise a treia nevastă – nimic ieșit din comun în meseria asta, având în vedere că ești mai mult plecat decât acasă. Îmi aduc aminte că m-am îndepărtat clătinând din cap în sinea mea. Îmi aduc aminte că mi-am spus că eu și Robby o să-i arătăm că se înșela.

Un an mai târziu: Robby mă părăsea în ploaie, de parcă ne făcea amândurora o favoare.

— E mai bine așa, a spus el. Oricum ai nevoie de timp să plângi.

— Nu meriți lacrimile mele, am spus.

— Mă referam la mama ta.

A. Ea.

— Nu-mi spune tu de ce am nevoie.

Robby a avut tupeul să facă pe jignitul.

— Hai să ne purtăm civilizat.

— De ce aș face așa ceva?

— Fiindcă suntem amândoi adulți. Fiindcă știm care e miza. Fiindcă adevărul e că oricum nu ne-am plăcut cine știe ce.

Asta m-a durut ca o palmă. Pentru prima dată m-am uitat în ochii lui și am încercat să nu par surprinsă:

— Deci nu ne-am plăcut, zici?

— Cred că e o afirmație corectă, nu?

Ăăă, nu. Nu era deloc corectă. Era incredibil de grosolană. Și eronată. Și probabil că era o minciună – o modalitate prin care Robby încerca să se absolve de responsabilitate. E drept, mă părăsise a doua zi după înmormântarea mamei, dar ce conta dacă tot „nu ne-am plăcut cine știe ce”?

Dar, mă rog. Treacă de la mine.

Deși știam o cameră de hotel în Costa Rica care putea depune mărturie că nu era așa.

Copleșită de umilința momentului – *Chiar i-am spus unui bărbat că îl iubesc în timp ce el mă părăsește?* – m-am simțit de parcă Robby nu îmi lua doar dragostea lui… ci toată dragostea.

Așa mă simțeam.

Ce să zic? E greu să gândești limpede în momente de criză, iar concluzia la care am ajuns a fost că singura cale de a mă menține pe linia de plutire era să mă întorc la muncă. Nu aveam nevoie de hobbyuri. Nu aveam nevoie să învăț să croșetez. Aveam nevoie să mă întorc la birou și să obțin o nouă însărcinare și să câștig postul acela de șefă a biroului din Londra. Îmi era la fel de clar ca nevoia de aer. Trebuia să fac ceva. Să mă duc undeva. Să evadez. Acum, mai mult ca oricând.

Dar, înainte să cobor din mașină în ploaie și să îl dau uitării cu totul, trebuia să mai pun totuși o ultimă întrebare.

L-am privit pe Robby direct în ochi. Apoi, luându-mi un ton de calmă curiozitate, l-am întrebat:

— Ai spus că relația noastră nu merge. Mai zi-mi o dată, de ce?

A dat din cap, ca și cum era o întrebare îndreptățită.

— M-am gândit mult la asta în ultimele câteva luni…

— *Luni?*

— …și în final am decis că totul se reduce la un singur motiv.

— Care e…?

— Tu.

Am scuturat fără să vreau din cap, uluită.

— Eu?

Robby a dat din cap, de parcă faptul că o spusese cu voce tare îi confirmase concluzia.

— E vina ta.

Apoi, pe un ton de parcă era convins că îmi oferea sfaturi care aveau să-mi fie de ajutor pe viitor, a spus:

— Ai trei defecte imposibil de trecut cu vederea.

Vorbele au stârnit ecouri în mintea mea și m-am pregătit să aud ce urma. *Trei defecte imposibil de trecut cu vederea.*

— Unu, a spus Robby, muncești tot timpul.

Mă rog. Și *el* muncea tot timpul. Dar fie.

— Doi, a continuat Robby, nu știi să te distrezi, înțelegi? Ești tot timpul foarte serioasă.

Ăăă… Fir-ar al naibii. Cum puteam să îl contrazic?

— Și trei, a spus încântat Robby, de parcă acum ajungeam la punctul culminant, nu știi să săruți.

Capitolul 3

După o lună, încă mai eram furioasă din cauza asta.

Nu știu să sărut? *Nu știu să sărut?*

Adică, „obsedată de muncă”? Fie. Nu e nicio rușine să fii excepțional la serviciu.

„Nu știu să mă distrez?” Mă lași? Distracția e supraestimată.

Dar că „nu știu să sărut”?

Ăsta era genul de insultă care avea să mă bântuie până în mormânt.

Inacceptabil.

Ca și starea în care se afla întreaga mea viață.

Mama a murit. Apoi am fost scoasă pe tușă la serviciu. Apoi cea mai lungă relație din viața mea s-a încheiat cu cea mai mare jignire din lume. Și nu puteam face absolut nimic în privința niciunuia dintre aceste lucruri. Mama tot moartă era, fostul meu iubit și cea mai bună prietenă au plecat pentru trei săptămâni în delegația mea la Madrid, iar eu am rămas acasă. În Houston. Cu nimic de făcut și nimeni alături cu care să nu fac nimic.

Nici nu îmi amintesc prea bine cum am supraviețuit.

În cea mai mare parte a timpului, am făcut orice, numai să fiu mereu ocupată. Am reorganizat arhiva de la birou. Am făcut mici misiuni locale. Mi-am văruit baia, în culoarea mandarinei, fără să îi spun proprietarului. Am golit casa mamei și am scos-o la vânzare. M-am apucat să alerg zece kilometri după muncă, sperând să mă sleiesc de puteri. Am numărat secundele lungi cât un veac în purgatoriu, până puteam să mă car naibii din oraș.

A, și în fiecare noapte am dormit pe podeaua dressingului.

Acele patru săptămâni au durat o mie de ani. Și în tot acel timp, nu-mi amintesc să se fi întâmplat decât un singur lucru cu adevărat bun.

Uitându-mă prin cutia de bijuterii a mamei, am găsit ceva ce credeam că s-a pierdut – ceva ce ar fi părut un flecușteț oricui. Îngropată sub un colier încâlcit, am găsit o mică broșă argintie cu mărgele, pe care o făcusem la școală când împlinisem opt ani.

Culorile erau exact așa cum mi le aminteam: roșu, portocaliu, galben, verde pasel, bleu, violet, alb.

Broșele prieteniei fuseseră pe val anul acela la școală – toți le făcurăm și ni le prinseserăm pe șireturi – așa că în ziua când învățătoarea noastră a adus ace de siguranță și mărgeluțe ca să le punem pe ele, am fost în al nouălea cer. Ne-a lăsat să lucrăm la ele în pauza mare și o păstrasem pe preferata mea ca să i-o dau mamei. Mă încânta nespus ideea de a o surprinde făcându-i eu ei un dar, într-o zi în care ea îmi dădea mie cadouri. Dar până la urmă, nu am mai apucat să i-o dau.

Nu știu cum, dar a doua zi dimineață a dispărut.

După aceea, am căutat-o săptămâni în șir. Am verificat și reverificat podeaua dulapului, buzunarele rucsacului și sub covorul din hol. Fusese unul din lungile mistere nerezolvate ale vieții mele – o întrebare pe care o purtasem în suflet ani în la rând: cum am putut să pierd ceva atât de important?

Dar 20 de ani mai târziu, iat-o, pitită în siguranță în cutia de bijuterii a mamei, așteptându-mă ca un răspuns îndelung ascuns. Ca și cum mama ar fi păstrat-o pentru mine în tot acest timp.

Ca și cum aș fi subestimat-o puțin.

Și pe mine la fel.

Am căutat pe loc prin colierele ei până am găsit un lanț de aur rezistent, apoi am prins pe el acul cu mărgele ca pe un pandantiv.

Și apoi l-am purtat. În fiecare zi care a urmat. Ca pe un talisman. Am și dormit cu el.

M-am trezit că îl atingeam tot timpul, învârtind mărgelușele netede cu vârful degetelor ca să le

simt zornăitul vesel. Avea ceva care-mi oferea alinare. Mă făcea să cred că poate lucrurile nu erau niciodată așa de pierdute cum păreau.

În dimineața zilei în care Robby și Taylor se întorceau de la Madrid – o dimineață în care aveam o ședință în încăperea în care Glenn promisese să îmi dea în sfârșit o nouă misiune – am atins broșa aia așa de des, că m-am temut să n-o tocesc.

Ideea era asta: eram pe cale să primesc o nouă însărcinare. Eram pe cale să evadez. Nu conta unde mă duceam. Până și ideea plecării îmi transforma inima într-un câmp de ușurare unduitoare.

Acum aveam să dispar de aici.

Și după aceea, pentru prima dată după multă vreme, aveam să mă simt bine.

Tot ce trebuia să fac era să supraviețuiesc revederii lui Robby.

Cultural, tindem să desconsiderăm complet o inimă frântă. Vorbim despre ea în termeni ca „amuzantă" sau „prostească" sau „drăgălașă". Ca și cum ar putea fi vindecată cu o jumătate de kilogram de înghețată Häagen-Dasz și o pereche de pijamale de finet.

Însă, desigur, o despărțire e urmată de un fel de doliu. Nu e doar moartea unei relații oarecare, ci a celei mai importante relații din viața ta.

Nu e nimic drăgălaș în asta.

Și „părăsit" e un cuvânt care nu exprimă cum se cuvine adevăratul său înțeles. Pare ceva rapid – ca doar un moment în oceanul timpului. Dar când ești părăsit, durează o veșnicie. Fiindcă *cineva care te-a iubit s-a hotărât să nu te mai iubească.*

Și așa ceva trece vreodată cu adevărat?

Așteptând așezată la masa din sala de ședințe – sosită cu mult înaintea celorlalți – m-a izbit un gând: când Robby m-a părăsit, mi s-a părut că asta îmi confirma cea mai groaznică, profundă și neconștientizată teamă.

Poate că pur și simplu sunt imposibil de iubit.

Vreau să spun că da, eram un om bun. Aveam multe calități excepționale. Eram competentă și aveam un sistem de principii morale de neclintit… și hai să mai adăugăm și faptul că eram o bucătăreasă excelentă. Dar cum ar putea cineva să presupună pur și simplu că avea să fie prima alegere a altcuiva? Eram eu mai bună decât toți ceilalți oameni grozavi din lume? Eram eu suficient de deosebită încât să fiu *aceea* pe care cineva o alegea dintre toate celelalte ființe umane?

Nu pentru Robby, se pare.

Nu voiam să îl mai văd. Sau să mă gândesc la ce a fost între noi. Sau să am o criză de respect de sine.

Nu voiam decât să mă car dracului din Texas.

Prima persoană care a intrat în sala de ședințe a fost Taylor. Cea mai bună prietenă a mea. Proaspăt întoarsă de la Madrid cu fostul meu iubit. Dar asta nu era vina ei.

Avea părul mai scurt – un bob european – și dat după urechi, și purta rimel, ceea ce era o noutate și îi scotea în evidență ochii verzi. Am scos un chiot când am văzut-o și am țâșnit spre ea, aruncându-mă în brațele ei.

— Te-ai întors! am spus strângând-o tare.

M-a îmbrățișat și ea.

— Ți-am omorât toate plantele, am spus, dar ăsta e prețul pe care îl plătești dacă pleci.

— Mi-ai omorât plantele?

— Nu ai văzut cadavrele?

— Dinadins?

— Accidental, am spus. O combinație de neglijență și atenție excesive.

— Chiar că pare letală.

Taylor mi-a oferit zâmbetul acela larg pentru care e celebră.

De data asta vorbiserăm mai mult la telefon decât o făceam de obicei când eram în deplasare.

În mare parte, fiindcă o tot sunam plângând.

M-a suportat fără să crâcnească, zău că da. M-a lăsat să procesez și să-mi vărs oful și să mă frământ după pofta inimii – chiar și atunci când o tot trezeam din somn.

Văzând-o acum, mi-am dat seama cât timp trecuse de când o întrebasem care mai era viața *ei.*

— Cum a fost la Madrid? am întrebat.

— Bine, a spus ea.

Nu era cine știe ce răspuns.

Când ne-am așezat, nu mi-am putut stăpâni impulsul de a coborî vocea înainte să întreb:

— Și el cum e?

— Cine? a întrebat Taylor.

— Persoana cu un nume care rimează cu „Blobby”.

— Aha, a spus Taylor și trăsăturile i s-au crispat puțin într-un fel care m-a făcut să simt că-mi ținea partea. Cred că e bine.

— Ai tu ce ai azi cu „bine”.

— Înseamnă că nu e… rău.

— Păcat.

— Lasă asta, a spus ea. Ce vreau să știu e cum te simți *tu?*

— Sunt captivă aici de o lună, am spus. Înnebunesc.

Taylor a dat din cap.

— Fiindcă ai nevoie să simți apa în branhii.

— Corect! am spus pe ton de *în sfârșit.* Îți mulțumesc că ai încredere în existența branhiilor mele.

Exact în clipa aceea a intrat Glenn.

— Ia, gata cu discuția despre branhiile tale, a spus el.

— E rechin, a spus Taylor, luându-mi apărarea.

— Nu o încuraja.

Alții au intrat după el și sala de ședințe s-a umplut. Amadi – simpatic ca întotdeauna, cu nasul lui rotund și zâmbetul larg – se întorsese din Nigeria. Doghouse, întors din Burkina Fasso, își

lăsase barbă ca să acopere cicatricea de la arsura de pe maxilar. Kelly tocmai venise din Dubai, cu niște cercei rotunzi din aur, exact de culoarea buclelor ei blonde.

Am făcut eforturi să nu stau cu ochii la ușă așteptând să apară Robby.

Mi-am păstrat ținuta dreaptă. Mi-am aranjat trăsăturile cu atâta exactitate într-o expresie plăcută, gen eu-sunt-bine-mersi-tu-ce-mai-faci, încât au început să-mi tremure mușchii obrajilor. Am ignorat zgomotul alb care-mi *fâșșșșșâia* în urechi.

În sfârșit, exact când Glenn își dregea glasul pregătindu-se să vorbească, a intrat și Robby.

Părul lui tuns soldățește era acum mai lung. Purta un costum nou, cambrat pe corp, o cravată pe care nu o mai văzusem niciodată și faimoșii lui ochelari de soare Vuarnet, deși eram în interior. Însă i-a scos cu un gest iute când a pășit în încăpere.

Fir-ar al naibii. Toată combinația îi stătea bine.

Punctul lui forte fusese întotdeauna stilul, nu esența.

M-a durut să îl văd? Prezența lui mi-a golit plămânii de ultimul fir de aer? M-au copleșit emoțiile, paralizându-mă? M-a simțit de parcă tocmai dădusem pe gât o sticlă întreagă de durere?

Sincer, nu.

Asta e bine, mi-am spus.

Stai așa. Era bine?

Asta însemna că îmi trecuse de el, nu? Veșnicia petrecută în Houston, zis și purgatoriu, avusese efectul scontat. Se spune că timpul vindecă toate rănile. Gata? Încheiasem capitolul?

Ori luna care trecuse tocmai îmi distrusese capacitatea de a mai simți ceva, orice?

Glenn a dat startul ședinței, iar eu mi-am ținut respirația.

Te rog, te rog, te rog, m-am trezit că spuneam în gând. *Măcar de data asta să-mi meargă și mie*

bine.

Uneori, mă întreb dacă nu cumva în momentul acela mi-am atras ghinionul.

Fiindcă atunci când Glenn a dat startul ședinței – începând cu noua mea misiune –, mi-am dat seama foarte repede că nu avea să fie evadarea pe care o așteptasem cu sufletul la gură.

— Să începem cu ce e mai important, a spus Glenn arătând spre mine și s-a așternut liniștea în încăpere. Haideți să vorbim despre următoarea însărcinare a lui Brooks.

Glenn îmi spunea întotdeauna „Brooks”. Nu puteam băga mâna în foc că îmi știa măcar numele de botez.

— E una babană, a continuat Glenn. Cu totul altceva față de zona în care ne desfășurăm în mod normal activitatea. O să fie foarte interesant. De fapt, e o însărcinare nouă pentru toți cei de aici. E mai degrabă o situație la care toată lumea pune umărul. Dar Brooks va fi agentul principal.

Glenn a înclinat ușor din cap către mine.

— Merită.

— Unde e? am întrebat.

— Cred că ce vrei să știi e *Cine* e?

— Nu, nu, am zis. Categoric vreau să știu *unde.*

— Fiindcă acest client, a continuat Glenn pe un ton care îmi amintea de felul în care oamenii vorbesc cu câinii lor înainte să le dea recompense, e foarte, foarte, celebru.

La Glenn Schultz-Protecție VIP nu protejam prea multe celebrități. Dacă am fi avut sediul în Los Angeles ar fi fost altceva. Dar aveam sediul în Houston, așa că ne ocupam mai ales de afaceriști și directori din industria petrolului. Și din când în când de câte o persoană din industria divertismentului care era în trecere prin oraș. Odată am evaluat niște locații pentru Dolly Parton și mi-a trimis un bilet de mulțumire tare drăguț.

Dar cam atât.

M-am uitat la chipul lui Glenn. Abia își stăpânea un zâmbet.

Chiar era entuziasmat. Și pe Glenn nu îl entuziasma nimic.

A continuat:

— Întâmplarea face că acest proiect anume are loc în mărețul stat Texas…

— Texas?! am strigat.

Glenn m-a ignorat.

— Chiar aici, în Houston, prietenosul nostru orășel natal, așa că…

— În Houston?!

Mi-am împins scaunul în spate.

În cei opt ani de când primeam însărcinări, nici măcar o dată nu obiectasem la auzul unei locații. Nu așa merg lucrurile în serviciul acesta. Nu îți pasă unde te duci. Te duci unde te trimit. E în regulă.

Dar.

Fusese o lună dificilă.

Hai să spunem că eram pe punctul de a face ceva complet neprofesionist.

Dar atunci Glenn ne-a spus cine era subiectul.

Gura i s-a lărgit într-un zâmbet foarte încântat de sine, de parcă această veste bună avea să anuleze orice veste proastă ar putea să mai vină vreodată, apoi Glenn a făcut marea dezvăluire.

— Subiectul acestei misiuni, a spus el apăsând butonul telecomenzii pentru ecran și afișând posterul unui film ca să-l vedem cu toții, e Jack Stapleton.

Toți cei prezenți au tras zgomotos aer în piept, la unison.

Pe Robby l-a apucat un acces de tuse.

Kelly a scos un țipăt de parcă era la un concert Beatles.

Și acela a fost momentul în care, în ciuda faptului că hotărâsem că dacă reușeam să obțin postul din Londra, toate problemele mele aveau să se rezolve, am spus:

— Știi ceva? Îmi dau demisia.

Capitolul 4

Nu e nevoie să îți spun eu cine e Jack Stapleton, desigur.

Probabil că și tu ai oftat când ai auzit.

Încercarea mea de a-mi da demisia s-a pierdut complet în haosul stârnit.

Nici nu sunt sigură că m-a auzit careva, cu excepția lui Glenn, care mi-a anulat declarația cu o privire fugară, de parcă eram o insectă agasantă.

— Nu-ți dai demisia în veci. Așa cum ți-am mai spus.

Așteptasem să plec din Texas cum așteaptă o funie cineva pe cale să se înece. Dezamăgirea de a fi *tot captivă aici* mi-a tăiat respirația.

Dar știi ceva? Nu pot să spun că *nu* mi-a atras atenția numele lui Jack Stapleton.

Era mai bine să protejez aici, în Texas, un deținător a două titluri consecutive de Cel Mai Sexy Bărbat din Lume decât să protejez în alt colț al lumii vreun director burtos cu dinți gri și ochi apoși?

Fie. Poate că da.

Glenn clar era de această părere.

— Fraților, asta e una de pomină, a spus Glenn revenindu-i aplombul. Bine că Brooks a avut timp să se odihnească, fiindcă jobul ăsta o să-i ocupe tot timpul.

Sigur, nici măcar nu spusesem încă da.

Dar, pe de altă parte, nu spuneam niciodată nu.

Glenn a butonat iar telecomanda de la ecranul digital și a proiectat o poză cu Jack Stapleton pe covorul roșu, în toată splendoarea lui de un metru nouăzeci.

— După oftatul colectiv, înțeleg că știm cu toții cine e omul.

A început să afișeze o colecție de fotografii. Făcea același lucru pentru fiecare client, dar hai să zicem că în mod normal, prezentarea nu era așa

de… fascinantă. Primele erau fotografii profesionale: Jack Stapleton într-un tricou așa de strâmt că părea prelucrat digital. Jack Stapleton în blugi rupți. Jack Stapleton în smoching cu papionul desfăcut, uitându-se țintă în cameră de parcă urma să îl însoțim cu toții în camera lui de hotel.

— Vorbești serios, ăsta e clientul? a întrebat Doghouse, ca să se asigure.

Normal că da. Dar tot voiam să o mai auzim o dată cu toții. Fiindcă era de-a dreptul incredibil.

— Afirmativ, a spus Glenn.

Apoi s-a uitat la Kelly.

— Tu parcă făcuseși o pasiune pentru el, nu?

— Da' ce, sunt vreo adolescentă?

— Am senzația că l-am mai auzit pomenit.

— Adulții funcționali nu „fac pasiuni" pentru actori, a declarat Kelly în fața adunării.

Și atunci Doghouse, așezat lângă ea, a pus un bocanc pe masa de conferințe și i-a zâmbit șiret lui Kelly.

— Sunt aproape sigur că are șosete cu fața lui Stapleton imprimată pe ele.

— Le-am primit *cadou,* a spus Kelly.

— Dar le porți, a subliniat Doghouse.

— E cam ciudat că știi asta.

Dar asta doar l-a făcut pe Doghouse să rânjească și mai larg.

— Nu ai poza lui pe telefon ca imagine de fundal?

— E top secret. Și e și mai ciudat că știi *și asta.*

— Ideea e, a spus Glenn arătând spre Kelly ca exemplu negativ, fiți profesioniști. Orice obiect dețineți cu fața clientului…

Doghouse a început să enumere exemple:

— Tricouri, tatuaje, chiloți tanga…

— Aruncați-le acum, a terminat Glenn ideea.

Kelly s-a uitat furioasă la Doghouse, iar el i-a făcut cu ochiul.

Însă Glenn nu avea chef de joacă. Era vorba despre un client ultra important și un contract care ne aducea multă vizibilitate. A dat click mai departe trecând la niște poze făcute de paparazzi și l-am văzut pe Jack Stapleton făcând cumpărături la piață. Jack Stapleton cu șapcă de baseball traversând o parcare. Jack Stapleton la plajă, îmbrăcat în – *vai de capu' meu sfântă măiculița Domnului* – colanți scurți de surfer, înălțându-se din valuri și strălucind în soare ca o zeitate romană.

Taylor a vorbit în numele tuturor femeilor din încăpere când a scos un fluierat lung, pe o notă joasă.

Am simțit că Robby i-a aruncat o privire când a auzit-o, dar nu m-am uitat. Am rămas cu privirea fixată pe obiectiv, ca să zic așa.

— Doamnelor, a spus Glenn. Haideți să nu tratăm clientul ca pe un obiect sexual.

Bărbații din jurul mesei au murmurat aprobator.

Imediat după aceea, Glenn a afișat o poză care a făcut să fluiere cealaltă jumătate a încăperii.

— Iar aceasta, a spus Glenn, e iubita lui.

Era Kennedy Monroe, bineînțeles – alergând în stil *Baywatch* pe o plajă perfectă, fără nici măcar o gropiță de celulită vizibilă, de parcă avea talentul de a se edita live în photoshop în timp real. Toată lumea știa că erau împreună și, uitându-mă în sus, la ecran, cu gura căscată de admirație, nu era niciun mister de ce.

Avea un fel de frumusețe agresivă, folosită ca o armă, care își făcea singură toate regulile.

Cuplați – încă de când jucaseră împreună în *Distrugătorii.* Tocmai apăruseră împreună pe coperta revistei *People.*

Acestea fiind zise, mi se păruse întotdeauna o combinație ciudată. La urma urmelor, ea era celebră în primul rând pentru scandalul în care pretinsese că era nepoata lui Marilyn Monroe și fusese dată în judecată de urmașii acesteia. Apoi,

Jack Stapleton fusese citat într-un interviu din *Esquire* spunând: „E ca un conspiraționist, numai că teoria conspirației de care e obsedată e despre ea însăși.”

Uau. Cum de știam atâtea despre ei fără să fac niciun efort în sensul ăsta?

Kelly părea să aibă aceeași reacție viscerală la ea ca și mine.

— O să fie și ea acolo? a întrebat cu nările umflate de dispreț.

— Nee, a spus Glenn. Am băgat poza în grămadă ca să mă distrez.

A afișat o altă imagine – aceasta cu un tip care semăna așa de bine cu Jack Stapleton, că îți venea să te freci la ochi ca să te asiguri că vezi bine.

— E subiectul? a întrebat Amadi de parcă încerca cineva să ne joace o festă.

— E fratele lui mai mare, Hank, a explicat Glenn.

Apoi a afișat o poză cu Jack și le-am studiat pe amândouă una lângă alta, ca într-un joc de-a găsește-diferențele.

Aici a pus Glenn pe pauză prezentarea.

— Îmi imaginez că nu e nicio persoană în camera asta care să nu fi văzut *Distrugătorii,* a spus. Și probabil că toți știți, măcar în mare, că după weekendul lansării, fratele mai mic al lui Jack Stapleton, Drew, a murit într-un accident de mașină. Asta a fost acum doi ani. Jack s-a retras din viața publică, s-a mutat în sălbăticia munților din North Dakota și nu a mai făcut de atunci niciun film.

Da, toți știam asta. Toată lumea din America știa asta. Nou-născuții știau. Câinii știau și ei. Poate chiar și râmele știau.

— Accidentul a fost ținut secret. Adică… Glenn a clătinat admirativ din cap… au făcut o treabă fantastică. Nu a apărut niciun detaliu, nicăieri, și Kelly a căutat toată ziua.

Am dat toți din cap către Kelly. Era cea mai bună la dezgropat secrete dintre noi toți.

— Dacă știam de ce m-ai pus să fac asta, aș fi tras mai tare, a spus Kelly.

Glenn nu s-a lăsat deturnat.

— Tot ce se poate găsi, a continuat, sunt informațiile de bază: accident de mașină. Jack era împreună cu fratele lui mai mic. Nu a supraviețuit decât Jack.

Glenn a afișat o poză cu Jack și fratele lui, Drew, la o premieră, în costume, zâmbind către cameră, ținându-se cu brațele de talie. Am păstrat un moment de reculegere.

Apoi Glenn a continuat:

— Dar circulă zvonuri. Zvonuri cum că Jack era la volan și că s-ar putea să fi avut loc și ceva consum de alcool. Kelly lucrează la asta ca să vadă dacă găsește vreo confirmare.

Kelly a strâmbat din nas și a clătinat din cap, dând de înțeles că nu mergea prea bine căutarea.

Așa că Glenn a spus:

— Ceea ce știm sigur e că, în urma acelui accident, membrii familiei s-au înstrăinat. Pare să fie multă ostilitate, în special între Jack și fratele mai mare. Nu găsim nicio informație care să explice ruptura dintre ei.

Glenn a afișat o fotografie cu familia înainte de accident – doi părinți cu aer blând și trei băieți mari – o fotografie făcută de paparazzi în tribunele unui stadion.

— Totodată, în ciuda intenției declarate a lui Stapleton de a se retrage din actorie, încă mai e obligat prin contract să facă continuarea la *Distrugătorii.* E în proces cu producătorii ca să rupă contractul și în momentul acesta nu se știe cine va câștiga bătălia, dar de atunci nu a părăsit North Dakota pentru niciun motiv. Până acum. Sosește azi în Houston.

Glenn s-a uitat la ceas.

— A aterizat acum douăzeci și trei de minute.

— Iese în sfârșit din ascunzătoare și alege să vină la *Houston*? a spus Robby.

— Alo, a spus Kelly făcând pe ofensata. Nu suntem chiar Cuca Măcăii.

Robby a clătinat din cap.

— Nimeni nu vine aici de bunăvoie.

Glenn a preluat din nou controlul ședinței.

— Nici Jack Stapleton nu vine aici de bunăvoie.

— El e *de aici,* a sărit Doghouse, mândru că știe informații generale.

— Corect, a spus Glenn. E de aici. Iar părinții lui trăiesc la o fermă aflată mai încolo de Katy, pe râul Brazos. Iar mama lui tocmai a fost diagnosticată cu cancer la sân, așa că el vine acasă cu intenția de a rămâne mai mult timp.

— Deci de aceea se întâmplă totul așa repede, a spus Doghouse.

Chiar că era repede. În mod normal ne trebuiau pe puțin câteva săptămâni să ne pregătim pentru o asemenea misiune.

— Da, a spus Glenn. A primit diagnosticul luni și e programată la operație vineri dimineață.

— Protocol agresiv, a spus Amadi.

Tatăl lui era oncolog.

Glenn a încuviințat din cap.

— Din câte înțeleg, dacă ar fi să alegi, acest tip de cancer nu ar fi nicidecum printre primele opțiuni. Dar nu e de nevindecat.

Am remarcat cu toții construcția cu dublă negație.

— Care e durata misiunii? am întrebat atunci.

— Nu se știe. Dar am înțeles că Stapleton are de gând să stea aici pe toată durata tratamentului ei.

— Săptămâni? am întrebat.

— Cel puțin. Vom afla mai multe când va afla și familia mai multe.

Era tare ciudat să te gândești la Jack Stapleton ca la un om cu familie – sau cu orice fel de viață în afară rolului lui principal de a ne oferi nouă, tuturor, ceva la care să ne holbăm cu poftă.

Și cu toate astea, iată. Jack Stapleton era o persoană reală. Cu o mamă. Care era bolnavă. Și cu un oraș natal. Și acum venea la Houston.

Glenn a schimbat prezentarea cu o serie de fotografii cu o casă modernă, cu două etaje.

— A închiriat o casă în oraș, lângă spital. Nu am putut obține accesul decât azi, dar avem niște fotografii din anunțul de închiriere.

Oamenii normali ar fi văzut în acele poze o casă modernă, luxoasă, scumpă, cu tavane înalte, ferestre uriașe și grădină luxuriantă. Avea ușa de la intrare bleu, iar lângă ea era un ghiveci cu un ficus liră bogat. Arăta ca din *Architectural Digest.*

Dar noi toți ne uitam la acele imagini dintr-un cu totul alt unghi.

Ficusul liră dădea frumos în poză, dar nu era relevant pentru nimeni din cei aflați în încăpere. Doar dacă puteam ascunde în el o cameră de supraveghere. Zidul înalt care înconjura curtea însemna că avea să-i fie greu unui fan obsedat să îl sară. Aleea circulară din față era puțin cam prea aproape de clădire. Tufa aceea gigantică de oleandru trebuia să fie tunsă. Terasa de pe acoperiș ar fi ușor de accesat de un lunetist. În pozele făcute noaptea se vedea că iluminarea din fața casei era mai mult pentru atmosferă decât pentru vizibilitate.

Glenn ne-a prezentat funcțiile de securitate.

— Camere de supraveghere cât cuprinde – chiar și una interioară, cu senzor de mișcare, în holul de la intrare. Sistem de alarmă de top și încuietori de ultimă generație cu acces de la distanță. Însă reprezentantul clientului spune că acesta uită să le folosească.

Semnal de alarmă. Client necooperant.

Am ridicat mâna.

— El ne-a angajat? Sau managerul lui sau ceva în genul ăsta?

Glenn a făcut o pauză. Și acea pauză ne-a dat tuturor răspunsul.

— Puțin din amândouă, a spus el. În principiu, ne-a angajat managerul lui. Dar la recomandarea insistentă a echipei lui. Și a studioului care se pregătește să facă urmarea la *Distrugătorii.*

Nu era ceva neobișnuit ca clienții noștri să aibă „echipe”.

— De ce îi „recomandă insistent” echipa lui să angajeze protecție? am întrebat.

— A avut parte de ceva fani obsedați, a spus Glenn. Iar unul din ei locuiește aici, în oraș.

Toți cei din jurul mesei au dat din cap la unison.

— Deci, bineînțeles că prima strategie e să ascundem faptul că e aici cât mai mult timp posibil. Dar e o strategie riscantă. E extrem de ușor de recunoscut…

Kelly a scăpat un:

— Jură!

— Dar, a continuat Glenn, a dispărut mult timp, așa că s-ar putea să nu mai fie foarte prezent în mintea oamenilor. Și zilele astea pare să evite cu mult succes atenția publică.

Asta era bine. Cu cât mai puțină atenție, cu atât mai bine.

— A spus că își va însoți mama la operație și la toate ședințele de tratament și programări la medic. În rest, are de gând să stea cât mai retras.

Încercam să rămân neimplicată, dar rotițele creierului meu începeau deja să se învârtă și să pună la cale o strategie. Vom avea nevoie de planurile spitalului. Să facem o vizită în avans la fața locului. Să găsim cele mai bune opțiuni pentru intrare și ieșire din clădire. Să asigurăm o zonă de așteptare privată.

— Care e situația cu fostul fan obsedat? a întrebat Doghouse.

Glenn a dat din cap și a afișat o fotografie. Poza de cazier a unei femei de vârstă mijlocie, cu păr neîngrijit, ruj roz deschis dat până dincolo de marginea buzelor și, cel mai important, cu cercei cu chipul lui Jack pe ei.

— Nu ai și tu cercei din ăștia? a întrebat-o Doghouse pe Kelly.

Ea a aruncat în el cu pixul pe care îl avea în mână. Când a aterizat trăncănind la loc pe masă, și l-a luat înapoi.

Ne-am relaxat cu toții. O fană obsedată era o veste bună. Femeile nu sunt înclinate să omoare oameni.

— Foarte activă în cei doi ani dinainte să apară *Distrugătorii,* a spus Glenn, dar mai puțin activă de la moartea fratelui, când Stapleton a dispărut din ochii publicului.

Glenn a afișat pe ecran o listă și a arătat spre ea.

— În cinci ani a trimis sute de scrisori, unele dintre ele cu amenințări. Și o mulțime de mesaje de hărțuire online – majoritatea amenințătoare, ca să îl forțeze să iasă cu ea de frica ei.

— Ah, străvechea strategie ca să pui mâna pe un bărbat, am zis.

L-am auzit pe Robby râzând la auzul glumei.

Glenn a continuat:

— S-a dus de mai multe ori la Los Angeles și i-a găsit casa. S-a trezit într-o dimineață și a descoperit-o dormind în cada lui, strângând la piept o păpușă pe fața căreia lipise cu bandă adezivă o poză cu chipul lui.

— Deci, chestii standard de femeie obsedată, a spus Taylor.

— Corect, a dat din cap Glenn. Le-a făcut pe toate – de la pulovere tricotate anume pentru el, până la a-l amenința că se sinucide dacă nu o lasă însărcinată.

— Nu e cam… trecută de vârsta procreării?

— Ea zice că nu.

— Ceva amenințări cu moartea? a întrebat Amadi.

— Noi nu știm de așa ceva. Oricum, nu din partea ei. A apărut recent o serie de insulte demente pe un site de fani, de la utilizatorul –

Glenn s-a uitat pe notițe – WilburTeUraste321. Îl ținem sub observație.

— Deci știm ce părere are Wilbur despre el, a zis Kelly.

— De ce nu mi se pare deloc amenințător numele de Wilbur? a întrebat Taylor.

— Fiindcă Wilbur e porcul din *Pânza lui Charlotte,* am răspuns eu.

— Ce drăguuuț, a spus Kelly.

— Doamnelor, a spus Glenn. Haideți să ne concentrăm, vă rog.

— Dacă voiai să ne concentrăm, a spus Kelly, nu ar fi trebuit să începi ședința cu prezentarea aia de bunăciune.

— Sunt îmbătate de hormoni, a spus Doghouse.

Kelly i-a tras un cot în coaste.

— Ai vrea tu.

Ședința informativă a fost mult mai puțin… informativă… decât de obicei, fiindcă abia primiserăm dosarul. Avea să fie o muncă contra cronometru să ne punem la punct și să facem toate verificările detaliate normale. Glenn ne-a împărțit în echipe ca să ne apucăm de treabă.

Glenn i-a dat lui Robby să analizeze materialele apărute în presă despre Jack, inclusiv pe contul lui de Instagram, ca să afle cât din informațiile lui personale erau dezvăluite public. L-a însărcinat pe Doghouse să facă o evaluare fizică a casei închiriate în oraș – inclusiv a planurilor și atributelor arhitecturale, a criminalității din cartier și o analiză amănunțită a sistemului de securitate. I-a spus lui Amadi să adune toate informațiile posibile despre ferma părinților. Pe Kelly a pus-o să alcătuiască un dosar menajerei recent angajate și pe Taylor să creeze un portofoliu complet al tuturor activităților obsesive ale fanilor, din trecut până acum.

Iar eu?

Glenn a încercat să mă trimită la coafor.

— Ce mama naibii? am spus, chiar acolo, în ședință.

— Brooks, ești agent principal în proiectul ăsta. Trebuie să arăți ca atare.

— În primul rând, am zis, nu am acceptat să fiu agent principal.

Glenn și-a umflat nările nervos.

— O să accepți.

M-am uitat în jos, la costumul meu. Arătam OK. Nu?

Glenn a continuat:

— Dacă îți trebuia burka, îți luam burka, iar dacă îți trebuia sari, îți luam sari – deci, pentru că destinația ta e conacul luxos închiriat de un superstar de Hollywood, îți luăm un aspect îmbunătățit.

— Nu am nevoie de îmbunătățiri la aspect, am spus, dar mi-am regretat pe loc vorbele.

Toată adunarea a izbucnit în râs.

— *Așa* ai de gând să îl urmărești din umbră pe Jack Stapleton? a spus Robby.

Mi-am atins părul șaten banal, care deja se desprindea din cocul de la ceafă și am aruncat o privire către costumul cu pantalon Ann Taylor, de la outlet.

— Poate că da, am zis.

În misiuni, purtam ce trebuia ca să mă integrez în peisaj. Purtasem de toate, de la rochițe negre, elegante, la geci de piele și echipament de tenis. Mă îmbrăcasem ca o adolescentă, ca o rockeriță punk și ca o învățătoare modestă, de provincie. Eram foarte mulțumită să fiu incognito. Făceam orice ca să îmi intru perfect în rol.

Dar indiferent ce purtam în misiuni, întotdeauna mă întorceam la constanta costumului cu pantaloni Ann Taylor – cu pantofi comozi, nu cu tocuri, fiindcă întotdeauna trebuie să poți alerga.

Încălțămintea e cu adevărat crucială în meseria asta.

Încă mai reacționam la ideea unei transformări a aspectului, când Robby i-a spus lui Glenn:

— Ar trebui să-i dai contractul acesta lui Kelly.

Kelly a scos un țipăt încântat la auzul propunerii – cu toate că Robby avea zero autoritate să ia o astfel de decizie.

Glenn nu era deloc încântat când cineva îi contesta autoritatea. S-a întors spre Robby.

— Ce ai spus?

Robby a aruncat o privire în direcția mea, ca să știm cu toții exact despre cine vorbea.

— Nu e alegerea potrivită.

— Nu tu decizi asta.

Robby a ridicat puțin din umeri și a spus:

— Părerea mea.

Și înainte să am timp să mă gândesc măcar dacă nu cumva avea dreptate, el a continuat:

— Uită-te și tu la ea, a spus. Nu are cum să treacă drept una de-a lor.

Hai, mă, Robby, pe bune?

Așa avea de gând să concureze cu mine pentru postul din Londra? Sabotându-mă?

Dar mi-am desprins privirea de la chipul ofticat al lui Robby – care brusc părea să ceară pumni cu nemiluita, ceea ce nu remarcasem până acum – și mi-am îndreptat-o spre dreapta, către Glenn.

— Vrei să spui că sunt agent principal al misiunii ăsteia, fie că vreau, fie că nu?

— Exact asta spun.

— De ce?

— Fiindcă dacă vrei să ai vreo șansă la postul din Londra, trebuie să te ocupi de misiunea asta și să faci o treabă excelentă. Dacă nu îndepliniți cu brio însărcinarea… atunci Robby pleacă la Londra, iar tu rămâi aici, în Texas, la muncă de birou pentru totdeauna.

Ne-am sfredelit reciproc cu privirea, într-o mică înfruntare tăcută.

Apoi a adăugat:

— Ar trebui să-mi mulțumești.

— Pas.

— O să faci asta, a spus Glenn. Și nu ai voie să te plângi, sau să o fușerești, sau să te simți victimizată sau să te bosumfli fiindcă viața nu e dreaptă. Viața nu e dreaptă. Nu e o noutate. Știu exact ce ți-a făcut Robby și știu că asta nu e tocmai evadarea pe care ți-o doreai…

— Nu e niciun fel de evadare, l-am întrerupt.

— …dar e cea mai bună șansă pe care o ai. Așa că ai să profiți de ea la maximum. Și primul pas e o nouă garderobă, fir-ar al naibii, ca să nu stai lângă Cel Mai Sexy Bărbat din Lume arătând ca o suplinitoare tristă care are mare nevoie de un duș.

Credea că o să mă sperie niște insulte? Mâncam insulte pe pâine. M-am îndreptat de spate.

— De ce mă pui să-mi dovedesc abilitățile când știi deja de ce sunt capabilă?

— Știu de ce era capabilă cea care erai înainte. Tu, cea de acum? Încă nu sunt sigur.

Fie, mi-am spus. Nici eu nu eram prea sigură.

Era asta tot ce-mi doream pe lume? Nu.

Dar era măcar ceva?

Și eu eram suficient de disperată încât să fac orice?

— Bine, am spus.

— „Bine”, ce?

— Bine, o să profit la maximum.

Glenn m-a privit peste ochelarii de citit.

— Normal că da, fir-ai tu să fii.

— Dar, am adăugat ridicând ambele sprâncene și făcând o pauză, ca să știe exact unde mi-e limita. Să mor eu dacă o să îmi transform complet înfățișarea!

Vreau să îți spun că eram o persoană foarte nonșalantă, care nu era impresionată de celebritate. Taylor se întâlnise o dată cu Tom Holland într-un bar din L.A. și îi aprinsese țigara prietenului lui cu o brichetă Zippo, ca o dură ce e. Nimic special.

Eu nu aș fi fost așa de calmă.

Trecând în revistă dosarul lui Jack Stapleton, a trebuit să recunosc, măcar mie dacă nu altcuiva, că eram opusul nonșalanței.

Așa, pe hârtie, nu era cu nimic diferit față de alți clienți. Avea carduri bancare și de credit, ca toată lumea. Avea două mașini în North Dakota – un Wagoneer clasic și o camionetă –, dar închiriase un Range Rover pentru cât avea să stea în Houston. Avusese astm în copilărie și avea o rețetă validă pentru somnifere. În secțiunea „Dușmani" avea mai multe pagini cu fani turbați care apăruseră și dispăruseră de-a lungul anilor, dar cam atât. La „Apropiați / Iubite" era trecută Kennedy Monroe – și cineva, probabil Doghouse, scrisese lângă numele ei „bunăciune".

Nicio surpriză.

Un dosar normal. Un dosar normal, fir-ar să fie.

Bine. Fie. Nu pot spune că nu eram conștientă de farmecul lui Jack Stapleton.

Adică, nu eram o admiratoare devotată, cum era Kelly. Nu aveam fața omului *pe șosete.*

Dar îi văzusem majoritatea filmelor – mai puțin *Frica de întuneric* – care era un film de groază cu valuri de sânge și deloc pe gustul meu. Mai sărisem și peste *Trenul de Providence* fiindcă am auzit că la sfârșit se sacrifica, dându-se pe mâna zombilor, și de ce aș vrea să văd așa ceva?

Le văzusem pe toate celelalte, inclusiv *Neîndrăgostiții* de atâtea ori, că fără să vreau memorasem scena în care mărturisește: „E epuizant să mă tot prefac că te urăsc." Interpretarea lui dramatică din *O frântură de lumină* a fost tragic de subestimată. Și cu toate că *Ai vrea tu* a fost aspru criticat de toată lumea fiindcă includea absolut toate clișeele din toată istoria comediilor romantice – inclusiv, dacă poți să crezi, o goană nebună către aeroport – tot au folosit acele clișee foarte abil, așa că era unul din cele la care mă întorceam mereu când eram tristă.

În plus, știi felul în care a sărutat-o pe Katie Palmer în *Nu poți câștiga pierzând?* Merita un Oscar. De ce nu există categoria Cel mai bun sărut la Oscaruri? Numai pentru sărutul acela și ar trebui să intre în istoria cinematografiei. Când l-am văzut prima dată, pur și simplu m-a rupt.

Vreau să spun că aproape că am murit de fericire.

Deci nu zic că *nu* era mare lucru că tocmai fusesem însărcinată cu protecția lui.

Te rog să remarci dubla negație.

Nu zic că *nu* era în sfera mea de interese. Nu zic că *nu* mă afecta în niciun fel gândul la el.

Nu aș fi recunoscut niciodată, cu atât mai puțin mie însămi, dar adevărul e că aveam ceva ce puteai descrie ca o perfect normală, fără urmă de penibil, liniștitor de ușoară, deloc sinistră pasiune adolescentină pentru el.

Știi tu, așa cum faci o pasiune pentru căpitanul echipei de fotbal în liceu. N-o să te *cuplezi* cu căpitanul echipei de fotbal. Îți știi locul, iar locul tău e: scrib pentru consiliul elevilor. Persoana de legătură pentru serviciul comunitar. Vicepreședinta clubului de Excel.

E doar un locșor însorit în care să-ți lași fantezia să zburde. Uneori. Din când în când. Printre celelalte multe lucruri mai importante pe care le ai de făcut.

Nu e nimic rău în asta, nu?

Până la urmă, nu de aceea *existau* starurile de cinema? Ca să fie obiectul fanteziilor noastre? Ca să pună cireașa pe tortul metaforic al vieții?

Dar acum, realitatea avea să se ciocnească cu fantezia.

Era motivul pentru care voiam să spun nu.

Îmi plăcea fantezia. Nu voiam ca Jack Stapleton să devină real.

În plus, cum poți să aperi o persoană care îți dă emoții? Cum să îți păstrezi concentrarea când la doi metri de tine e un adevărat zeu printre oameni?

Glenn avea o reputație profesională de protejat și eu la fel. Dacă voiam postul din Londra, trebuia să îl dau pe spate pe Glenn, dar ce mă făceam dacă Jack Stapleton apărea într-o zi îmbrăcat cu același tricou bleumarin cu bleu pe care îl purtase în *Optimistul*?

Doamne ferește! Păi mai bine îmi dau demisia de pe acum.

Îl văzusem pe Jack Stapleton sărutând persoane fictive, îngropând un tată fictiv, implorând iertare fictivă și vărsând lacrimi amare fictive. Îl văzusem făcând duș, spălându-se pe dinți, cuibărindu-se sub plapumă la culcare. Îl văzusem coborând în rapel pe un perete stâncos, îl văzusem îmbrățișându-și copilul pierdut și regăsit. Îl văzusem speriat și emoționat și furios și chiar gol în pat cu iubirea vieții lui.

Sigur, nimic din toate astea nu era real. Știam asta. Doar nu eram *nebună.*

Nu era real, dar părea real. Îmi dădea *sentimentul* că era real.

Ce vreau să spun e că deja țineam la el. Distanța aceea pe care o păstrezi întotdeauna față de clienți? El o încălcase deja, deși nu îl întâlnisem niciodată.

În plus, Jack Stapleton avea ceva care îmi plăcea. Forma ochilor – cumva calzi și zâmbitori. Felul sec în care își rostea replicile. Felul în care sorbea din ochi femeile pe care le iubea.

O, da, avea să fie o misiune mult prea lungă.

Dar – iată și discursul de încurajare – nu imposibilă.

Tipul de pe ecran nu avea să fie aceeași persoană în viața reală. Nu avea cum să fie. Tipul de pe ecran spunea lucruri amuzante fiindcă îi scriau replicile niște scenariști amuzanți. Tipul de pe ecran arăta perfect fiindcă departamentul de producție îi coafa părul și îi aplica machiajul și îi alegea hainele. Iar abdomenul cu pătrățele? Alea nu se obțin degeaba. Probabil că a muncit ore în șir ca să întrețină chestia aia. Ore care ar fi fost

petrecute mult mai util luptând împotriva sărăciei, să zicem, sau salvând animăluțe fără stăpân, sau – știu și eu – citind o carte.

Poate, dacă exista vreo urmă de milostenie în univers, nu avea să fie absolut deloc așa cum mi l-am imaginat.

Poate că avea să fie la fel de nesuferit ca majoritatea clienților mei.

M-ar ajuta dacă ar fi nesuferit.

Dar m-aș mulțumi și cu prost. Mitocan. Molâu. Îngâmfat. Narcisist. Orice l-ar putea retrograda la stadiul de persoană obișnuită, reală, ușor agasantă, ca toată lumea… și m-ar lăsa să-mi fac treaba.

Adică… sigur că aș fi preferat să îmi păstrez fantezia.

Dar era și realitatea bună la câte ceva.

Capitolul 5

Stop cadru: eu sunând la ușa elegantă a lui Jack Stapleton din Cartierul Muzeelor.

În obișnuitul meu costumul cu pantaloni. Fără îmbunătățirea căreia mă opusesem cu vitejie.

Acum îmi cam regret victoria.

Era o întâlnire de prezentare și participasem la zeci de astfel de întâlniri. De obicei venea toată echipa – și agenții principali și cei secundari – ca să cunoaștem persoana și să adunăm informații. Dar acum, echipa era prea grăbită să se pună la punct așa din scurt ca să își facă timp pentru întâlnire.

Așa că atunci eram doar eu.

Singură și încurajându-mă în gând ca să trec cu bine peste moment. *Hai, că te descurci, nicio problemă.*

Odată ce înveți să privești lumea din perspectiva siguranței personale, nu mai poți să o vezi altfel. Nu puteam intra într-un restaurant, de exemplu, fără să evaluez nivelul riscurilor din încăpere – chiar și când nu eram în timpul serviciului. Nu puteam să nu remarc persoanele suspecte, ori vehiculele care treceau pe stradă mai mult de o singură dată, ori dubițe goale în parcări, ori „echipe de reparații” care poate erau, poate nu erau, în misiune de supraveghere a unui obiectiv. Sinceră să fiu, nu puteam nici să urc în mașină fără un proces din trei pași: mă uitam după urme de spargere a încuietorilor, după blocaje în țeava de eșapament și apoi sub șasiu, după materiale explozibile.

În opt ani nu mi s-a întâmplat nici măcar o singură dată să mă duc la mașină și să urc pur și simplu în ea.

Probabil că păream cea mai mare dementă din lume.

Dar odată ce știi cât de îngrozitoare e lumea, nu poți să *nu* mai știi.

Oricât de mult ți-ai dori-o.

Nu prea eram sigură cât de multe știa Jack Stapleton despre lume, dar o parte din treaba mea de azi și în zilele ce urmau era să îl pun la curent. E imperativ să obții sprijinul subiectului, fiindcă nu îți poți face treaba singur. E esențial să îl faci să înțeleagă foarte clar încă de la început că are nevoie de protecție, fără să îl înspăimânți.

Trebuie să estimezi cu exactitate cât de multă informație pot gestiona clienții tăi.

Ajunsă la ușa lui Jack Stapleton, strângeam în mână o listă cu subiecte despre care trebuia să discutăm ca să-și poată aduce partea lui de contribuție la toată treaba cu siguranța. Mai aveam câteva sarcini simple, de rezolvat personal, pe care asistenta lui din L.A. nu le putea face în locul lui: prelevarea de amprente, recoltarea unei mostre de sânge și luarea unei mostre a scrisului lui de mână. Și o listă de întrebări pe care Glenn o numea CFP – Chestionarul Foarte Personal – care aduna informații despre tatuaje, alunițe, frici, obiceiuri bizare și fobii. În mod normal, făceam și o înregistrare video, dar, evident, pentru tipul ăsta, nu era necesar.

În fine, asta era tot ce trebuia să fac. Să respect procedura.

Dar, vai de capul meu cât eram de emoționată.

Și asta înainte să îmi dea șocul vieții când a deschis ușa.

La bustul gol.

A deschis pur și simplu ușa. Unei străine. Complet gol de la brâu în sus. Ce mișcare de stabilire a dominației mai era și asta?

— Dumnezeule mare! am spus întorcându-mă cu spatele și acoperindu-mi ochii. Pune ceva pe tine!

Dar imaginea lui era deja întipărită cu fierul roșu pe retinele mele: picioare goale. Blugi Levi’s

zdrențuiți. Un colier de piele împletită îi încercuia baza gâtului, chiar deasupra claviculei. Și nici nu am cuvinte să descriu ce se întâmpla în zona mijlocului.

Am strâns mai tare pleoapele.

Cum naiba să lucrez cu așa ceva?

— Scuze! a spus din spatele meu. M-am sincronizat greșit.

Apoi:

— Poți să te întorci.

Mi-am coborât mâna de la ochi și m-am forțat să mă întorc la loc…

Ca să-mi clătesc privirea cu imaginea lui Jack Stapleton în toiul procesului de contorsionare necesar ca să intre într-un tricou – cu mușchii pătrățelelor ondulându-se de parcă voiau să mă hipnotizeze.

Stai să pun pe pauză aici pentru o clipă, fiindcă nu se întâmplă în fiecare zi să stai în pragul lui Jack Stapleton uitându-te printre gene direct în splendoarea lui orbitoare, în timp ce el face o chestie complet normală și cu toate astea absolut uluitoare, cum ar fi să-și tragă pe cap un tricou.

Probabil că te întrebi cum a fost să trăiesc un asemenea moment?

Poate asta o să te ajute să înțelegi: *Mi s-a dezactivat creierul.*

Deci, mi-am pierdut darul vorbirii.

Știu că mi-a pus la un moment dat o întrebare.

Dar nu aș putea să îți spun ce m-a întrebat.

Nici nu am reușit să îi răspund.

Am stat ca proasta acolo, cu gura căscată, ca un biban scos din apă.

E doar un om, îți spui acum. *Doar un om care, întâmplător, e celebru.*

Sigur. Fie.

Dar să te văd pe *tine* în momentul acela dacă nu ai a *muți de admirație.*

Pun pariu pe ce vrei.

Se poate să mai adaug și faptul că, zău, nu mă așteptam sub nicio formă să răspundă el la ușă? Am presupus că avea să deschidă un asistent, ori o secretară, ori un valet britanic prețios, în redingotă și vestă – oricine, numai nu el însuși.

Adaugă la asta și faptul că era mai mare decât părea.

Și părea foarte mare.

Prin comparație, mă simțeam minusculă. Iar acesta nu era deloc raportul de forțe preferat de mine.

Și aș mai adăuga – deși poate că e de la sine înțeles – că era… *viu.*

Adică nu reprezentarea lui pe celuloid.

Era o creatură vie, din carne și oase, tridimensională.

Ceea ce era ceva nou.

Acum îl vedeam ca lumea și nu era nici pe departe așa de musculos cum fusese în *Distrugătorii* – și mi se pare normal, *corect?* – fiindcă cine o poate ține la nesfârșit cu cinci ore de antrenamente de forță pe zi? Așa că în loc să admir o fiară cu un munte de mușchi umflați cu pompa, m-am ales cu un abdomen cu pătrățele obișnuit, banal, ceva mai puțin definit, mai subtil, dar cumva mai sofisticat.

Un abdomen cu pătrățele care nu trebuia să se străduiască prea tare.

Ceea ce îl făcea să pară mai uman. Iar ăsta ar fi trebuit să fie un lucru bun.

Dar faptul că era mai uman îl făcea mai real.

Și el nu trebuia să fie real.

Jack Stapleton cel real era mai puțin bronzat decât pe afișele filmelor lui. El, cel real, avea ochii mai mult cenușii decât albaștri. El, cel real, avea o mică rană acolo unde se tăiase la bărbierit. Buzele lui păreau un pic uscate, de parcă avea nevoie de balsam. Părul îi era mai lățos decât îl văzusem vreodată – *De când nu te-ai mai tuns?* – și îi cădea pe frunte într-un fel care te implora de-a

dreptul să i-l dai într-o parte. Avea un plasture pe dosul mâinii, purta o rablă de ceas sport de duzină și pe deasupra mai avea și ochelari pe nas. Nu ochelari Prada, de șmecher, doar niște ochelari din aceia ușor îndoiți, pe care îi poartă tot omul la citit.

Apropo, așa mi-am dat seama că nu visam. Fiindcă nu mi-ar fi dat niciodată prin cap să pun o pereche de ochelari obișnuiți pe nasul lui Jack Stapleton.

Și nu știu cum, dar îl făceau să arate deopotrivă mai bine și mai rău.

Obositor.

Așa, să revenim la momentul de față.

Unde eram? A, da:

Vai, să-mi trag una!

Dragi vecini și prieteni, tocmai l-am întâlnit pe Jack Stapleton.

Desculț. În blugi. Cu un colier de piele la gât, care m-a făcut să îmi redefinesc toate părerile despre colierele de piele.

— Ai ajuns mai devreme, a spus el atunci, întrerupându-mă din holbat. Tocmai mă îmbrăcam.

Eu eram tot amuțită. Am deschis gura, dar n-a ieșit niciun sunet. Mă auzeam cum încercam să spun „Am ajuns exact la ora stabilită” pe un ton profesional, poate chiar ușor iritat, dar nu am reușit să coordonez contractarea necesară a diafragmei ca să scot cuvintele pe gură.

Adunându-mi toată voința de care eram în stare, mi-am pus în mișcare mecanismul mandibulei și am închis gura.

Tot era ceva.

S-a încruntat o clipă, apoi a spus:

— Ia stai. Ai venit *tu* mai devreme? Sau am întârziat eu?

S-a uitat la ceas.

— Știi ce? Încă sunt pe ora de la munte.

Nu am putut decât să îmi țin gura închisă.

— Probabil îți spui că în North Dakota e ora centrală[1], nu?

Niciun răspuns, dar am reușit să mă uit în continuare în ochii lui.

A continuat:

— Fiindcă aud des chestia asta. North Dakota *este* pe ora centrală, în general. Mai puțin colțul din sud-vest. Unde întâmplarea face să locuiesc.

Nu îl descurajau conversațiile unilaterale.

Probabil că i se întâmplă foarte des.

Dar acum s-a întors și mi-a făcut semn cu mâna să îl urmez.

— Intră, a spus înaintând spre interiorul casei.

Am închis ușa după mine și m-am ținut după el până în bucătărie. *Termină odată!* m-am certat în gând. *E doar un om! S-a tăiat la bărbierit! Nici măcar nu mai e așa de bronzat!*

— Apropo, mișto acul de siguranță de la gât, a spus el peste umăr, din mers.

Mi-am atins din reflex broșa cu mărgeluțe. Hm. E un bun observator.

Iar broșa trebuie să fi fost un talisman mai puternic decât crezusem, fiindcă abia atunci mi-am amintit ca prin magie cum să vorbesc.

— Mulțumesc, am spus, deși mi-a ieșit mai mult ca o întrebare decât un răspuns.

Ajunși în bucătărie, Jack Stapleton s-a aplecat și a început să cotrobăie prin dulapul de sub chiuvetă, așa cum face uneori orice om.

Ca să vezi. Sunt și ei exact ca noi.

— Sunt proaspăt sosit aici – spunea el în timp ce eu îl priveam – așa că nu prea știu ce avem, dar spune-mi dacă îți trebuie ceva și ți-l cumpăr.

S-a întors și s-a îndreptat de spate, ținând în mâini o cutie plină cu sticle cu produse pentru curățenie, perii, bureți și saci de gunoi, pe care a așezat-o cu un gest hotărât pe blatul din fața mea.

M-am uitat la el încruntată.

— Pentru curățenie, a spus el.

Am clătinat din cap.

S-a încruntat și el, din nou.

— Nu ești…

Și atunci – copleșită de recunoștință pentru noul meu dar al vorbirii – am răspuns cu:

— Agentul de pază și protecție.

Exact în același timp, el a spus:

— …menajera?

Pe bune? Uite-mă și pe mine în cel mai bun costum cu pantalon pe care îl am, iar el își zice „uite-o pe menajeră”?

Poate că Robby avea dreptate. Poate că nu puteam să mă integrez în lumea lui.

— Nu sunt menajera, am spus.

S-a încruntat nedumerit.

— Aha.

Apoi a așteptat, gen: *Atunci cine ești?*

— Sunt agentul de protecție principal al echipei tale de securitate personală.

M-a privit de-a dreptul buimăcit.

— Ești ce și al cui?

Am oftat.

— Sunt șefa echipei tale de pază și protecție.

— Nu am echipă de pază și protecție.

Ăăă, ceva nou.

— Sunt foarte sigură că ai.

La auzul acestor vorbe, m-a apucat ferm de braț, deasupra cotului – nu așa de strâns încât să mă doară, dar suficient de strâns ca să știu câtă forță avea – și m-a condus înapoi afară, în fața ușii. Sinceră să fiu, era o strânsoare din care știam să scap, dar eram așa de stupefiată de ce se întâmpla, că l-am urmat, pur și simplu, ca mielul pe oaie.

Ajunși afară, a închis ușa după noi și a încuiat-o.

După care a revenit la subiect.

— Vrei să spui că nu ești menajera?

— Arăt a menajeră?

Jack Stapleton a ridicat din umeri, gen *De ce nu?*

Ar fi trebuit să las de la mine.

— Câte menajere știi tu să vină la muncă îmbrăcate în bluză de mătase?

— Poate că aveai de gând să te schimbi?

Bun. Subiect încheiat. Am oftat scurt și sonor.

— Nu sunt menajera.

Și atunci a ridicat degetul în semn de o *clipă*, s-a întors și a pornit pe alee, scoțându-și telefonul din buzunar.

După câțiva pași l-am auzit spunând:

— Salut. Tocmai a apărut la ușa mea o persoană care spune că e agentul meu de securitate.

Ia stai așa. Era bănuitor în privința mea?

Nu am auzit răspunsul.

Dar l-am auzit clar și răspicat pe Jack Stapleton:

— Am hotărât deja să nu facem asta. De două ori.

Dădea șuturi în pietrișul de pe alee.

— Dar au trecut mulți ani de atunci.

Pauză.

— Nu va merge. O să fie un dezastru. Trebuie să existe o altă cale.

Altă pauză.

Jack Stapleton și persoana cu care vorbea – Managerul? Agentul? Guru-ul? – s-au tot învârtit în jurul cozii. Nu știu dacă nu își dădea seama că îl auzeam sau dacă nu îi păsa, dar a protestat vehement față de prezența mea în viața lui, chiar acolo, în apropierea mea.

M-am simțit puțin jignită. N-o să te mint.

S-au certat așa de mult timp, că până la urmă m-am așezat pe băncuța de lângă ghiveciul cu ficusul enorm, remarcând că putea fi folosită de cineva ca să spargă geamul din spatele ei și că ar trebui mutată, ori vândută, ori aruncată. Neavând altceva mai bun de făcut, am evaluat fără tragere de inimă proprietatea – distanța față de stradă: *adecvată;* lipsa unei porți la capătul aleii: *deloc optimă;* potențiala rană craniană în urma loviturii cu unul din bolovanii de decor: *fatală* – mai mult din obișnuință decât din necesitate.

Mi se mai întâmplase vreodată să am o întâlnire de prezentare cu un client care nici măcar nu știa că mă angajase?

Nu. Era o premieră.

Mă neliniștea gândul că nici măcar nu mă voia aici.

Majoritatea oamenilor erau măcar un pic recunoscători pentru ajutorul nostru.

Când a terminat cu discuția în contradictoriu, trecuseră cincisprezece minute. A venit spre mine, cu un aer furios – expresie pe care, în mod ciudat, i-o recunoșteam deja. O văzusem în *Un schimb inechitabil,* imediat după ce traficanții de droguri îl amenințaseră. O mai văzusem și în *Optimistul,* după ce îi fusese furat titlul de campion al concursului de gătit. Abia îl întâlnisem pe omul ăsta, dar deja îi cunoșteam gropița simpatică ce îi apărea inevitabil în bărbie când era turbat de furie.

Și iat-o.

Când m-am ridicat în picioare, nu pot să spun că nu aveam și eu draci. Până acum terminam. Aș fi fost deja acasă, gata cu munca pe ziua de azi.

— Tu nu știai că ne angajează? am întrebat când s-a apropiat.

— Am crezut că am luat decizia să nu facem asta, atâta tot, a spus el.

— Se pare că nu, am spus.

— Adică, a spus Jack, eu am decis că nu. Dar studioul a decis că da.

— Credeam că vrei să scapi de contractul acela.

— Vreau, a zis el. Dar una e ce vrei și alta e ce capeți.

Nu se înșela.

— În fine, avocații lor vor să-și protejeze bunurile.

— Asta ești tu?

Jack a încuviințat din cap.

— Bineînțeles. Nu vor probleme. Și vor neapărat să rămân în viață.

— Sunt sigură că toată lumea vrea asta.

— Nu chiar toată lumea, a spus el. Nu de aceea ești aici?

Corect.

Am dat din cap și Jack Stapleton s-a uitat la mine cu adevărat pentru prima dată de când sosisem: noua lui menajeră / bodyguard. I-am simțit privirea ca pe o senzație fizică – ca razele soarelui pe piele. Îl privisem de nenumărate ori. Era incredibil de straniu să îl văd că mă privea și el pe mine.

A scos un oftat lung, resemnat.

— Hai să vorbim înăuntru.

Ajunși înăuntru, a rămas furios ceva vreme, așa cum stătea mărturie gropița mâniei.

Dar speram că era mai mult furios pe studio, decât pe mine.

Ne-am așezat la masa din sufragerie și am dat drumul din încleștare dosarului expandabil pe care îl strângeam la piept de când am ajuns aici. M-am simțit ciudat de dezgolită când i-am dat drumul.

Jack Stapleton era acum trântit moale într-un scaun, înfrânt.

— Fă ce faci de obicei și gata, a spus.

Am tras adânc aer în piept.

— Bine.

Ce fac de obicei. Ei, era mult mai bine așa. Reveniserăm pe domeniul meu.

— Eu sunt Hannah Brooks, am început. Am protejat zeci de persoane, aflate în toate genurile de situații imaginabile.

Era un paragraf introductiv pe care îl memorasem, îl foloseam exact la fel, de fiecare dată când întâlneam clienți noi. Era o alinare să îl recit, ca atunci când cânți un vechi cântec preferat.

— Protecția VIP e un parteneriat, am continuat. Suntem alături de tine ca să te ajutăm, iar tu ești alături de noi ca să ne ajuți. Din partea noastră ai nevoie de competență și îndrumare expertă, iar noi

avem nevoie din partea ta de sinceritate și maleabilitate.

Jack Stapleton nu se uita la mine. Își verifica mesajele.

— Tu scrii mesaje, acum? m-am oprit să întreb.

— Pot să fac două lucruri deodată, a spus fără să ridice ochii.

— Ăăă, nu prea. Dar, mă rog.

Nu aveam ce să fac decât să vorbesc mai departe. Amintindu-mi cine sunt, am luat avânt. Am împins spre el pe masă broșura pe care o adusesem. Pe copertă era tipărit principiul nostru director. L-am recitat cu voce tare:

— Scopul protecției personale e să reducă riscul acțiunilor criminale, al răpirilor și tentativelor de asasinat contra subiectului, prin implementarea de proceduri punctuale în viața cotidiană.

Jack Stapleton a ridicat capul.

— Asasinate? Pe bune? Am o fană obsedată în vârstă de 50 de ani, care crește căței corgi pentru concursuri.

Dar acum nu îmi mai putea distrage atenția.

— Cheia unei bune protecții personale este atenția permanentă, i-am dat eu înainte. În plus, măsurile de securitate trebuie să fie întotdeauna adaptate la gradul amenințării. Bazându-ne pe cantitatea de informații acumulate până acum, nivelul de risc în cazul tău este relativ scăzut. Dintre cele patru niveluri – alb, galben, portocaliu și roșu – în acest moment te încadrăm la „galben”. Dar ne așteptăm ca vestea despre prezența ta în Houston să se răspândească la un moment dat, iar când se va întâmpla asta, îți vom crește nivelul la „portocaliu”. Strategia noastră este să avem implementate sisteme care să facă rapid acea tranziție.

Jack Stapleton s-a încruntat. Menajera asta îl copleșea cu o groază de jargon profesionist de nivel înalt.

Am continuat:

— Toate măsurile de pază sunt un compromis între cerințele nivelului de risc și așteptările rezonabile ale clientului de a duce o viață cât de cât normală.

— Am renunțat de foarte mulți ani la speranța unei vieți normale.

— Am vrea să citești cu mare atenție acest ghid și să te familiarizezi cu responsabilitățile tale pentru propria ta siguranță. Orice poți să faci ca să eviți să fii ținta unui atentat de succes ne ajută pe toți să te apărăm și îți oferim siguranță personală.

— Repet, a spus Jack, în general, cucoana asta nu face decât să tricoteze pulovere de Crăciun cu chipul meu. La drept vorbind, sunt chiar impresionante.

M-am îndreptat și mai tare de spate.

— Toate răpirile și asasinările reușite se petrec din cauza unui ultim factor și numai a acelui ultim factor: elementul surpriză.

— Zău că nu îmi fac griji că o să fiu asasinat.

— Așa că cel mai important lucru de care avem nevoie din partea oricărui personaj protejat este atenția la mediul înconjurător. Cei mai mulți oameni trec prin viață ca niște somnambuli, vag conștienți de pericolele de la tot pasul. Dar oamenii a căror siguranță e amenințată nu își permit asta. Trebuie să înveți să observi oamenii și obiectele din jurul tău și să le pui la îndoială.

— Parcă ești un manual vorbitor, știai?

— Lucrez de opt ani pentru Glenn Schultz și mi-am croit drum până la cele mai înalte niveluri ale organizației lui. Am certificat OPP[2], precum și pregătire la nivel avansat în supraveghere, conducere defensivă, medicină de urgență, utilizarea armelor de foc și luptă corp la corp. Dar dacă îmi fac treaba cum trebuie, nu vom avea niciodată nevoie de nimic din toate astea. Tu, eu și echipa, lucrând împreună, vom anticipa amenințările și le vom dezamorsa cu mult înainte să se ajungă la o situație de criză.

— Cred că îmi plăceai mai mult ca menajeră.

L-am privit în ochi.

— Nu o să mai spui asta la nivelul de risc „portocaliu”.

Și-a ferit privirea.

Am făcut o mică pauză.

— Mă uit la limbajul corpului tău și am senzația că nu prea te interesează să citești ghidul, așa că o să rezum cele mai importante puncte pe care trebuie să le rețină un VIP.

Am recitat lista, bifând punctele pe degete și vorbind mai rapid decât era necesar, doar ca să mă dau mare:

• Nu te întâlni cu străini în locuri necunoscute.

• Nu face rezervări la restaurant pe numele tău real.

• Nu călători noaptea.

• Nu frecventa mereu aceleași cluburi și restaurante.

• De câte ori e posibil, când mergi pe jos, mergi cu un grup.

• Nu conduce un vehicul care bate la ochi.

• Anunță poliția când apare orice nouă amenințare.

• Să ai rezervorul întotdeauna plin cel puțin pe jumătate.

• Ține întotdeauna portierele încuiate.

• Evită să te oprești la semafoare prin reducerea vitezei de rulare.

• Stabilește cuvinte cod speciale, ca să semnalizezi că totul e în regulă.

Mai erau și altele, dar el zâmbea uitându-se la ceva pe Instagram.

M-am oprit și am așteptat să remarce că m-am oprit. După o lungă pauză, a ridicat privirea.

— Care era ultimul punct?

M-am citat:

— Stabilește un cuvânt cod prin care să ne semnalezi dacă ceva nu e în regulă.

— Care e cuvântul cod?

M-am hotărât pe loc:

— Cuvântul cod pentru pericol e „buburuză”.

Umerii lui Jack s-au lăsat.

— Nu am putea alege ceva mai dur? Poate „cobră”? Sau „bestie”?

— Nu clientul alege codul.

Clienții aleg mereu cuvintele cod.

Dar așa îți trebuie dacă dai mesaje când vorbesc.

Jack s-a încruntat.

— Cum vreți să țin minte toate regulile astea? a întrebat el după aceea.

— Citește broșura, am spus. De multe ori. Cu un marker în mână.

E posibil să fi spus asta pe un ușor ton superior.

Jack și-a lăsat telefonul din mână oftând.

— Uite ce, a spus el. Nu o să mă duc la cluburi sau restaurante – nici nu o să mă întâlnesc cu străini în locuri necunoscute. O să stau doar în casă – sau o să merg cu mama la programările ei la doctor.

A oftat.

— Și o să mai fac… împotriva voinței mele… câteva drumuri până la ferma părinților mei, dar cu voia lui Dumnezeu, acele vizite vor fi scurte și rare. Și cam atât. Nu sunt aici la distracție, sau ca să provoc necazuri, sau ca să ajung să fiu *asasinat.* Sunt aici doar ca să fiu un fiu bun și să o ajut pe mama.

— Minunat, am spus. Asta ne ușurează mult munca.

A dat să ia din nou telefonul în mână.

Am adăugat:

— Mai trebuie doar să îți iau amprentele, o mostră de scris de mână și o eprubetă de sânge și am terminat pe ziua de azi.

Uitam de Chestionarul Foarte Personal. Dar una peste alta, mă descurcam chiar bine.

— O eprubetă cu sânge? a întrebat el.

Am încuviințat din cap.

— Am pregătire în flebotomie.

Apoi m-am uitat la antebrațele lui.

— Și oricum ai vene cât furtunurile de la secția de pompieri.

Și-a dus brațele la spate.

— De ce îți trebuie sânge?

— Analizele obișnuite. Și ca să îți confirmăm grupa sanguină.

Acum clipea des, uluit. Mi-a plăcut să îl șochez un pic.

Era mult mai bine decât să fiu menajera.

— Asistenta ta a completat în formular la grupa sanguină AB negativ, am spus, și dacă se confirmă, ai noroc, fiindcă am aceeași grupă.

— De ce înseamnă asta că am noroc?

— Ne place să avem întotdeauna în echipă cel puțin o persoană care poate dona sânge subiectului, am spus, scoțând garoul de cauciuc și pocnind aerul cu el. Deci probabil că tocmai ai cunoscut propria ta bancă de sânge.

Capitolul 6

Zece minute mai târziu, aveam tot ce îmi trebuia și îmi strângeam lucrurile, mai mult decât pregătită să mă car de acolo.

Toată frumusețea aceea avea ceva teribil de extenuant.

Pe bune. Era nedomolită. Era implacabilă. Era *chinuitoare.*

Și nici măcar nu mă uitam la el! *El* se uita la *mine.*

Până la urmă, m-am oprit ca să îi întorc privirea.

— Ce e?

— Nu ești deloc cum mă așteptam, a spus el.

I-am aruncat o privire.

— Idem.

— În primul rând, mă așteptam să fii mai mare, a spus el.

— Nici nu știai că vin.

— Nu știam *azi.* Dar înainte, intenționam să vă angajăm. Apoi m-am răzgândit.

— Și apoi studioul s-a răzgândit.

— Cam așa ceva.

Jack încă mă mai studia și nici nu pot să îți descriu ce bizar era să fii cel privit și nu cel care privește.

A continuat:

— Cred că mă așteptam să fii genul mai dur.

Nu eram o dură. Eram opusul genului dur. Dar nu aveam de gând să îi spun lui asta.

— Niciun aspect al acestei meserii nu cere să fii dur.

— Dar ce cere?

— Concentrare. Antrenament. Atenție.

Mi-am bătut cu degetul capul ca și cum arătam către creierul meu.

— Nu e vorba despre cât de dur ești. E vorba despre cât de pregătit ești.

— Totuși, știi tu, *bodyguard*? Am senzația că ar trebui să fii mai mare. Ești… minusculă.

— Nu sunt nici pe departe minusculă, am spus. Întâmplarea face să fii tu enorm, atâta tot.

— Cât ai? Unu șaizeci și doi?

— Ba, pardon, am un metru șaizeci și opt.

Am unu șaizeci și cinci.

— Deci ce ai face dacă un tip uriaș ar încerca să mă ia la bătaie?

— Asta nu s-ar întâmpla niciodată, am spus. Am anticipa amenințarea și te-am extrage de la fața locului înainte să se ajungă la asta.

— Dar dacă s-ar întâmpla?

— Nu s-ar întâmpla.

— Totuși, ipotetic vorbind?

Am oftat.

— Bine. Ipotetic vorbind, dacă s-ar întâmpla – ceea ce nu o să se întâmple –, l-aș… pune jos și gata.

— Dar cum?

— Fac jiu-jitsu de la 6 ani și am centura neagră cu două trese.

— Dar dacă e mare de tot? a întrebat Jack ridicând brațele ca un urs.

L-am privit printre gene.

— Nu cred că înțelegi cum funcționează jiu-jitsu.

M-a privit și el printre gene.

— Nu mă crezi? am întrebat. Tu îți dai seama cât de misogină e chestia asta?

— Nu e misoginie… a protestat el. E doar… fizică. Cum poate cineva de mărimea ta să doboare pe cineva de mărimea mea?

— Asta nu e fizică, am spus. E ignoranță.

— Arată-mi, a spus.

— Poftim?

— Fă-mi jiu-jitsu.

— Nu.

— Ba da.

Am oftat.

— Vrei să te dobor? Chiar acum?

— Păi… nu prea vreau. Dar cred sincer că aș dormi mai bine dacă aș fi sigur că poți.

— Adică vrei să te rănesc? De-adevăratelea? Fiindcă dacă fac ce propui tu, cu siguranță ai să rămâi fără aer… și poate chiar ți-aș disloca și umărul.

Era o idee cât se poate de proastă.

Dar presupun că Jack chiar voia să-l rănesc, fiindcă m-a apucat de mână și m-a tras după el pe ușa din spatele casei, dincolo de verandă, către un petec de iarbă de lângă piscină.

— Nu e bine, nu e bine, nu e bine, am spus în timp ce mă trăgea după el.

— Dar vezi ce ușor mi-a fost să te manevrez fizic? a strigat el peste umăr.

Și cred că acela a fost momentul în care am cedat. Nu m-a încântat niciodată prea tare să fiu subestimată. Mai ales de un tip care a crezut că sunt menajera lui.

Voia să îl rănesc?

Fie. Aveam să îl rănesc.

Când am ajuns pe iarbă, mi-a dat drumul la mână și s-a dus în alergare ușoară ceva mai încolo. Apoi s-a întors și s-a repezit spre mine în goană.

Deci o facem și pe asta.

Am oftat.

În acest moment nu mai era de luat nicio decizie. Odată ce un tip de un metru nouăzeci o rupe la fugă direct spre tine, nu mai e loc de decizii. Faci doar ce ești antrenat să faci și cu asta basta.

De cum a ajuns la mine, i-am apucat cu ambele mâini încheietura mâinii stângi, am smucit-o în jos și mi-am izbit șoldul în șoldul lui. Aici toată șmecheria e să obții o mișcare de rostogolire. Îi tragi în jos brațul și umerii, izbindu-i în același timp în sus cu bazinul jumătatea inferioară a trupului, forțându-l apoi să se rostogolească peste șalele tale.

Sună mai complicat decât este.

Pe scurt: îți lași capul în piept și el zboară peste tine.

Asta e fizică.

În mai puțin de o secundă, era lat pe spate.

Gemând.

— Tu ai vrut-o, băiete, am spus.

Stăteam în picioare deasupra lui, privindu-l, iar el a ridicat ochii spre mine. Și atunci, pentru prima dată de când eram acolo, a zâmbit. Un zâmbet larg, plin de admirație.

— Vai, Doamne, ce doare! a spus.

— Ți-am zis eu, am spus.

Și-a pus un braț peste abdomen, gâfâind. Sau… ia stai așa – râdea?

— Ești așa o ură!

— Zău că nu sunt.

— Ești extraordinară, a spus el.

— Asta e de la sine înțeles.

Apoi s-a întins pe iarbă, cu brațele larg deschise, privind cerul.

— Mulțumesc, Hannah Brooks! Mulțumesc!

Pentru ce, Doamne iartă-mă, îmi mulțumea?

Apoi a strigăt către nori:

— Ești angajată!

Dar eu am refuzat să mă alătur entuziasmului lui, provocat de ceva ce făcusem de o mie de ori. Nu era nimic entuziasmant. Era doar pregătire.

— Eram deja angajată, am spus.

— Ești angajată din nou! Ești dublu angajată! Ești angajată cu surle și trâmbițe!

Am clătinat din cap și m-am dus în casă să îi caut niște gheață.

Câteva minute mai târziu, când a ajuns și el în bucătărie, tot gâfâind, cu fața încă strălucind de admirație, arăta, cum să zic, de parcă tocmai primise o lecție de viață esențială.

I-am pus pe umăr niște gheață, folosind prosoape de bucătărie legate între ele, refuzând să

mă las tulburată acum, într-un moment de calm, de proximitatea corpului lui.

— Să știi că o să te doară tare umărul câteva zile, am spus.

— A meritat, a răspuns el.

— Să iei niște ibuprofen înainte de culcare.

— Bine, doamna doctor.

— Și data viitoare când îți spun că sunt foarte bună la ceva, am zis, nu mă face să te rănesc ca să ți-o dovedesc.

— Am înțeles.

Mi-am adunat lucrurile și apoi m-am întors să-mi iau rămas-bun, strângându-mi dosarul la piept ca și înainte, dar simțindu-mă o cu totul altă femeie față de cea care intrase aici.

Nimic nu se compară cu azvârlitul unui bărbat la pământ dacă vrei să îți crească stima de sine.

Ți-o recomand.

— Deci, se pare că de mâine începem cu adevărat, am spus, uitându-mă la programul provizoriu pe care mi-l dăduse Glenn. Vrei să te duci dimineață la părinții tăi, corect?

Jack a încuviințat din cap.

— O echipă de-a noastră evaluează traseul chiar acum, am spus. Facem totul mult mai în pripă decât facem de obicei, când avem timp de pregătire în avans, dar asta e, o să îi dăm înainte până ne intrăm în ritmul normal.

Jack se uita în jos. Nu mi-a răspuns.

— Mâine putem lua cu noi o echipă de supraveghere, ca să studieze toată proprietatea cât suntem acolo, să instaleze niște camere și să evalueze planul fermei.

Mi se părea un plan bun.

Dar atunci Jack a zis:

— De fapt, nu putem face asta.

Am clătinat din cap.

— Ce nu putem face?

— Nu putem duce o echipă de pază și protecție acasă la părinții mei.

— De ce? am întrebat.

A tras adânc aer în piept.

— Fiindcă părinții mei nu trebuie să știe nimic despre asta.

— Nimic despre ce?

A arătat în jur, ca și cum spunea „toate astea”.

— Amenințări, fani obsedați, pază și protecție.

— Și cum vrei să facem asta?

A clătinat din cap.

— Mama e bolnavă, înțelegi? E bolnavă. Și dacă află de lucrurile astea, o să-și facă griji. Deși chiar nu are de ce să își facă griji. Am fani nebuni de mulți ani – de-acum sunt deja complet imun la lucrurile astea. Dar nu i-am spus niciodată nimic despre lucrurile cât de cât înspăimântătoare – și poți să fii sigură că nu o să mă apuc acum, în săptămâna când se operează de cancer.

— Dar… am spus.

Și apoi nu am mai știut ce să zic.

— Se îngrijorează, a spus Jack. Aș zice că e campioană mondială la îngrijorat. Și a primit niște rezultate de analize care… nu sunt foarte bune. Și de când a murit fratele meu…

Jack și-a studiat mâinile de parcă nu știa cum să termine fraza.

— Din punctul meu de vedere, recunosc, e bun un bodyguard. Înțeleg. Dar din punctul de vedere al mamei, nu e deloc ceva bun. Citeam online despre tratamentele ei și stresul poate avea o influență majoră asupra rezultatelor. Nu pot să îi fac viața și mai dificilă decât este deja. Singura cale să facem asta e să ne asigurăm că părinții mei nu află niciodată cine ești.

— Dar… cum?

— Site-ul vostru spune „Soluții neconvenționale pentru fiecare situație”.

A întors spre mine ecranul telefonului ca să-mi arate site-ul, drept dovadă.

— *Asta* făceai pe telefon? l-am repezit eu.

Jack a ridicat din umeri.

— E unul dintre lucrurile pe care le făceam pe telefon.

I-am aruncat o privire.

— Asta a scris administratorul site-ului.

— Șeful tău… cum îl cheamă? Frank Johnson?

— Nici pe departe. Glenn Schultz.

— Spune că mare parte din supraveghere poate fi făcută de la distanță.

Să fi știut deja Glenn de situația asta și să nu-mi fi spus?

Jack a continuat:

— El spune că tu poți sta în apropiere de mine și un al doilea grup poate monitoriza totul de la distanță.

— Dar nu crezi că familia s-ar putea să se prindă când o să vadă un agent care se ține după tine peste tot?

— Nici gând.

Îmi pun mâinile în șolduri.

— Și de ce nu?

— În primul rând, a spus Jack, părinții mei sunt drăguți și incredibili de naivi. Iar fratele mai mare abia dacă vorbește cu mine. În al doilea rând, nu aduci nici pe departe cu un bodyguard.

Și-a lăsat puțin capul într-o parte și mi-a oferit cel mai dulce zâmbet din arsenalul lui.

— Și în ultimul rând, dar nu cel din urmă? a spus. O să le spunem că ești iubita mea.

La birou, Glenn era încă în sala de ședințe, împreună cu jumătate din echipă. Toată lumea era convocată să contribuie ca să pună pe roate acest proiect cu Jack Stapleton.

Nu mi-a păsat.

— Nici gând, i-am spus lui Glenn, dând buzna și îndreptându-mă hotărâtă direct spre capul mesei de ședințe. Adică sută la sută „nici gând”.

Glenn nici măcar nu a ridicat privirea.

— Vorbim aici despre treaba cu „iubita”?

— Despre ce altceva am putea să vorbim?

— Nu e un capăt de țară. Am făcut lucruri și mai ciudate pentru clienți.

— *Tu* ai făcut lucruri și mai ciudate pentru clienți, am spus.

— L-ai văzut pe om. Ar fi chiar așa de oribil?

— Nu pot să cred că ai știut și nu mi-ai spus.

— M-am gândit că ar fi mai bine să auzi vestea direct din gura lui faimoasă pentru frumusețea ei.

— Ei, nu a fost mai bine. A fost mai rău. Am fost complet luată prin surprindere. Nu am ieșit niciodată așa, val-vârtej, din casa unui client.

— Asta e vina ta.

— Ba nu, e vina ta. Nu m-ai avertizat.

Și-a păstrat tonul rezonabil.

— Nu te-am avertizat fiindcă nu e nici pe departe așa o mare tragedie cum ți se pare ție. Nivelul lui de risc e slăbuț. Nu a mai ieșit de mulți ani în public. Presa nu știe că e aici. Suntem plătiți bine. Contractul acesta e însăși definiția unei misiuni ușoare.

— Atunci fii tu iubita lui! am spus.

Lui Glenn i s-au umflat nările de enervare.

— Sau oricine altcineva de aici.

Mâna lui Kelly a țâșnit în sus.

— Mă ofer ca tribut.

— Perfect. Trimite-o pe Kelly! am spus. Sau pe Taylor.

— Ești cea mai bună agentă a mea, a spus Glenn. Și o să fie o misiune complicată.

— Tocmai ai spus că e definiția unei misiuni ușoare.

— Sunt amândouă! E ușoară și complicată! Și am nevoie de un om de top. Iar ăla ești tu.

— Nu mă lua cu complimentele, am spus.

Glenn s-a aplecat mai tare spre mine.

— Uite ce, a zis. Nu e în relații bune cu familia lui. Aproape că nici nu o să se vadă cu ei. Ce mare lucru dacă trebuie să joci puțin teatru când sunt prin preajmă? Din câte se pare, asta nu o să se întâmple prea des.

— Glenn, familia lui e singurul motiv pentru care s-a întors aici.

Însă Glenn a clătinat din cap.

— Din câte am înțeles, relația lui cu fratele mai mare e complet inexistentă.

— Și părinții?

— Asta e mai puțin clară. În orice caz, nu petrece prea mult timp cu niciunul dintre ei.

Nu mai știam cum să protestez.

— Fiecare parte a planului ăstuia mi se pare total greșită.

Glenn m-a fixat în continuare cu privirea.

— Ai mai fost incognito și în alte misiuni.

— Incognito pentru *restul lumii.* Nu pentru client.

— Clientul nu e familia. Clientul e Jack Stapleton.

— Tot aia, am spus.

— Măcar nu ai să mai fii plictisită, asta clar, a spus Glenn.

— Alooo? a spus Kelly fluturând din mână către întreaga încăpere. Am spus că o fac eu. Mă ofer voluntar. Nici nu e nevoie să mă plătești. Te plătesc *eu* pe tine.

— E lipsit de etică, am spus, întorcându-mă spre ea.

Dar Kelly s-a repezit la fotografia lui Jack Stapleton care încă mai era proiectată pe ecran.

— Cui îi mai pasă?

Era, oare, lipsit de etică? Etica era cam greu de calibrat în meseria asta. Faza cu paza și protecția personală e că explodase în ultimii ani – în parte pentru că lumea era mai periculoasă pentru oamenii bogați și în parte pentru că aceiași oameni erau mai paranoici. Agenții proveneau din toate mediile, cu pregătiri diverse – foști militari, foști polițiști, chiar și foști pompieri, ca Doghouse. Cei mai mulți agenți erau independenți, nu angajați. Nimic nu era standardizat. La drept vorbind, era Vestul Sălbatic – lumea făcea orice, atât timp cât

credea că poate scăpa basma curată. Asta însemna mai multă libertate, totodată mai multe riscuri și mai multe șmecherii.

La urma urmelor, nu răspundeam decât în fața clienților. Trebuia să îi facem fericiți și, în general, făceam orice ne cereau. Am avut un client care mi-a cerut să îi plătesc nota de plată de la bar, de 7.000 de dolari. Odată, am sărit cu parașuta cu o prințesă belgiană. Altă dată, am stat o noapte întreagă să păzesc pantera unui client.

Cu ce era mai ciudată chestia asta pe care mi-o cerea Jack Stapleton?

Ce vreau să spun e că ești la dispoziția clientului. Asta dacă vrei să fii plătit.

E foarte posibil ca toată lumea prezentă în sala aceea de ședințe să fi văzut situația cu mai multă claritate decât mine. Dacă Jack Stapleton voia o iubită falsă, primea o iubită falsă. Și dacă voiam să lucrez pentru Jack Stapleton, atunci asta trebuia să fiu.

— Ideea e, a continuat Glenn, că e o ocazie extraordinară pentru tine.

— Și bani pentru tine.

— Bani pentru noi toți.

Încă mai clătinam din cap.

— Nu putem să facem o treabă serioasă în acești parametri.

— O să fie mai greu, așa e, a fost de acord Glenn. Dar nu uita: nivelul lui de risc e aproape alb.

M-am uitat urât la el.

— E galben.

Kelly a intervenit:

— Dar un galben foarte deschis. Aproape ca un șerbet de lămâie.

Glenn a îndreptat arătătorul spre Kelly.

— Nu mai da denumiri drăgălașe nivelurilor de risc.

Glenn nu mă lua în serios. Așa că am spus:

— Cred că ți-au luat banii minții.

Era un test. Ca să văd cum reacționează.

Ți-am spus că pot să citesc chipurile oamenilor, nu? După felul în care i s-au încleștat maxilarele, am „citit” că Glenn se simțea jignit. Atunci am început să cedez.

El credea sincer că putem să facem față acestei misiuni problematice.

— Tu crezi că o să arunc pe toată lumea în gura lupului, pur și simplu? a spus Glenn. Reputația tuturor depinde de misiunea asta, și în special a mea. Eu spun că nu e o însărcinare imposibilă pentru noi. Eu spun că există strategii ca să o putem îndeplini cum trebuie.

Am oftat.

— Și care anume ar fi acestea?

— O echipă de suport de la distanță, asta ar fi una. Tehnologie de supraveghere de ultimă generație. Plasarea ta în interior, ca să fii ochii și urechile noastre, cu întăriri complete aflate în apropiere 24 din 24 de ore.

Să zicem că îi înțelegeam punctul de vedere.

Apoi Glenn a mărit miza.

— Ideea e, a spus el, că dacă vrei să ai vreo șansă la postul din Londra, ai să lași mutrele și ai să pui osul la treabă.

— Deci, fie că îmi place, fie că nu, trebuie să o fac.

— Cam așa ceva. Dar ar fi mai ușor dacă ți-ar plăcea.

M-am uitat în jur la lumea din încăpere. Toată lumea mă privea. Chiar, *de ce* făceam atâtea mutre?

— Ce zici de asta? a spus apoi Glenn, amândoi perfect conștienți că el avea toată puterea. Fă asta fără să te plângi și pentru următoarea misiune te trimit unde vrei tu. Poți să alegi. Treaba din Coreea e din nou pe tapet. O vrei? E a ta.

Așteptam o altă deplasare în Coreea de când se anulase ultima.

— Da, vreau foarte mult Coreea, am spus.

— S-a făcut, a spus Glenn. Șase săptămâni la Seul. Cât vezi cu ochii, numai castroane cu tăiței cu fasole neagră.

A cântărit ideea.

— Să înțeleg că accepți? a întrebat Glenn. Ne-am înțeles? Gata cu mutrele și miorlăiala?

Tocmai mă pregăteam să spun că da și tocmai era să batem palma… când am auzit în spatele meu vocea lui Robby.

— Tu vorbești serios? a spus Robby. Nu o să meargă niciodată.

Toată lumea s-a întors să se holbeze la el. Alegerea momentului potrivit nu a fost niciodată punctul forte al lui Robby.

Robby se uita în jur, la toți cei din grup, de parcă înnebuniserăm cu toții.

— Faceți mișto de mine cu toții? Nu se poate să vorbiți serios.

Era îngrijorat pentru siguranța mea? Protesta față de faptul că Glenn mă forța să accept însărcinarea? Era – poate – gelos?

Am studiat toate fațetele indignării de pe chipul lui.

Și atunci, Robby a clarificat totul. A ridicat mâinile către mine într-un gest care spunea *Priviți!* și a spus:

— Uitați-vă și voi! Nimeni nu o să creadă nici într-un milion de ani că persoana asta, aici de față, a învins-o pe legendara Kennedy Monroe și i-a luat locul ca iubită a lui Jack Stapleton.

Să începem cu ce e mai important, situația cu Jack Stapleton poate să mai aștepte puțin.

Am zburat pe cele zece trepte care mă despărțeau de Robby, l-am înșfăcat de nodul cravatei așa de strâns că i-am șters de pe mutră toată infatuarea de bou plin de opinii critice și l-am târât de gât până la recepție.

Sperând să țip la el între patru ochi.

Dar bineînțeles că toată lumea a venit după noi.

Eram prea furioasă ca să îmi pese.

— Care e problema ta? m-am răstit și i-am dat drumul, iar el a început să tușească împroșcând salivă. Ultima dată când te-am văzut, îmi dădeai papucii. Nu am mai auzit nici „pâs” de la tine o lună întreagă, iar acum apari înapoi aici și te porți de parcă tu ai fost ăla nedreptățit? Așa concurezi tu la postul din Londra? Cu batjocură și jigniri, ca un bătăuș din curtea școlii? Cam ce se petrece – și aici mi-am apăsat vârful arătătorului pe fruntea lui – în creierașul ăla al tău cât nuca și îmbibat de testosteron, de îmi tot arunci insulte? De față cu toată lumea! Care! E! Problema! Ta?!

Tot publicul nostru, semipitit pe după ficuși, a așteptat răspunsul lui Robby.

Dar înainte ca Robby să apuce să deschidă gura, liftul a scos un „ding” și ușile s-au deschis.

Și din el a ieșit Jack Stapleton.

Jur că e imposibil să exagerez dramatismul oftatului colectiv scos de cei prezenți la vederea însuși Distrugătorului, în carne și oase, pășind în biroul nostru. Dacă vă puteți imagina așa ceva.

Eu, desigur, îl întâlnisem deja pe Distrugător. Îi rulasem buricele degetelor pe o tușieră. Îl obligasem să copieze de mână versurile cântecului Arethei Franklin „Respect”, ca să îi obțin mostra de scris de mână. Îl înțepasem cu un ac. Și era posibil să îi fi dislocat și umărul.

Așa că nu am fost chiar atât de șocată ca restul lumii.

Dar până și eu am fost șocată.

Același tricou, aceiași blugi, dar acum avea pe el și adidași și o șapcă de baseball. Arăta suficient de simplu cât să-i facă de râs pe oamenii simpli. M-am uitat în jur, la colegii mei care se holbau la el: Amadi, șeful de promoție al anului lui de liceu și acum tatăl blând a trei copii; Kelly, cea care tricota când era stresată și care făcuse fulare pentru fiecare persoană din birou; Doghouse[13], fostul pompier care își căpătase porecla nu fiindcă era

câinos cu toată lumea, ci pentru că nu se putea abține să nu salveze cățeluși fără stăpân.

Prezența lui Jack Stapleton în sediul nostru îi făcea pe toți să pară mai reali. Iar ei îl făceau pe el să pară… ireal.

Am așteptat cu toții să facă el o mișcare.

Așa că s-a uitat la mine, rămasă cu degetul înfipt în fruntea lui Robby și a spus:

— Ce faci? Îți terorizezi sărmanul coleg?

Mi-am coborât mâna.

— Ce cauți aici?

M-a privit drept în ochi, a aprins luminițele din legendarii lui ochi gri – albăstrui, și a spus:

— Hannah Brooks. Am mare nevoie de tine.

Undeva, lângă copiator, lui Kelly i-a scăpat un oftat de încântare asociat prezenței lui.

Jack a mai făcut doi pași către mine.

— Trebuie să îți cer scuze că nu ți-am oferit mai din timp toate informațiile. Și vreau să știi că îți înțeleg reținerile. Și – în acest moment a căzut în genunchi pe mocheta de uz industrial – trebuie să te rog să fii iubita mea.

Toți cei din încăpere au înghețat.

— Ridică-te, am spus.

Am încercat îl apuc pe Jack de umeri și… *Ce?* Aveam să ridic în poziție verticală toate cele nouăzeci și ceva de kile de masă musculară solidă ale lui?

— Nu e nevoie de așa ceva.

Dar era de neclintit. *Să mori tu.*

— Am mare nevoie de ajutorul tău, a continuat el. Trebuie să fiu alături de mama și nu pot să îmi fac apariția aici și să aduc după mine pericol, sau risc, sau… știi tu – *asasinări.* Și nu pot să îi fac acest moment al vieții ei și mai greu decât e necesar. Te rog, te rog, acceptă însărcinarea. Și te rog, ajută-mă să o protejez, ascunzându-i adevărata ta identitate.

— Ce faci? a fost tot ce mi-a trecut prin minte să întreb.

Mi-a apucat mâinile într-ale lui.

— Mă rog de tine, a răspuns Jack. Te implor.

Expresia de pe chipul lui era așa de sinceră, așa de jalnică, așa de intensă… că pentru o clipă, am crezut că o să-l podidească plânsul.

Și am rămas cu gura căscată. Din nou. Pentru a doua oară în ziua aceea. Fiindcă nimeni nu plânge ca Jack Stapleton.

Mai ții minte cum a plâns în *Distrugătorii*? Cei mai mulți oameni își amintesc scena în care aruncă în aer puțul minei. Și, bineînțeles, momentul în care se operează singur, fără anestezie. Și replica memorabilă: „Să nu spui niciodată adio.” De fapt, ceea ce făcea filmul să fie extraordinar era faptul că arăta un erou de acțiune, aflat în cea mai neagră clipă a vieții lui, când credea că pierduse toți oamenii pe care îi iubea și că îi dezamăgise cumplit și definitiv, vărsând lacrimi amare de durere. Nu vezi așa ceva niciodată, în niciun film de acest gen. Asta a făcut ca filmul acela să devină un clasic. Asta îl făcea mai bun decât sutele de alte filme asemănătoare – acel moment de vulnerabilitate pură, deschisă, din partea ultimului tip la care te-ai fi așteptat. Ne-a făcut pe toți să ne dorim să fim mai buni. Ne-a făcut pe toți să îl iubim pe el – și omenirea – un pic mai mult.

În fine. Scena asta, de la recepție, aducea puțin cu aceea.

Dar cu ficuși.

Până la urmă, nu a mai plâns. Dar posibilitatea să o facă a fost suficientă.

Jack Stapleton – *acel* Jack Stapleton – era în genunchi.

Implorând.

Și uite care e adevărul. Aceasta ar fi trebuit să fie mare revelație, când mi-am dat seama că Jack Stapleton își merita faima cu vârf și îndesat. Tot ce a făcut atunci, spontan, m-a prins în mreje – pe mine și pe toți ceilalți – ca o vrajă.

Omul ăsta era un actor *bun.*

Și-a înclinat trupul îngenuncheat în față și a ridicat ochii spre mine, cu palmele împreunate.

— Te implor să îmi ajuți mama bolnavă, a spus el.

Păi, zău așa.

Nu sunt făcută din piatră.

— Fie, am spus, afișând o nonșalanță prefăcută, demnă de Oscar, aș zice. Nu te mai milogi. O să fiu iubita ta.

Și atunci am furișat o privire către expresia stupefiată, tâmpă, de pe fața mizerabilă, parșivă, deplorabilă, a oribilului meu fost iubit.

Ceea ce, nu am să te mint, mi s-a părut o victorie pentru băieții buni.

Și pentru omenire.

Și în final și în special, pentru mine.

Capitolul 7

În dimineața următoare, mă îndreptam spre vest pe Interstate 10 cu Jack Stapleton, în Range Rover-ul lui lucios și negru, ca să îi cunosc părinții, complet intrată în personaj, ca iubita lui falsă.

Glenn trimisese o garderobă falsă pentru iubita falsă, cu ajutorul unei prietene de-ale lui care era shopper personal. Costumele cu pantaloni erau interzise.

Mi se pare corect.

Așa am ajuns să port o rochie vaporoasă, brodată, cu sandale, și părul ridicat într-un coc neglijent.

Cred că e greu să te simți profesionist într-o rochie de vară, cu mânecuțe bufante. Ar trebui să menționez că era sfârșit de octombrie, dar în Texas asta poate însemna orice din punct de vedere al vremii – afară erau douăzeci și șapte de grade Celsius, ca popa. Chiar și așa, mă simțeam nepregătită, un pic înfrigurată, bizar de dezgolită și neobișnuit de vulnerabilă.

Ce vreau să spun e că îmi lipsea grozav costumul meu cu pantalon.

Și totuși…

Știam de ce Jack voia să procedăm așa. Când mama era bolnavă, mă dădusem peste cap ca să îi ridic moralul și să o ajut să-și păstreze speranța, să o protejez de disperare. Înțelegeam. Gândul că Jack era în pericol putea fi foarte stresant. E suficient de greu să fii bolnav și fără asta.

Mă gândisem la asta cu o seară înainte, cât condusesem pe autostradă – o evaluare rapidă a traseului până la fermă și înapoi – și luasem hotărârea că din punctul meu de vedere era în regulă.

Cel puțin teoretic.

Acum, azi, când se întâmpla de-adevăratelea, era mai puțin în regulă.

Ședeam înțepată pe scaunul din dreapta, cu genunchii bine lipiți, simțindu-mă *deloc în largul meu.*

În schimb, Jack Stapleton era de-a dreptul tolănit în scaunul șoferului, cu o mână pe volan și crăcit tipic masculin, ca un mare șmecher. Părul sfidător nepieptănat. Mestecând gumă. Purtându-și ochelarii de soare aviator de parcă era născut cu ei pe nas.

Mergeam la o fermă, așa că presupun că mă așteptasem să adopte un stil de cowboy. Dar arăta mai degrabă de parcă ne duceam să petrecem weekendul pe malul oceanului – un tricou polo albastru, strâmt și pantaloni de tercot gri, cu mocasini purtați fără șosete.

E adevărat, am crescut în Houston. Poate ai crede că mai fusesem la o fermă. Dar sincer, nu. Fusesem la turnul Eiffel, la Acropole, la Taj Mahal și în Orașul Interzis din Beijing, dar nu fusesem niciodată la o fermă texană.

Probabil că fusesem întotdeauna prea ocupată cu evadarea cât mai departe.

Până acum.

Mi-am atins pielea goală a genunchilor și mi-am făcut griji că erau prea dezgoliți. Oare trebuia să îmi pun blugi? Oare trebuia să mă îngrijorez din cauza șerpilor cu clopoței? A furnicilor roșii? A cactușilor?

Aveam o pereche de cizme de cowboy roșii ca focul, pe care mi le făcuse cadou mama când împlinisem 18 ani, spunând că fiecare fată din Texas ar trebui să aibă o pereche de cizme. Până acum, nu avusesem niciodată un motiv să le port. Nu făceau parte din garderoba oficială de iubită, dar tot le pusesem în bagaj, din principiu. Nu? Dacă nu aveam să le port la fermă, nu mai aveam să le port niciodată.

Poate ar trebui să mă încalț cu ele. Măcar pentru protecția oferită contra tarantulelor, dacă nu de dragul stilului.

Am văzut că de după ochelarii de soare Jack a aruncat o privire către mâinile mele.

— Ai emoții? a întrebat el.

Da.

— Nu.

— Bine. Nu o să dureze mult. Părinții mei se vor bucura să ne vadă, iar fratele meu mă urăște, așa că o să se descotorosească rapid de noi.

— Probabil că va trebui să discutăm despre asta.

— Despre fratele meu?

— Îhî.

— Exclus.

— Spun doar că cu cât știu mai multe, cu atât mai bine te pot ajuta.

— Deci e inclusă și terapia în servicii?

— Uneori.

— Ai semnat un acord de confidențialitate, nu?

— Sigur că da.

Jack s-a gândit puțin.

— Mda. Tot nu vreau să vorbesc despre asta.

— Cum vrei tu, am spus.

Când ne-am întâlnit prima dată, fusesem așa de tulburată, că uitasem să trec cu el prin Chestionarul Foarte Personal, iar acum părea un moment prielnic pentru asta. Mi-am scos din geantă dosarul „JS”.

— Atunci hai să trecem la alte întrebări.

Mai aveam de mers jumătate de oră pe autostradă.

Jack nu a acceptat să răspundă, dar nici nu a refuzat.

Am scos un pix.

— Iei vreun medicament de care ar fi bine să știm?

— Nu.

— Vicii? Jocuri de noroc? Prostituate? Cleptomanie?

— Nu.

— Obsesii? Amanți sau amante secrete?

— În acest moment, nu.

— Pari teribil de monastic pentru un superstar de talie mondială.

— Am luat o pauză.

Bine de știut. Am continuat.

— Probleme cu gestionarea furiei? Secrete sinistre bine îngropate?

— Nu mai multe ca restul lumii.

De reținut: răspuns cam evaziv la această întrebare. M-am întors la listă.

— Probleme medicale?

— Sănătos tun.

— Semne?

S-a încruntat.

— Semne?

— Semne particulare pe corp? l-am lămurit eu. Tatuaje. Semne din naștere. Alunițe – remarcabile sau nu.

— Am un pistrui în forma continentului australian, a spus, trăgând de tricou, să-l scoată din pantaloni.

— Oprește-te! am spus. Știu cum arată Australia.

Am notat „Pistrui ca Australia” și apoi am mers mai departe.

— Cicatrici?

— Câteva. Nimic demn de semnalat.

— La un moment dat, va trebui să fac fotografii cu toate acestea.

— De ce?

Nu am ezitat.

— În caz că va fi nevoie să îți identificăm trupul.

— Trupul *mort*?

— Trupul *viu.* Cum ar fi într-o fotografie ce însoțește o scrisoare de răscumpărare. Nu că se va ajunge vreodată la asta.

— E cam sinistru.

Am continuat:

— Alte anomalii fizice?

— Cum ar fi?

Cei mai mulți oameni răspundeau la întrebări și gata.

— Știu eu? Degete strâmbe la picioare? Un dinte în plus? Coadă vestigială? Lasă-ți imaginația să zburde.

— Nu îmi vine nimic în minte.

Bun. Mai departe.

— Probleme cu somnul?

Am așteptat să îmi ceară exemple, dar în schimb, după o pauză, a spus doar:

— Coșmaruri.

Am dat din cap, în semn de *Am înțeles.*

— Frecvență?

— De vreo două ori pe lună.

De vreo două ori pe lună?

— Recurente?

— Poftim?

— E același coșmar de fiecare dată?

— Îhî.

— Poți să îmi spui despre ce e?

— E neapărată nevoie să știi?

— Păi, cam da.

A frământat volanul de parcă își cântărea opțiunile, în cele din urmă a spus:

— Înec.

— OK, am spus.

Era doar un cuvânt, dar părea greu ca plumbul, întrebarea următoare.

— Ai vreo fobie?

Pauză.

Apoi o scurtă înclinare din cap.

— Tot înecul.

Am notat în dosar și mă pregăteam să trec mai departe, când a adăugat:

— Și podurile.

— Ai fobie de poduri?

Și-a păstrat tonul controlat și firesc.

— Da.

— De ideea de poduri sau de podurile propriu-zise?

— De podurile propriu-zise.

Hm… Asta e.

— Cum se manifestă?

Și-a frământat între dinți interiorul buzei, cântărindu-și opțiunile, alegând cât să dezvăluie.

— Păi, în vreo douăzeci de minute o să ajungem la porțiunea de autostradă care trece peste râul Brazos. Și când se va întâmpla asta, am să trag pe dreapta, am să opresc mașina, am să mă dau jos și am să traversez podul pe jos.

— Și mașina?

— Ai să o conduci tu peste pod și ai să mă aștepți la celălalt capăt al podului.

— Așa traversezi întotdeauna podurile?

— Așa prefer să le traversez.

— Și ce faci dacă ești singur?

— Încerc să nu fiu singur.

— Dar dacă ești?

— Dacă sunt, îmi țin respirația și conduc mai departe. Dar după aceea trebuie să trag pe dreapta pentru câteva minute.

— De ce tragi pe dreapta?

— Ca să vomit.

Am asimilat informația. Apoi am întrebat:

— De ce îți e frică de poduri?

— Trebuie să îți spun?

— Nu.

— Atunci, hai să spunem că infrastructura Americii nu e nici pe departe așa de solidă cum ne-ar plăcea tuturor să credem. Și să o lăsăm așa.

Nu am terminat chestionarul.

Când ne-am apropiat de podul Brazos, Jack a ieșit într-adevăr, de pe șosea, chiar înainte de pod, a coborât din Range Rover și a trecut podul pe jos.

Eu am făcut cum stabiliserăm și am trecut podul cu mașina.

L-am așteptat, sprijinită de bara din față a mașinii lui zgâlțâite de rafalele de aer provocate de trecerea în goană a tirurilor, și l-am privit cum mergea glonț de pe un mal pe altul, cu o expresie tensionată pe chip și privirea concentrată.

Uau. Oare câți oameni au trecut cu mașinile pe lângă un pieton care traversa un pod pe vreo autostradă, fără să-și dea seama că era superstarul Jack Stapleton?

Când a ajuns lângă mine, avea chipul palid și fruntea transpirată.

— Tu chiar nu glumeai, am spus.

— Nu glumesc niciodată când e vorba de poduri.

S-a urcat la loc la volan și a coborât geamurile, iar apoi s-a transformat din nou în personajul tipului relaxat și fără griji, care are lumea la picioare.

— Mi-ai pus o groază de întrebări azi, a spus apoi Jack. Eu nu ți-am pus nici măcar una.

— Și așa trebuie să rămână lucrurile.

— Nu am voie să îți pun întrebări?

— Tu poți să *întrebi*… am zis cu o mică ridicare din umeri ce spunea „Nu eu fac regulile.”

Dar întrebarea pe care mi-a pus-o nu a fost cea la care mă așteptam.

S-a întors și m-a măsurat din cap până în picioare.

— Ai jucat vreodată în ceva?

Având în vedere încotro ne îndreptam chiar în acel moment și colaborarea pe care tocmai o acceptasem, probabil că la întrebarea asta ar trebui să răspund.

O premieră pentru mine.

M-am gândit puțin.

— Am interpretat câteva animale domestice la școală, de Crăciun, în vreo două puneri în scenă ale Nativității.

— Deci nu.

Am încercat să îi ofer ceva.

— Există unele elemente de actorie în ceea ce fac. Uneori, trebuie să joc un fel de rol într-o anumită situație. Dar, în general, trebuie să mă pierd în fundal sau să dau, cumva, impresia vagă că sunt asistenta personală.

Jack a dat din cap, gânditor.

— Dar niciodată nu a trebuit să joc un personaj așa… *detaliat,* totuși.

— Aha, a spus el, tot pe gânduri. Am să le spun că ești iubita mea, iar asta ar trebui să ne ajute mult. Odată ce stabilim partea asta, o să duc eu greul. Hai să fim serioși, cine minte că are o iubită? Tot ce trebuie tu să faci, de fapt, e să fii plăcută.

— Să fiu plăcută, am spus, de parcă luam notițe.

— Păi, da, adică nu trebuie să memorezi replici sau să spui vreun monolog. Nu jucăm Shakespeare aici. Doar… fii normală și contextul ar trebui să facă restul.

— Deci nu trebuie să mă prefac că sunt îndrăgostită la nebunie de tine?

Mi-a aruncat o privire cu coada ochiului.

— Numai dacă vrei tu.

— Și dacă nu te cred? Că sunt iubita ta, vreau să zic.

Până nu am rostit cuvintele, nu îmi dădusem seama cât de vulnerabilă aveam să mă simt punând întrebarea aceasta.

Dar Jack a dat încrezător din cap.

— O să mă creadă.

— De ce?

— Ești exact genul meu.

N-am rezistat:

— Genul tău sunt menajerele?

A îndreptat arătătorul spre mine.

— A fost o greșeală nevinovată.

La drept vorbind, habar nu aveam cum aveam să trec drept iubita lui Jack Stapleton. Nu credeam sub nicio formă că eram genul lui. Făcusem săpături serioase pe Google după informații despre

el și văzusem atâtea păpușele Barbie cât să-mi ajungă tot restul vieții. Una dintre ele avea atâtea operații estetice, că nu am putut să nu mă întreb dacă maică-sii nu îi era dor de chipul ei real.

Asta ca să nu mai vorbim de Kennedy Monroe.

— Auzi? am spus atunci. Și cum rămâne cu iubita ta adevărată?

— Cum adică „iubita adevărată”?

Am oftat agasată.

— Cred că părinții tăi s-ar putea să observe că nu sunt Kennedy Monroe.

Lui Jack i-a scăpat un hohot de râs. Apoi a zis:

— Părinții mei nu bagă în seamă chestiile astea.

— Vrei să spui că părinții tăi nu știu că ești cu Kennedy Monroe? Ați apărut pe coperta revistei *People!* În pulovere asortate!

— E posibil.

— Chiar nu e. Nu există nimeni care să nu știe asta.

Jack s-a gândit puțin. Apoi a ridicat din umeri.

— Dacă mă întreabă, o să le spun că ne-am despărțit și gata. Dar nu vor întreba. Știu că nimic nu e adevărat în Hollywood.

Kennedy Monroe nu era adevărată? Brusc, m-am simțit prea jenată să îl întreb.

Am încercat să îmi închipui că cineva ar crede că Jack ar coborî ștacheta ca să treacă de la Kennedy Monroe la mine. Mai exact, cât de creduli erau părinții ăștia? Erau în comă?

În minte mi-a răsunat vocea lui Robby spunând că nu aveam nicio șansă să trec drept iubita lui Jack și uram din tot sufletul că eram de acord cu el.

Dar iată-ne.

Jack încă mai cugeta la situația de față.

— Cred că cea mai bună opțiune e să zâmbești mult și atâta tot.

Nu părea așa de greu.

— Zâmbești și gata. La ei. La mine. Zâmbește până te dor obrajii.

— Am înțeles.

— Ce părere ai avea dacă te-aș atinge?

Ce părere aș avea dacă m-ar atinge Jack Stapleton?

— Despre ce fel de atingere vorbim?

— Păi… așa cum sunt cu iubitele mele… aș zice că am tendința să le ating tot timpul. Știi tu. Dacă ești atras de o persoană, îți vine să o atingi tot timpul.

— Sigur, am spus.

— Deci, asta ar adăuga nițică autenticitate scenelor noastre.

— De acord.

— Ai fi de acord să te țin de mână?

Nu era o întrebare grea.

— Da.

— Pot să… te iau cu brațul pe după umeri?

Am dat iar din cap.

— Pare acceptabil.

— Pot să-ți șoptesc la ureche?

— Asta depinde de ce șoptești.

— Poate ar fi mai bine să te întreb așa: ce anume *nu* vrei să fac?

— Păi, aș prefera să-ți ții hainele pe tine.

— Asta e de la sine înțeles – a spus el – cât suntem cu părinții mei.

— Dar de regulă, am spus. În general. Fără goliciune surpriză.

— De acord. Și tu la fel.

— Și nu îmi pot imagina că o să fie nevoie să mă săruți…

— M-am gândit deja la asta.

Se gândise deja la asta?

— Putem să folosim sărutul de scenă, a spus el. Dacă se ajunge la asta.

— Ce e sărutul de scenă?

— E cum faci într-o piesă. Arată ca un sărut, dar gurile de fapt nu se ating. De exemplu, ți-aș putea cuprinde fața cu palmele și apoi mi-aș săruta degetul mare.

Și-a luat mâna de pe volan și și-a sărutat degetul ca să-mi demonstreze.

Aaa.

— Am priceput.

— Poate că nu ar trebui să încercăm asta azi.

— Nu.

— E nevoie de ceva exercițiu ca să îți iasă.

Să exersez sărutări prefăcute cu Jack Stapleton…

— Am înțeles.

Apoi am adăugat:

— Și bineînțeles, normal că dacă din cine știe ce motiv o să fie nevoie să mă săruți cu adevărat – e în regulă. Adică, nu am nimic împotrivă, dacă e necesar. Vreau să zic că nu o să mă supăr.

Doamne ferește. Vorbeam ca o țicnită.

— Am reținut, a spus Jack netulburat, de parcă avea de-a face tot timpul cu acest tip anume de țicneală.

Ceea ce probabil că era adevărat. A continuat:

— Cred că ce încerc să-ți spun e că apreciez ce încerci să faci pentru mine – și mama – și nu vreau să te fac să te simți stânjenită.

— Îți mulțumesc.

— Voi încerca să nu fac greșeli, dar dacă o dau în bară, spune-mi și gata.

— Și tu la fel, am spus.

Și apoi a dat radioul mai tare, a deschis trapa din acoperiș și și-a băgat în gură o nouă bucată de gumă cu scorțișoară.

Capitolul 8

Ferma familiei Stapleton era la multe drumuri lungi și labirintice distanță de autostradă – hăt, în adâncul zonei rurale. Trebuia să treci pe lângă câmpuri de porumb și bumbac și pășuni pline cu vaci. Era chiar și un câmp cu vite rasa Texas Longhorn adevărate, jur.

Când am ajuns, Jack a cotit pe un drum de acces cu pietriș, lung de vreo opt sute de metri, care începea la un pod din grilaj de metal, traversa un câmp deschis cât vedeai cu ochii și părea nesfârșit.

— Dar cât de mare e ferma asta? am întrebat, începând să bănuiesc că nu era deloc mică.

— Cam două sute două hectare, a spus el.

Nu știu de ce, dar dimensiunea în sine o făcea să pară mai reală. Acesta era un loc adevărat. Acelea erau garduri reale cu sârmă ghimpată. Aici locuiau oameni adevărați. Tot ce se întâmpla, se întâmpla cu adevărat.

Dar până la urmă, nu s-a întâmplat.

Nu am mai ajuns la casa părinților lui.

Am văzut-o în zare, la mare distanță – tencuială albă, cu acoperiș din plăci de teracotă roșie –, dar pe la jumătatea drumului de acces cu pietriș, am zărit pe câmp un tip care nu putea fi decât fratele lui Jack. Nu vreau să spun că era un Jack Stapleton de mâna a doua, dar cam așa era. Același maxilar. Aceeași postură. Era îmbrăcat cu blugi drepți, clasici, cămașă în carouri și o șapcă albastră cu sigla unei firme.

— E fratele tău? am întrebat.

Jack a încuviințat din cap.

— Îhî. Ți-l prezint pe administratorul fermei părinților mei și inamicul meu numărul unu, Hank Stapleton.

Jack a oprit mașina și a tras frâna de mână chiar acolo, pe drumul cu o singură bandă. Ne-am uitat cum Hank trăgea un balot de fân din spatele unei

camionete și l-a lăsat să cadă la picioarele lui. Apoi a ridicat capul și ne-a văzut.

A încremenit și ne-a sfredelit cu privirea. Nu a făcut cu mâna. Nu a venit spre noi. Doar și-a scos mănușile de protecție și ne-a privit precaut, de parcă văzuse un coiot sau așa ceva.

Și știi ceva? În secunda în care cei doi s-au privit în ochi, fiecare mușchi din trupul lui Jack s-a încordat. Era o reacție de-a dreptul animalică.

Înstrăinați? Mda, puțin spus.

M-am gândit la zvonurile acelea pe care Kelly nu reușise să le confirme. Accidentul de mașină. Posibilitatea ca Jack să fi urcat băut la volan. Arăta Hank Stapleton ca și cum se uita la un ucigaș beat la volan care își acoperise urmele ca să-și salveze cariera?

Sigur. De ce nu?

Clar nu se uita la cineva pe care se bucura să îl vadă.

— Stai aici, a spus Jack.

Iar când a coborât și a traversat câmpul spre fratele lui, scena avea cu siguranță un aer de înfruntare între pistolari la OK Corral. Mai că auzeam și muzica aceea tipică de western vechi.

Oare aveau să se ia la bătaie chiar aici, în câmp, cu Jack fără șosete, într-o pereche de mocasini italienești, ca un șmecher de oraș?

Am atins cu degetele mânerul portierei, gata să sar afară dacă Jack avea nevoie de mine.

Apoi am așteptat, fără să-i pierd din ochi.

Aveam de gând să trag cu urechea la ce vorbeau?

Categoric.

Am coborât geamurile și am oprit motorul – la început am crezut că nu îi aud. Până mi-am dat seama că de fapt nu spuneau nimic. Asta dacă nu consideri tăcerea ostilă un gen de conversație.

Până la urmă, Hank a spus:

— Văd că ți-ai adus anturajul după tine.

— Doar pe prietena mea.

Hank mi-a aruncat o privire.

— Aia nu prea arată ca Kennedy Monroe.

M-am crispat. Să mori tu.

Jack a clătinat din cap.

— Nu mai citi *People.* Ne-am despărțit.

— N-ai mai fost pe aici de doi ani și acum vii cu o iubită oarecare nou-nouță?

— Încerc să echilibrez forțele.

— Ca să știi – nu te vreau aici.

— Ca să știi – știam deja asta.

— A insistat mama. Și tata vrea ce vrea mama.

— Știam și asta.

— Nu am nevoie să îi faci viața și mai dificilă decât e deja.

— De acord.

O lungă tăcere. Ce făceau?

Apoi Hank a spus:

— Oricum, poți s-o iei înapoi către oraș. Azi nu e în starea necesară pentru vizite.

Jack s-a uitat către casă. Apoi iar la Hank.

— Asta crede ea sau tu?

— E în pat, cu draperiile trase, așa că cred că suntem de aceeași părere.

— Unde e tata?

— Cu ea.

Când Jack a vorbit iar, avea vocea tensionată.

— Puteai să mă anunți înainte să bat atâta drum până aici.

Pauză.

— Nu mai am numărul tău de telefon.

Poate că au mai spus și alte lucruri după aceea, dar mărturisesc că le-am ratat.

Fiindcă exact atunci, din pământ din iarbă verde, ca într-un film de groază, la geamul deschis în dreptul meu a apărut o față gigantică.

O față gigantică, albă, de vacă.

Era suficient de aproape încât să îi simt respirația umedă, nepământeană, scăldându-mi pielea. Nu zic că vaca s-a apropiat tiptil de mine, luându-mă prin surprindere, dar hai să spunem că

până în clipa aia câmpul fusese gol și apoi, brusc – *Pac.*

Ce intenții avea vaca? Nu vom ști niciodată.

Dar într-o secundă era acolo.

Și o secundă mai târziu, fața a intrat pe geamul deschis și m-a lins pe antebrat.

Cu limba ei aspră și verde.

Poate că am țipat.

Poate că nu.

Totul e în ceață.

Dar sigur am scos un sunet, ceva, suficient de puternic ca s-o facă pe vaca aceea și pe întreaga cireadă aflată în spatele ei să se îndepărteze în galop câțiva pași, după care parcă au rămas fără energie, au încetinit pasul, s-au oprit și s-au întors să se uite lung la mine.

În acel moment, eu, aflată în Range Rover, eram înconjurată de o turmă de vaci albe, cu gâturi fleșcăite și chipuri triste.

Și n-am să mă prefac că nu m-am speriat.

Sigur, în general, vacile nu sunt considerate creaturi înfricoșătoare. Dar știi ce nu realizezi când le vezi pe cutiile de lapte sau la TV, ori chiar pe vreun câmp, în depărtare? Sunt. Absolut. Enorme.

Pe lângă ele, și Jack Stapleton pare mărunțel.

Așa că, deși eram închisă în siguranță într-un SUV de lux, tot îmi simțeam inima bubuind în piept. Mă înconjuraseră. O sută? O mie? Puzderie, să mor eu. Toate cu ochi negri, limpezi, și gene surprinzător de feminine, străpungându-mă cu privirea până în suflet.

Nu știu ce zgomot făcusem, dar l-a făcut și pe Jack să sară în sus, speriat.

Când l-a auzit, s-a întors și a luat-o la fugă spre mașină, iar îngrijorarea sinceră pe care am văzut-o în momentul acela pe chipul lui, nu a făcut decât să-mi amplifice anxietatea.

Ca să mă înțelegi, iată faptele, așa cum le-am trăit eu:

1. Am fost atacată de o vacă.

2. Bine, fie. Am țipat.

3. Jack Stapleton a venit în fugă.

Nu ți se pare că aveam motive să fiu neliniștită?

Ajuns la marginea cirezii, Jack a încetinit, trecând la un ritm de preumblare liniștită, dar a rămas cu ochii la mine. A intrat în mulțimea de vite și a pășit calm printre ele până a ajuns la portiera din dreptul volanului.

A urcat în mașină.

— Ce s-a întâmplat? a spus atunci, cercetându-mă febril din cap până în picioare.

Am clipit, gen *Nu e clar?*

— Ești rănită? Ce ai pățit?

— *Ce am pățit?* am spus. Uită-te în jur!

Jack s-a uitat în jur, dar nu a părut să vadă nimic.

— După ce mă uit?

— După ce te uiți? am întrebat, apoi mi-am azvârlit brațul într-o mișcare panoramică, în semn *de Iată. Teroare cât vezi cu ochii.*

Expresia lui începea de-acum să se schimbe.

— Te referi la…

Și apoi a scuturat scurt din cap, de parcă respingea din start presupunerea:

— Vaci?

Am încuviințat din cap, privin**du-l** în ochi.

— La *vaci*? a solicitat el confirmarea. Vorbim aici despre vaci, da? De aceea ai țipat adineauri?

Am încercat să recalibrez situația.

— În caz că nu ai observat, suntem complet înconjurați.

— Îhî, a spus el. De vaci.

Simțeam că schimbă tonul, dar nu eram sigură în ce direcție.

— Sunt milioane, am spus.

— Sunt treizeci, mai exact, a spus el. O cireadă.

— Sunt…

Nu prea știam cum să formulez întrebarea.

— Furioase?

Jack a mijit puțin ochii.

— Ți se par furioase?

Am verificat încă o dată impresia pe care mi-o dădeau, stând așa, acolo, sfidătoare, țintuindu-ne cu privirea.

— Atitudinea lor mi se pare puțin cam agresivă.

Jack s-a întors spre mine, fascinat.

— Ți-e frică de aceste vaci?

— Nu am niciun comentariu pe tema asta.

— Tu, care m-ai azvârlit în fund fără să te agiți deloc?

— Pe lângă vacile astea, pari cât un omuleț în miniatură din casele de păpuși.

— Dar știi că vacile sunt creaturi blânde, da?

— Am auzit de oameni călcați în picioare de vaci. Se întâmplă.

— Păi, da. Dacă te împiedici și cazi fix în fața unei cirezi care e deja în alergare, poate. Dar în ierarhia agresivității…

A înclinat capul, gândindu-se.

— Nu. Nici măcar nu sunt în ierarhie.

Acum aveam senzația că trebuia să mă apăr.

— Nu am fost singura persoană speriată adineauri. Ai venit alergând ca din pușcă.

— Normal. Fiindcă ai țipat.

— Și de ce credeai că am făcut asta?

— Nu știam. Un șarpe mocasin? Un atac al furnicilor roșii? Viespi ucigașe? Ceva *mai înspăimântător decât vacile*?

Dar cine să-mi ia partea, dacă nu eu? Am insistat:

— Una dintre ele m-a atacat.

— Definește „atacat”.

— M-a lins. Dinadins.

Acum încerca să își stăpânească un zâmbet.

— Adică… ca și cum ar vrea să… ce? Să te mănânce?

— Cine știe care îi era obiectivul final?

— Poate că să fii călcat în picioare de o vacă e o posibilitate. Să fii *mâncat* de o vacă cu siguranță nu este, sub nicio formă, niciodată, o posibilitate.

— Ideea e că am fost linsă. De limba ei verde. Nici nu știam că vacile au limbi verzi.

De-acum, pe chipul lui Jack s-a așternut pe deplin o expresie amuzată. A închis ochii, apoi i-a deschis.

— Vacile nu au limbi verzi. E de la rumegat.

M-am holbat la el.

— E de la iarbă, a spus el. Iarbă regurgitată.

— Ce?!

M-am zbătut, încercând cu disperare să-mi șterg iar de rochie brațul deja uscat.

Asta l-a făcut pe Jack să izbucnească pe bune în râs. S-a aplecat în față și și-a pus fruntea pe volan, iar eu mă uitam cum i se zgâlțâie umerii de râs.

— Ce? am spus. E cu adevărat dezgustător.

Asta i-a făcut umerii să se zgâlțâie și mai tare.

— Ce e așa amuzant?

Acum s-a sprijinit de tetieră, râzând în continuare.

— Ți-e frică de vaci.

— Ăăă, alooo! Suntem depășiți numeric.

M-am uitat în jur.

— Suntem total împresurați. Adică… ce facem acum? Trăim aici tot restul vieții și gata?

Dar Jack continua să râdă.

— Am crezut că avea să fie cel puțin un păianjen călător.

— Crezi că m-aș speria de un păianjen?

— E clar că nu ai văzut niciodată un păianjen călător.

— Putem să plecăm odată de aici, te rog?

— Acum parcă aș mai sta. Ăsta ar putea fi un reality-show.

Apoi chipul i s-a relaxat într-un zâmbet larg.

— Eu țin cu vacile.

M-am uitat urât la el până a băgat mașina în viteză și a pornit să înainteze ușurel în cireadă. Mi-am acoperit ochii cu mâna, dar a trebuit să mă uit după o secundă. Cireada se mișca să ne facă loc,

pășind alene din calea noastră, cu un aer de *Mă rog…*

Jack a ieșit de pe drumul cu pietriș ca să întoarcă larg în câmp, trecând cu zgâlțâieli peste mușuroaie de furnici și tufe de scaieți, râzând în continuare în hohote și ștergându-și lacrimile cu o mână, în timp ce manevra volanul cu cealaltă.

— Vai, Doamne, a spus în cele din urmă când am intrat iar pe drum și am luat-o înapoi spre oraș, îndepărtându-ne de casă.

— Îți mulțumesc din tot sufletul.

— Pentru ce îmi mulțumești? am întrebat.

Dar Jack doar a clătinat uluit din cap.

— *Nu* mă așteptam să râd azi.

Capitolul 9

Când am ajuns înapoi în oraș, acasă la Jack, eram pregătită să mă relaxez, în sfârșit.

Totul în acea excursie la țară mă destabilizase rău de tot: de la rochia de pe mine până la atacul vacii.

Nu aveam să mă dau în vânt după această misiune sub acoperire.

Dar echipa lucrase toată ziua ca să termine de aranjat casa din oraș, așa că garajul era acum amenajat ca centru de pază și protecție la fața locului. Fuseseră instalate și activate mai multe camere de supraveghere – majoritatea afară – în jurul perimetrului, în locuri în care puteau sta la pândă fanii obsedați, suplimentându-le pe cele de la ușa din spate, de pe terasă și din holul de la intrare.

Nu aveam să fim aici tot timpul. La urma urmelor, nivelul lui de risc era doar galben. Aveam să prestez un schimb normal, de douăsprezece ore, apoi Jack avea să fie lăsat singur peste noapte. Aveam să îl îndemnăm din nou să citească broșura și să facă singur alegeri inteligente, iar noi aveam să monitorizăm camerele de supraveghere, atenți la orice mișcare semnificativă. Membrii echipei aveau să facă pe rând cu schimbul la monitoare.

Toate acestea erau proceduri standard.

Odată ajunși înapoi acasă, am putut să îmi intru în rolul meu normal. M-am schimbat de rochie, care mi se părea cumva prea vaporoasă ca să-mi permită să-mi fac treaba cum trebuie, și am pus iar pe mine un costum cu pantalon, după care am stat pur și simplu în fața ușii lui Jack în poziție de „pe loc repaos”. Doar eu și ficusul.

Planul era așa: în zilele normale, când Jack mergea în oraș, aveam să fiu agentul principal, nedezlipită de el oriunde s-ar fi dus în timpul schimbului meu. Doghouse era agentul secundar,

pe post de rezervă. Și apoi mai era echipa de pe teren, formată din Taylor și Amadi, care se ocupa cu o supraveghere simplă a subiectului – adică în principal, monitorizau camerele.

Kelly nu era implicată în proiect. Glenn decisese că cineva cu șosete cu fața lui Jack nu are ce căuta în echipă.

Nici Robby nu era în echipă. Nu m-aș fi așteptat din partea lui Glenn să scape o ocazie de a ne obliga să lucrăm împreună. Glenn era mare fan de pedepse. Mai ales dacă le putea aplica el.

Dar nu era treaba mea să îi pun la îndoială deciziile. Eram absolut OK cu lipsa lui Robby.

În zilele în care eu și Jack trebuia să îi vizităm părinții, echipele aveau să facă schimb: Taylor și Amadi aveau să fie agenți principali și să facă supraveghere intensă de la distanță, împreună cu Doghouse, iar eu aveam să fiu secundar, ochi și urechi în interior, dar prezentă în primul rând ca să îmi păstrez acoperirea.

E de la sine înțeles că preferam să fiu principalul.

Mai preferam și să îmi pot face treaba ca lumea.

Cum, anume, puteam să concurez eu pentru postul din Londra dacă tot ce puteam face era să o ard aiurea într-o rochie de bumbac?

Era bine să fiu înapoi în oraș. Statul de pază la o ușă nu e întotdeauna cea mai palpitantă ocupație, dar față de senzația de inutilitate trăită sub amenințarea șeptelului, era surprinzător de liniștitoare.

La un moment dat, Jack a scos capul pe ușă ca să mă întrebe dacă nu vreau un cappuccino.

Nu l-am privit în ochi.

— Nu, mulțumesc.

— Ești sigură?

— Nu îmi strica concentrarea.

Spre sfârșitul schimbului, și-au făcut apariția la proprietate Taylor și Robby, ca să facă unele însemnări despre configurația grădinii.

— Ce cauți aici? l-am întrebat pe Robby. Nu participi la misiunea asta.

— *Toată lumea* participă la misiunea asta, a spus Robby. E un efort de echipă. Suntem o echipă.

— Nu așa merg lucrurile de obicei.

— De obicei nu avem clienți *așa* de celebri.

Mai aveam puțin până să pontez de ieșire din schimb, iar Taylor și Robby plecaseră demult, când m-am hotărât să mai verific o ultimă dată camerele de supraveghere. Monitorul era instalat pe un birou improvizat, dar eu nici nu m-am așezat pe scaun. Doar m-am aplecat ca să trec prin imaginile transmise de camere – doar ca să mă asigur rapid că totul era în regulă, înainte să o iau spre casă – când am observat ceva pe monitor.

În colțul de jos al imaginii „Piscină 1", am văzut ceva ce arăta ca un crac de pantalon și o parte dintr-un pantof.

Am intrat imediat în alertă de gradul zero. Am mărit imaginea ca să văd mai bine și apoi am schimbat unghiul camerei, către dreapta.

Și atunci am văzut ceva ce nu m-aș fi așteptat în veci să văd.

În grădina lui Jack Stapleton, lângă casa de la piscină, parțial ascunși în spatele unui palmier pitic… Robby, fostul meu iubit, și Taylor, prietena mea…

Se sărutau.

Unul cu altul.

Robby… care îmi dăduse papucii acum o lună, a doua zi după înmormântarea mamei… și Taylor… care venise la mine imediat după aceea ca să mă consoleze în timp ce plângeam…

Se sărutau.

Și mai rău: *în timpul serviciului.*

Nu pot să descriu ce am trăit în acel moment. Am încercat să mă uit în altă parte, dar ochii mei nu s-au putut dezlipi de priveliște, ca în filmul *Portocala mecanică*, în timp ce ei doi îi dădeau

înainte, încolăciți și lipiți unul de altul, mozolindu-se ca doi adolescenți scârboși.

Mai ții minte când nu puteam simți nimic pentru Robby?

Ei, scena asta m-a vindecat brusc.

Cuvântul care se apropie de ce simțeam e „panică”. Pur și simplu un imperios sentiment chinuitor că trebuia să închid monitorul, ori să fac ceva să se oprească, ori să găsesc o cale de a face *să nu se întâmple* ce vedeam. Apoi, adaugă furie. Și o doză de umilință. Și niște neîncredere – în timp ce încercam fără succes să înțeleg ce vedeam.

Era o senzație fizică – arzătoare, incendiară, de parcă inima îmi pompa acid în loc de sânge.

Până în acea clipă, nici măcar nu am știut că acel sentiment exista.

La un moment dat – *Cinci minute mai târziu? Cinci ore?* – am auzit o voce în spatele meu.

— Ar trebui dați afară pentru asta, nu?

M-am întors. Era Jack Stapleton, cu ochii la monitor.

Când m-am întors spre el, s-a uitat la mine și expresia i s-a transformat din amuzament în îngrijorare.

— Hei, a spus el. Ce ai pățit?

Dar nu știam ce să fac cu fața mea. Parcă mușchii nu mai funcționau cum trebuie. Ochii mei au rămas larg căscați și năuciți, iar gura părea incapabilă să se închidă.

Sigur că Jack nu știa cât de zdrobitor și distrugător de universuri era acest moment pentru mine, iar ultimul lucru pe care mi-l doream era să afle. Voiam să ascund asta. Să zâmbesc și să clatin din cap și să spun „niște idioți”, ca și cum erau doar niște colegi cretini pe care îi judecam fiindcă se giugiuleau în timpul serviciului.

Dar nu puteam zâmbi. Nici clătina din cap. Nici vorbi.

Și oricum, ce căuta Jack aici? Nu ar trebui să fie înăuntru, ocupându-se cu chestii de star de

cinema?

Apoi mi-am dat seama de încă ceva când Jack și-a tras manșeta cămășii peste podul palmei, a ridicat-o spre chipul meu și a început să-mi tamponeze obrajii.

Plângeam.

Sau, cel puțin ochii mei plângeau. Fără permisiunea mea.

După câteva tamponări, Jack și-a retras mâna ca să îmi arate că umezeala îi întunecase manșeta și cu o voce blândă, pe care mi-o aminteam din finalul grandios al filmului *Ai vrea tu,* a spus:

— Ce se întâmplă aici?

Am clătinat în sfârșit din cap. Una peste alta, o realizare monumentală în circumstanțele date.

Activarea mușchilor gâtului a părut să deblocheze și mușchii maxilarului. Și astfel, am devenit suficient de funcțională ca să îmi feresc privirea.

— Tu plângi? a întrebat Jack încercând să păsească pe lângă mine ca să mă privească în față.

Normal că plângeam. Bineînțeles că plângeam. Dar am scuturat din cap.

— Credeam că ești o dură.

— Ți-am mai spus: nu sunt.

— Acum te cred, a spus Jack.

— E de la alergii, am insistat eu.

Dar asta nu a sunat convingător nici în propriile mele urechi.

— La ce ești alergică? La colegii care se pupă lângă piscina infinită?

Ar fi trebuit să spun „la polen”. Nu? Una clasică.

Dar în loc de asta, creierul meu s-a scurtcircuitat și am simțit cum acidul acela din inima mea dă pe dinafară și mă îmbibă pe dinăuntru. La ce eram alergică? Eram alergică la dezamăgire. Eram alergică la trădare. Eram alergică la prietenie. La speranță. La optimism. La viață, la muncă, la omenire, în general.

Așa că m-am mulțumit să răspund cu:

— Sunt alergică la tot.

Apoi am ieșit din garaj.

Jack m-a lăsat să plec, ceea ce a fost o ușurare.

Pentru Dumnezeu, nu voiam să vorbesc, ori să procesez, ori să îmi explorez emoțiile. Și chiar dacă aș fi vrut să fac vreunul din acele lucruri, nici într-un milion de ani nu le-aș fi făcut cu el.

Nu vorbești cu clienții despre viața ta.

Pur și simplu nu se face.

Ajungi să știi totul despre subiecții tăi, dar ei nu știu niciodată nimic despre tine. Și așa și trebuie.

Dar uite care e problema: clienții nu pricep niciodată asta. Relația dintre noi pare așa de reală, că e greu să păstrezi limitele clare. Călătorești cu ei, mergi împreună cu ei la baruri, la schi, la plajă. Ești prezent când trec prin bune și rele, când se ceartă și când păstrează secrete. Scopul tău în viețile lor e să le oferi siguranță, ca să se poată simți ca niște oameni normali.

Dacă îți faci treaba ca lumea, se simt ca niște oameni normali.

Dar *tu* nu te simți așa niciodată.

Nu uiți nicio clipă de ce ești acolo. Și ca să îți păstrezi această concentrare, e esențial să știi – fără nicio urmă de îndoială, și trezit din somn, în culcare și în sculare – că nu sunt prietenii tăi.

Prietenii ți-or șterge lacrimile de pe față cu mâneca, dar clienții nu ar trebui să facă asta niciodată.

Motiv pentru care, în opt ani, nu plânsesem niciodată în fața unui client.

Până azi.

Trebuie să păstrezi distanța profesională, altfel nu îți poți face meseria. Și singura cale de a face asta când petreci împreună cu clientul fiecare clipă a fiecărui schimb este să nu îi împărtășești absolut niciodată nicio informație personală. Clienții îți pun mereu întrebări personale. Nu răspunzi și gata.

Te prefaci că nu auzi sau schimbi subiectul sau – metoda cea mai eficientă – îi întorci întrebarea.

Răspunsul la întrebarea „Ți-e frică?” ar trebui să fie: *„Ție* ți-e frică?”

Răspunsul la „Ai un iubit?” ar trebui să fie: *„Tu* ai un iubit?”

Vezi ce simplu e? Funcționează de fiecare dată.

Și – mai mult – nici măcar nu observă.

Fiindcă de cele mai multe ori, când oamenii îți pun întrebări despre tine, vor de fapt să vorbească despre ei.

Nu-i așa?

E greu să descriu uraganul de emoții care se rotea devastator în sufletul meu în timp ce mă îndreptam către alee, cu o singură dorință în minte: să urc în mașină și să pornesc spre casă. Șoc, durere sfâșietoare, umilință – sigur, toate erau prezente. Dar adaugă la astea și o cumplită dezamăgire de sine, fiindcă mă lăsasem surprinsă de un client într-un moment de emoție profundă.

Oare mai exista vreo cale să revin la normal?

Da, văzuse lacrimile. Dar nu avea cum să știe sigur ce însemnau.

Aveam să mă duc acasă, să mă regrupez și după aceea – și numai după aceea – dacă aveam timp și chef, aveam să îmi dau permisiunea să mă gândesc la scena la care tocmai fusesem martoră.

Sau poate că nu.

Fiindcă dacă tocmai am văzut ceea ce credeam că am văzut, însemna că într-o singură lună, pierdusem toate cele mai importante trei persoane din viața mea.

Mamă. Iubit. Cea mai bună prietenă.

Iar acum eram cu adevărat singură.

Înțelegerea acestui fapt amenința să mă doboare la pământ.

Trebuia să plec de acolo. Trebuia să ajung la mașină.

Dar exact atunci, Robby – care nici măcar nu făcea parte din echipă – a apărut iar, la vreo doi

metri de mine.

S-a oprit când m-a văzut, iar eu am făcut la fel.

— A, salut, a spus el.

Oare îmi vedea chipul? Își dădea seama că știu?

— S-a terminat schimbul, am spus, tărăgănând cât puteam silabele pe care le-am putut accesa. Mă duc spre casă.

— Foarte bine. Da. Cred că totul e în regulă aici.

Am lăsat capul în jos ca să-mi văd de drum.

— Auzi? a spus atunci Robby făcând iute câțiva pași, ca și cu voia să mă intercepteze. Pot să vorbesc cu tine despre o chestie?

— Nu, am zis.

— Durează doar un minut, a spus, surprins de răspunsul meu.

— Nici nu ar trebui să fii aici, Robby. Nu mă face să te raportez lui Glenn.

— Treizeci de secunde?

Se *târguia* cu mine?

— Sunt obosită, am spus, clătinând din cap.

Dar acum Robby a făcut o săritură pe lângă mine, ca să îmi blocheze complet calea.

— E destul de important.

Oare aveam să fiu nevoită să mă lupt cu el? Dumnezeule mare, voiam doar să mă duc acasă, atâta tot.

— Nu acum, am spus, începând să-mi adun forțele pentru orice aveam să fiu nevoită să fac *ca să nu port această discuție.*

Dar atunci Robby a ridicat privirea și s-a uitat peste capul meu, apoi am simțit că mi se lăsa o greutate pe umăr.

Era Jack Stapleton. Luându-mă pe după umeri, așa cum îi dădusem deja permisiunea să facă.

— E foarte obosită, Bobby, a spus Jack, strângându-mă lângă el.

— Mă cheamă Robby, a spus Robby.

— Am, așa, o senzație că tot ce vrea în momentul ăsta e să se ducă acasă, a continuat Jack.

Poate din cauza *cuvintelor pe care le rostește.*

Bineînțeles că Robby nu putea să contrazică clientul.

S-a uitat la mine, iar eu m-am uitat în altă parte.

— Doar n-ai s-o faci să te raporteze lui Glenn, nu?

Jack s-a întors spre mine.

— Sau, dacă ești prea ocupată, pot să fac eu treaba asta.

Mai mult am simțit decât am văzut cum umerii lui Robby se lăsau în jos, a înfrângere.

Jack a mai așteptat o secundă ca și cum voia să spună, Altceva?" După care m-a condus ferm pe alee către mașină, lăsându-l pe Robby să se holbeze după noi.

Mai târziu, încercând să îi fac necazuri lui Robby, aveam să îi raportez lui Glenn totul, mai puțin sărutul.

Și avea să se întoarcă împotriva mea.

Eu aveam să spun:

— Robby tocmai s-a înființat aici fără motiv și s-a infiltrat în misiune.

Iar Glenn avea să zică:

— Ce idee bună!

— Care idee? aveam să întreb, încruntându-mă.

— De a-l include pe Robby în misiune.

— Nu, am vrut…

— Știi că încă nu m-am hotărât pe care dintre voi am să-l trimit la Londra, da? avea să spună Glenn.

Normal că știam.

— În fine, e cel mai bun din firmă pe supraveghere video. Și știi bine că nu vreau să îmi scape nicio ocazie de a tortura pe cineva.

— Nu m-ai torturat destul?

— Mă refeream la el, avea să spună Glenn, făcându-mi cu ochiul.

Să fi fost Glenn prost? Sadic?

Poate că un pic din amândouă.

În orice caz, l-a adăugat pe Robby la echipă și a spus că a fost ideea mea.

Dar în seara aceea, când Jack cotrobăia prin poșeta mea după chei și apoi a descuiat mașina, nici prin cap nu-mi trecea că aveau să urmeze toate acestea. La drept vorbind, nu-mi trecea mare lucru prin cap în acel moment – vedeam doar ceea ce se întâmpla înaintea ochilor mei: Jack mă conducea către locul din dreapta, deschidea ușa, mă așeza în scaun și se apleca peste mine să îmi pună centura.

Mirosea a scorțișoară.

Din nou: în mod normal nu aș fi lăsat niciodată un client să facă așa ceva.

Dar aproape nimic nu era normal la misiunea asta.

Când Jack a ocolit mașina, s-a urcat la volan și a pornit motorul, nu l-am oprit.

Când am intrat pe șosea am reușit să murmur cu voce slabă:

— Ce faci?

— Te duc acasă.

— Dar tu cum te mai întorci?

— Împrumut mașina ta, a spus el, și mă întorc dimineață să te iau.

Jack Stapleton se oferea să mă ia de acasă dimineață?

— Pare un deranj foarte mare.

— Păi, ce altceva am de făcut zilele astea?

— În profilul tău scrie că dormi până târziu. Târziu adică la prânz spre după-amiază.

— Pot să îmi pun o alarmă pe telefon.

Pauză.

— Tipul ăla era iubitul tău?

— Tipul ăla era iubitul *tău?*

Fir-ar. Eram prea dată peste cap ca să dau replica corect.

Jack s-a încruntat și a încercat din nou.

— Doar nu erai cuplată cu tipul ăla, nu?

— Nu am de gând să vorbesc despre asta cu tine.

— De ce nu?

Mi-am lăsat capul pe tetieră și am închis ochii.

— Fiindcă nu discut cu clienții despre viața mea personală.

Chiar și faptul că îi spuneam unui client că nu discut cu clienții despre viața mea personală era mai mult decât îi dezvăluisem vreodată unui client.

Categoric, încă o eroare tehnică, dar eram prea amorțită ca să îmi pese.

— Spune-mi, te rog, că tipul ăla nu e iubitul tău.

— Tipul ăla nu e iubitul meu, am repetat mecanic.

Și atunci, nu știu dacă a fost doar o scăpărare aleatorie în creierul meu scurtcircuitat, sau proaspăta revelație că respectarea regulilor nu părea să ajute la nimic în viață, ori o vagă senzație că poate nimic nu conta cu adevărat la urma urmelor… dar două secunde mai târziu, am adăugat:

— Nu mai e.

Capitolul 10

A doua zi, la spital, mi-am făcut debutul în actorie cu familia lui Jack.

Accidental.

Dar mai întâi, a trebuit să îl strecurăm pe furiș în spital.

Mama lui avea o rezervă VIP în care Jack putea să aștepte cât ea era în operație, deci ar fi trebuit să fie o zi ușoară.

Planul era să îl băgăm neobservat în rezervă – devreme, pe la șase dimineața – ca să-și poată vedea mama înainte să fie dusă în sala de operație. Apoi urma să aștepte acolo până se termina operația, timp în care eu și Doghouse monitorizam coridoarele spitalului, iar restul echipei se furișa la ferma familiei Stapleton ca să instaleze câteva camere de supraveghere secrete. Pe partea noastră, lucrurile erau simple. Tot ce trebuia să facă Jack era să stea în camera aceea.

— Nu poți să ieși din rezervă, i-am explicat în drum spre spital.

— Deloc?

— Stai în camera aia și gata. Nu e așa de greu.

— Nu crezi că exagerați? a întrebat Jack.

— Dacă citeai broșura… am început eu.

— Nu sunt genul care să citească broșuri.

— Aceasta e o situație cu nivel ridicat de risc, am continuat. Există multiple ocazii să fii văzut, recunoscut, fotografiat…

— Am înțeles.

— Odată văzut aici, totul devine mai dificil. Așa că fă ce ți se spune și gata.

— Bine, a spus Jack. Ar fi bine să știi că mă pricep deja foarte bine la asta, a adăugat el.

I-am aruncat o privire.

A spus:

— Pun pariu că petroliștii pe care îi protejezi de obicei nu sunt obișnuiți să se ascundă. Dar eu mă

fac invizibil de ani de zile.

— Probabil că nu e simplu, am spus. Să fii tu.

— Există trucuri care ajută. Șepcile de baseball sunt surprinzător de eficiente. Ochelarii par să dea peste cap capacitatea oamenilor de recunoaștere a tiparelor. Ajută și dacă nu privești pe nimeni în ochi. Dacă nu te uiți la oameni, tind să nu se uite nici ei la tine. Însă cel mai important e să fii mereu în mișcare. Să îți vezi de drum. De cum încetinești pasul, te văd.

— Tu știi într-adevăr mai multe decât directorii petroliști obișnuiți, de care mă ocup, am spus, lăsând să îmi pătrundă în voce un ton impresionat.

— Vezi? Și nici nu am citit broșura.

M-am uitat la el. Le aplicase pe toate: șapca de baseball, ochelarii, plus o cămașă gri. Dar chiar și când se străduia să arate cât se putea de neremarcabil, tot… strălucea, ce să mai…

— Totuși, directorii aceia au un mare avantaj față de tine, am spus.

— Care?

— Nimănui nu-i pasă de ei, în afară de mine și băieții.

Atunci, Jack m-a studiat cu ochi mijiți.

— Ție îți pasă de ei?

— Păi, oarecum, am spus.

— Asta sună a „nu”.

— Îmi pasă de slujba mea și vreau să o fac cât mai bine.

— Dar nu îți pasă de oamenii pe care îi aperi.

Nu ar trebui să spun nimic din toate acestea. Unde îmi era capul?

— Nu, nu în sens tradițional.

Jack a dat din cap și a căzut pe gânduri.

Voia să îmi pese de el? Ce așteptare ciudată!

— Dacă îți pasă de oameni e, de fapt, mai greu să îți faci treaba cum trebuie, am spus atunci, apărându-mă.

— Am înțeles, a spus Jack.

În fine, nu vorbea aiurea. Chiar se *pricepea* să fie incognito. Știa exact cum să se deplaseze într-un spațiu fără să fie observat. L-am băgat în spital pe la intrarea furnizorilor și cu liftul de serviciu. Coridorul era pustiu, iar eu și Doghouse l-am urmărit din priviri până a ajuns la ușa rezervei și a dispărut înăuntru fără nicio problemă.

Gata, depășiserăm un obstacol uriaș. Doctorii și asistentele care se ocupau de mama lui semnaseră acorduri de confidențialitate. Acum tot ce trebuia să facă Jack era să stea în rezervă.

Dar nu a stat.

Chiar înainte de prânz, după ce stătusem în picioare în capătul coridorului suficient de mult timp ca să știu că erau 207 plăci de gresie de la un perete la altul, l-am văzut pe Jack ieșind din salon și luând-o, așa, pe coridor, de parcă se ducea către punctul asistentelor.

— Alo! am strigat în șoaptă. Ce faci?

Dar Jack nu s-a întors.

Ce era în mintea lui? Doar ce vorbiserăm despre asta! Nu putea să se plimbe de capul lui.

M-am grăbit după el.

— Alo! Alo! Ce faci? Hei! Am vorbit despre asta! Nu poți să ieși din…

Exact atunci l-am ajuns din urmă și l-am înșfăcat de antebraț, iar el s-a întors și m-a privit…

Și nu era Jack.

Era fratele lui. Hank.

— A! am spus în clipa în care i-am văzut chipul, dându-i drumul la braț și făcând un pas înapoi.

Fir-ar al naibii.

Acum, că l-am văzut, era foarte clar că Hank nu era Jack. Hank era cu vreo trei centimetri mai scund. Și un pic mai lat. Iar părul lui era cu o nuanță sau două mai închis. Avea perciunii mai scurți. Și nu mi-a scăpat niciunul din aceste detalii.

Sinceră să fiu, mirosul de spital și lumina fluorescentă mi-au amintit de zilele când mama

mea era bolnavă – care erau foarte recente – și asta îmi cam distrăgea atenția.

Hank Stapleton mă fixa cu privirea.

— Mi s-a părut mie, sau tocmai m-ai spus că nu pot să ies din salon?

— Scuze, am spus. Am crezut că ești Jack.

Hank a lăsat capul pe o parte.

— *Jack* nu poate să iasă din salon?

Ce să spun?

— Nu avea de gând, am spus. Nu.

Hank a înclinat din cap.

— Și tu cine ești?

— Hannah, am spus, sperând că o să se mulțumească cu atât.

Se pare că nu. A clătinat din cap, încruntându-se, ca și cum *Și asta ce ar trebuie să însemne pentru mine?*

Și atunci, am făcut ce a trebuit. Am spus:

— Sunt iubita lui Jack.

Dar jur că mi s-a părut cea mai mare, mai falsă, mai neconvingătoare minciună din lume.

Dar, surpriză și miracol: m-a crezut.

— A, da, sigur, a spus Hank măsurându-mă din cap până în picioare, amintindu-și. Aia care se teme de vaci.

De unde știa? Să mă fi dat de gol țipătul pe care l-am scos?

A continuat:

— Ai venit să o vezi pe mama?

Am dat din cap, dar stomacul mi s-a transformat în bloc de gheață. Nu eram pregătită. Nu mă pusesem la punct ca să cunosc familia. Nici măcar nu purtam hainele de iubită. Dar era singurul răspuns posibil.

— Da.

— Tocmai s-a trezit, a spus Hank. Mă duc să-i aduc fulgi de gheață.

— Mă duc eu, m-am oferit, ca să-l văd întors în salon.

Nu era Jack, dar era suficient de asemănător ca să poată provoca necazuri.

Și-apoi, aveam nevoie de câteva minute ca să mă regrupez.

— Tu du-te înapoi, am spus. Am adus flori, dar le-am uitat în mașină. Deci… fulgi de gheață. Buni și ăia.

Slăbuț. Dar el a ridicat din umeri și a spus:

— Bine.

Îndreptându-mă spre postul asistentelor, am explicat totul în cască lui Doghouse.

— Intru, am spus.

Apoi, cu paharul cu fulgi de gheață în mână, am pornit spre rezerva lui Connie Stapleton… dar m-am oprit când mi-am văzut reflecția în ușile de inox ale liftului.

Arătam ca o iubită? Ca iubita *cuiva,* la drept vorbind?

Nu aveam nicio șansă, dar tot am încercat să mă *ferchezuiesc* puțin. Mi-am scos sacoul și l-am ascuns după un ghiveci cu plante. Mi-am suflecat mânecile cămășii și i-am descheiat primul nasture. Mi-am desfăcut părul prins în coc și l-am scuturat ca să îl înfoi. Mi-am ridicat o clipă și gulerul, dar apoi am decis că sunt prea stresată ca să pot arăta elegant.

Ei, aveam să fiu nevoită să mă descurc așa.

Am trecut în revistă în minte tot ce știam din dosar despre părinții lui Jack. Tatăl: William Gentry Stapleton, veterinar, acum pensionar. I se spunea Doc, de la doctor, îndrăgit de toți cei care îl cunoșteau, fără excepție. Odată salvase un vițel nou-născut dintr-un lac revărsat. Căsătorit de peste 30 de ani cu Connie Jane Stapleton, directoare de școală, pensionată. Împreună din liceu. Fuseseră cinci ani voluntari în Peace Corps, salvau cai fără adăpost, făceau parte dintr-un club de dansatori amatori de swing și toată lumea era de acord că erau niște oameni buni.

Am bătut la ușă, apoi am deschis-o, spunând, redundant:

— Cioc, cioc.

Cei trei bărbați ai clanului Stapleton erau așezați în jurul patului lui Connie Stapleton pe scaunele pe care și le trăseseră aproape de ea. Ea era puțin ridicată în capul oaselor, era dată cu un strop de ruj și avea părul alb ca laptele periat cu grijă – arătând, cumva, mai aranjată decât era normal pentru o pacientă în cămașă de noapte, după o operație dificilă.

Ea ar fi putut purta fără probleme cămașa cu gulerul ridicat. Dacă ar fi avut o cămașă de noapte cu guler.

Când i-am văzut – niște oameni reali, în carne și oase – am început să despic firul în patru. Ce expresie ar avea pe chip iubita lui Jack? *Caldă? Îngrijorată?* Și cum, mama naibii, arătau expresiile acelea? Cum îți aranjezi trăsăturile? Cum reușeau actorii să facă asta?

M-am mulțumit să afișez un zâmbet slab, combinat cu o ușoară încruntare și am sperat să fiu convingătoare.

Probabil că Jack mi-a simțit panica, fiindcă a sărit în picioare și a venit la mine cu pași mari.

— Bună, iubi, a spus pe un ton perfect afectuos. Nu știam că vii.

— Am adus niște gheață, am spus.

Jack mă privea cu o expresie de genul *Credeam că rămâi pe coridor.*

Am clipit către el, ca să-i transmit *S-a schimbat planul.*

Și-a dat seama că eram emoționată.

Probabil că de aceea m-a sărutat.

Un sărut de scenă, dar chiar și așa.

A venit întins la mine, fără nicio ezitare, mi-a cuprins obrajii în palme, s-a aplecat și a depus un sărut deloc neglijabil pe propriul deget mare.

Și apoi a… zăbovit acolo.

Avea mâinile calde. Mirosea a scorțișoară. Îi simțeam respirația pe puful de pe obrazul meu.

Eram așa de șocată, că nu mai respiram. Eram așa de șocată, că nici nu am închis ochii. Văd și acum toată scena, desfășurându-se cu încetinitorul. Fața aceea fenomenală apropiindu-se tot mai tare și gura aceea legendară îndreptată fix către a mea și apoi plantându-se pe degetul acela fenomenal, poposit fix la colțul gurii mele.

La drept vorbind, nu era un sărut adevărat.

Dar era al naibii de aproape de unul.

Cel puțin pentru mine.

Când s-a retras, mi-au tremurat puțin genunchii. Știa că aveam să leșin? Parcă a simțit că urma să se întâmple. Poate că așa pățea fiecare femeie pe care o săruta de-adevăratelea sau prefăcut. M-a cuprins ferm cu brațul de talie și deja mă ținea practic în poziție verticală când a spus:

— V-o prezint pe iubita mea, Hannah.

Ne-au privit lung.

— Bună ziua, am spus cu voce slabă, atârnată de el, dar ridicând mâna liberă ca să o flutur puțin a salut către ei.

Mă așteptam să nu ne creadă?

Păi, poate că da. Era prea bătător la ochi că făceam parte din categorii complet diferite. Nu aș fi fost câtuși de puțin surprinsă dacă ar fi aruncat în mine cu ziarele și ochelarii, strigând: „Ieși afară!”

Dar atunci, Jack a spus:

— Așa-i că e drăgălașă?

Apoi m-a frecat scurt în cap cu încheieturile degetelor.

După care, Hank a venit să ia gheața din mâna mea.

— Uite, mamă, ți-a adus fulgi de gheață.

După aceea, Doc Stapleton – arătând ca un domn, în cămașa lui albastră, bine călcată, și pantalonii de doc bej – mi-a luat mâna, a bătut-o ușor și a spus:

— Bună, drăguță. Hai, stai pe scaunul meu.

Am clătinat din cap.

— Pot să stau în picioare.

— E adorabilă, a spus Connie Stapleton, iar vocea ei pur și simplu m-a cucerit instantaneu cu căldura ei.

După care a întins mâna către mine și când am luat-o în mâna mea, am simțit-o mătăsoasă ca pudra fină. M-a strâns ușor, iar eu i-am răspuns la fel.

— În sfârșit, o persoană reală, a spus ea atunci.

Și deodată, am știut ce să fac cu fața. Am zâmbit.

— Da, a spus Connie uitându-se la Jack. Deja îmi place de ea.

Și numai felul în care a spus-o – cu așa o afecțiune deplină, nemeritată – m-a făcut să mă rușinez puțin.

Connie m-a privit în ochi.

— Jack e drăguț cu tine?

Ce puteam să spun?

— Foarte drăguț, am răspuns.

— Are suflet bun, a zis ea. Numai nu-l lăsa să gătească.

Am dat din cap.

— Am reținut.

După aceea, i-a rugat pe băieți să o ajute să stea mai ridicată. Îi era puțin greață și era cam ametită, așa că au mișcat-o încet și cu grijă. Când a fost așezată bine, s-a uitat la toate chipurile din jurul patului ei.

— Fiți atenți, a spus ea, ca și cum se pregătea să înceapă o discuție importantă.

Dar exact atunci a intrat oncologul.

Ne-am ridicat cu toții să îl salutăm – și a fost vizibil șocat să îl vadă pe Jack, de parcă i se spusese să se aștepte să vadă un actor celebru în rezerva aceea, dar nu prea a crezut.

— Salut, Distrugătorule, a spus doctorul cu un mic zâmbet șmecher. Mersi că ai salvat omenirea.

— Mersi că ai salvat-o pe mama, a spus Jack, aducându-ne discret înapoi la realitate.

Doctorul a dat din cap și și-a verificat fișa.

— Marginile din jurul tumorii au fost negative, a spus el. Ceea ce înseamnă că a fost foarte bine delimitată.

— Asta e grozav, mamă! a spus Jack.

— Asta înseamnă că nu e nevoie de chimioterapie, a continuat doctorul. Va trebui, totuși să facem radioterapie, dar abia peste opt săptămâni, după ce se vindecă complet operația. Deocamdată, vă concentrați pe odihnă, hidratare și respectarea instrucțiunilor pe care le veți primi la externare.

S-a întors spre Connie.

— Te vom programa la radioterapie, apoi toată lumea poate să se relaxeze până vine momentul să începem tratamentul.

Ceea ce voia toată lumea să audă din gura lui era că Connie era bine – că avea să se facă bine.

Până la urmă, Jack a spus-o:

— Și prognosticul…?

Doctorul a dat din cap.

— Prognosticul e bun, dar nu putem garanta nimic. Dacă locul operației se vindecă bine, după tratamentul cu radiații pacienta are mari șanse să fie bine.

Jack și Hank, așezați unul lângă altul, au oftat ușurați la unison.

N-ai fi zis că sunt dușmani de moarte.

Medicul le-a mai dat câteva detalii, a tras perdeluța în jurul patului, cât a examinat incizia, apoi a ieșit și a spus:

— Cât pe ce să uit cel mai important lucru.

Toți am ciulit urechile.

— Care?

Doctorul l-a arătat cu degetul pe Jack.

— Pot să fac un selfie?

Odată plecat, Connie Stapleton a trecut la treburi serioase.

— Jack, nu am să îți cer să stai aici și pentru radioterapie, a spus ea.

— Mamă, pot să rămân.

— E tocmai peste opt săptămâni. Trebuie să te întorci la viața ta.

— Mamă, n-am…

L-a întrerupt clătinând din cap.

— Dar am să îți cer altceva.

Acum Jack a privit-o printre gene de parcă ar fi trebuit să se aștepte la asta.

— Ce anume?

Ea a făcut o pauză.

Am așteptat cu toții.

— Au fost niște ani grei pentru noi. Pentru noi toți. Și aș vrea să petrec niște momente plăcute cu tine înainte să mă duc.

Jack a dat din cap.

— Și mie mi-ar plăcea.

— Așa că iată, a continuat ea. Nu știu cât timp mai am pe pământul ăsta. Când faci cancer, anumite lucruri din mintea ta devin incredibil de clare, așa că după ce am cumpănit îndelung, am decis că nu există decât un lucru, un singur lucru pe care mi-l doresc din suflet în acest moment și vreau ca voi toți să mi-l oferiți.

— Am senzația că o să ne ceri ceva greu, a spus Hank.

— Ce dorești, scumpo? a întrebat dr. Stapleton aplecându-se spre ea.

Și atunci Connie ne-a oferit cel mai irezistibil, cel mai *efectiv-nu-aveți-cum-să-mă-refuzați* zâmbet și a spus:

— Vreau ca Jack și noua lui iubită drăgălașă să vină să stea cu noi la fermă până la Ziua Recunoștinței.

Capitolul 11

— O lună! a fost tot ce am putut spune pe drumul înapoi către casa lui Jack. Mai e o *lună* până la Ziua Recunoștinței!

— De fapt, trei săptămâni și jumătate, mi-a atras atenția Jack.

L-am ignorat.

— Eu nu pot să petrec o lună făcând lucruri care *îmi plac,* darămite să mă prefac că sunt iubita ta.

— Vai, mersi.

— Știi ce vreau să spun.

— E dorința ei de pe patul de moarte, a subliniat Jack.

— Nu e pe moarte, am spus.

— *Probabil* că nu e pe moarte.

— Probabil că *niciunul din noi* nu e pe moarte. Dar mâine te poate călca autobuzul.

— Nici eu nu sunt încântat de situația asta. Dar într-un fel, simplifică lucrurile. Ne oferă un termen limită clar. O lună și gata, am terminat. Eu mă întorc în North Dakota, iar tu te duci… unde te-oi duce.

— În Coreea, mulțumesc frumos.

Numai gândindu-mă la asta m-a străbătut un val de ușurare.

Sincronizarea era perfectă, sinceră să fiu. Misiunea din Seul demara la începutul lui decembrie.

— Toată treaba asta putea să tărăgăneze la nesfârșit. Obiectiv vorbind, așa e mult mai bine. E ca și cum ai smulge un plasture dintr-o singură mișcare.

— E ca și cum ai smulge un plasture, timp de *o lună*, l-am corectat.

— Trei săptămâni și jumătate. Hai să vorbim cu șeful tău.

— Știu deja ce o să spună Glenn. O să spună că nu pot să o refuz. Că nu e așa mare lucru. Că

echipele de pe teren pot să se descurce cu toate – mai ales dacă suntem într-o locație așa de izolată ca ferma. O să-i spună „practic, o vacanță plătită de firmă” și o să-mi ceară să îi explic de ce, mai exact, mi se pare inacceptabil să fiu nevoită să trândăvesc la reședința de la țară a unui faimos star de cinema. O să spună că sunt lucruri mai rele pe lume decât să fiu captivă într-un loc izolat cu un bărbat frumos.

Dacă Jack a remarcat că îl numeam „frumos” s-a făcut că nu aude.

— Și tu ce ai să spui?

Am închis ochii.

— Nu știu.

— Să știi că nu se înșală. Ferma e minunată. Avem o livadă și hamac și o zonă sălbatică lângă cotul de râu îndiguit. Putem să căutăm fosile pe malurile Brazos-ului și călări fostul cal de circ și pescui… Chiar ar *fi* ca o vacanță plătită de firmă.

— Nu îmi plac vacanțele, am spus.

— Nu ar semăna deloc cu munca, vreau să spun.

— Îmi place munca. Prefer munca.

— Te-ai putea relaxa.

— Nu mă relaxez niciodată.

— Vreau doar să spun că se poate mai rău decât să fii captivă acolo cu mine.

— Sunt sigură că ești încântător, doar că…

— Asta a sunat a sarcasm.

— Uite ce…

— Știu că e o cerere ciudată.

— Nu e ciudată, e imposibilă.

— Doar ai văzut-o acolo, în salon. E *mama mea*, Hannah.

Era așa de bizar să îmi aud numele ieșind de pe buzele lui Jack Stapleton, că m-a debusolat pentru o clipă. Am încercat să mă adun. Era clar că el credea că dacă mă ruga suficient de frumos, aveam să fac asta pentru el. Ori poate dacă mă plătea suficient. Era vorba despre un tip care probabil că obținea orice își dorea. Dacă nu înțelegea de ce era

exclus să fac ce voia el, atunci nu știam cum să îi explic. Până la urmă, am decis să merg cu:

— Nu te cunosc.

— Nu sunt chiar așa de rău.

— Pur și simplu nu pot.

— Adică spui nu?

Îl refuza cineva vreodată pe Jack Stapleton?

— Da. Răspunsul meu e nu.

Auzind asta, Jack s-a încruntat, de parcă era un concept nemaiauzit.

Ba chiar, părea așa de buimăcit, că, studiindu-i profilul, m-am îndoit de propria mea judecată.

Spuneam nu, corect?

Păi… o *lună întreagă*! Era o perioadă prea lungă ca să o petreci fără să revii deloc la realitate. Într-o astfel de situație nu aș avea sub nicio formă cum să îmi fac treburile mele obișnuite legate de serviciu. Ar trebui să port mereu haine de iubită și să fac chestii de iubită și să fiu… prinsă în capcană în spatele acele fațade. Nu puteam să fiu așa de pasivă. Fusesem foarte mult timp blocată pe tușă. Trebuia să lucrez și să îmi fac treaba și apoi trebuia să termin chestia asta și să mă car de aici. Simțeam că mai mor puțin de fiecare dată când situația asta îmi mai răpea un mecanism de apărare.

Simțeam cum branhiile mele de rechin zvâcneau, disperate după aer.

Aveam nevoie să îmi lărgesc universul, nu să îl micșorez. Aveam nevoie să plec undeva, departe, nu să mă încătușez și mai tare în același loc. Aveam nevoie să îmi resuscitez viața reală, nu să mă cufund și mai tare într-una falsă.

Era momentul să pun punct acestei discuții.

— Răspunsul e *da*, a spus Glenn după ce am obiectat zgomotos, pătimaș și cât se putea de clar față de dorința lui Connie Stapleton.

Ne-am întâlnit în postul de supraveghere din garajul lui Jack. A apărut toată echipa – care acum

îl includea și pe Robby – cu excepția lui Taylor.

Pe care nu o văzusem de când mă uitasem cum se pupa cu fostul meu iubit. Și pe care aș fi cât se poate de fericită să nu o mai văd niciodată, dacă s-ar putea.

Dar acesta era un subiect de obsesie pentru mai târziu.

Acum eram ocupată să duc o bătălie pe care nu o puteam câștiga.

Nu că părerea mea nu conta. Doar că nu conta mai mult decât a oricui altcuiva.

— Consider-o o vacanță plătită de firmă, a spus Glenn.

— Spui asta de parcă ar fi ceva bun.

— Nu văd ce e de hotărât aici, a spus Amadi. A acceptat misiunea. Situația a evoluat. Dar asta nu schimbă responsabilitatea noastră față de subiect.

— Nu am acceptat misiunea de bunăvoie, am spus.

— Observ cam mult negativism la tine, a spus Doghouse.

— Am acceptat să îl protejez, nu să trăiesc cu el, am spus.

Kelly era de-a dreptul jignită de ezitarea mea.

— Tu știi câți oameni și-ar vinde sufletul ca să trăiască o lună cu Jack Stapleton în casa aia superbă de la fermă? A apărut în revista *House Beautiful.*

— Și ce ați vrea să fac patru săptămâni dacă trebuie să stau nonstop în personaj?

— Ăăă… a spus Kelly. Să savurezi momentul?

M-am opus și m-am opus, dar nu i-am putut convinge că pentru mine această situație avea să fie cumplit de sufocantă. Toți, fără excepție, credeau că suna *grozav.*

Consensul s-a consolidat foarte repede: eram ridicolă. Trebuia să fiu recunoscătoare pentru norocul care mi-a picat în poală. Și să strâng din dinți și s-o fac. Și să termin cu miorlăiala.

Confruntată cu toată acea unanimitate, chiar nu prea mai aveam ce să spun.

Glenn era și el în culmea fericirii.

— E șansa ta să îmi dovedești ce poți pentru postul din Londra, a spus el.

Dar nu mi se părea deloc amuzant. Era vorba de viața mea.

— Ce să-ți dovedesc? m-am răstit eu. Niciun aspect al acestei situații nu va dovedi nimic nimănui! E doar izolare forțată împreună cu…

— Cel mai Sexy Bărbat în Viață, mi-a terminat Kelly fraza.

Lui Glenn toată treaba i se părea incredibil de amuzantă.

— Strategie, flexibilitate, inovație, a spus el atunci, ca răspuns la întrebarea mea. Plus, și poate cel mai important: acea calitate crucială a unui lider de a se sacrifica pentru echipă.

— Bine, am spus.

Dar m-am bosumflat o vreme, ostentativ.

— Poartă-te frumos cu bietul Jack, a spus în final Glenn. Nu e vina lui că e frumos.

După ce am pierdut în cele din urmă bătălia, și încă în mod spectaculos, cu un vot versus tot-restul-lumii, am decis să ies să iau o gură de aer.

Aveam nevoie de un moment să mă liniștesc.

Și atunci, pe aleea circulară, am dat nas în nas cu Taylor care întârziase.

Când m-a văzut, a încetinit și s-a oprit. Acum, că știam cum stătea treaba, limbajul corpului ei era inconfundabil: privirea plecată a vinovăției. Umerii crispați ai rușinii. Respirația superficială a trădării.

Cum de îmi scăpase până acum?

Fusesem orbită de căldură și încredere și afecțiune. De ideea mea despre cum ar trebui să fie o prietenă.

E foarte ușor să vezi ceea ce te aștepți să vezi.

Am privit-o printre gene cu dușmănie, dar era prea întuneric ca să observe.

— Ce cauți aici? am întrebat-o.

— Ăăă… vin la muncă?

— Ai întârziat.

— Mda. Am prins trafic.

— Minți?

— Poftim? Nu. Era aglomerație în trafic.

De-acum auzeam în vocea ei. Știa că ceva nu era în regulă.

— Toată lumea e înăuntru, am spus dând din cap către garaj. În centrul de supraveghere. Încăperea din care monitorizăm toate filmările camerelor de supraveghere.

S-a încruntat. Își dădea seama că încercam să spun mai multe decât spusesem.

— Cu excepția ta, a spus ea, ca și cum ar fi putut fi un indiciu.

Greșit.

— Eu am luat o pauză.

I-am mai dat o șansă:

— Dar am petrecut foarte mult timp în centrul de supraveghere. Supraveghind totul.

— Păi, da. Ești agentul principal, așa că…

— E fantastic ce pot să prindă camerele alea. Chestii pe care niciodată – nici într-un milion de ani, dacă ai trăi o mie de vieți – nu te-ai aștepta să le vezi.

Și atunci a înțeles.

Am văzut exact secunda în care i-a picat fisa. Mica străfulgerare de șoc din ochii ei.

— Vrei să spui… a zis.

— Tu, am confirmat dând din cap. Cu Robby.

— A.

— Mda.

— Asta… asta…

— Asta s-a întâmplat la Madrid?

A ezitat. Ceea ce mi s-a părut fascinant. Fiindcă acum nu mai avea cum să se fofileze. Până la urmă a spus:

— Da.

Apoi, ca și cum asta o scuza:

— Dar a fost accidental!

Bineînțeles că știam deja. Și am crezut că ce era mai rău se întâmplase când i-am văzut cu ochii mei.

Dar m-am înșelat.

Confirmarea a fost partea cea mai rea.

— Deci, în toate dățile când te-am sunat și ți-am plâns pe umăr cu inima frântă… tu erai cuplată cu persoana care o frânsese?

Taylor a lăsat ochii în pământ.

— La început, nu eram propriu-zis cuplați.

— Doar făceați sex.

— Dar nu a fost dinadins. Nu chiar.

Nici nu avea sens să mai vorbim despre asta. Voiam doar să știe că știam. Apoi puteam să fim cu toții de acord că era o persoană mizerabilă.

Dar atunci a spus:

— Dar teoretic, erați despărțiți.

M-am încruntat.

— Poftim?

— Nu te-am înșelat, vreau să spun. Teoretic.

Nici nu a meritat să îi răspund.

— Îmi pare rău. Îmi pare sincer rău. Pur și simplu s-a întâmplat. Nu am știut cum să îți spunem.

— Pur și simplu s-a întâmplat?

— Știi cum e când ești în deplasare.

— O, da, bineînțeles că știu. Mai ales cu Robby.

— Nu a fost intenția noastră să te rănim.

Iar îi dădea cu „noastră” și „noi”. *Noi*, *noi, noi.*

— Tu chiar nu înțelegi ce…

Nu am găsit cuvintele care să exprime pe deplin ce voiam să spun. În cele din urmă am ales să merg cu:

— …*atrocitate emoțională* ai comis?

— Ei, nu vorbim aici de crime de război.

— Ai devastat prietenia noastră. Ai ars din temelii încrederea pe care o aveam în tine. Ai

aruncat o bombă nucleară în încrederea mea în omenire. Ești Enola Gay[4] a prieteniei.

Poate că exageram un pic. Dar nu am dat înapoi, nici măcar când mi-am dat seama că această conversație nu era așa de diferită de felul în care vorbeam în glumă, când ne distram și râdeam împreună. Singura mare diferență fiind acum, desigur, ura fierbinte din sufletul meu.

Însă aveam și o întrebare importantă.

— Tu chiar nu pricepi ce ai făcut sau te faci că nu pricepi? am întrebat.

Am sfredelit-o cu privirea, așteptând.

— Oricare ar fi răspunsul, am să te urăsc tot restul vieții, am continuat. Însă într-un caz am să te urăsc fiindcă ești așa de proastă, iar în celălalt caz am să te urăsc fiindcă ești așa de egoistă.

Taylor a lăsat ochii în jos.

— Nu contează. Știu răspunsul. E vorba de egoism. Nimeni nu e așa de prost. Nici măcar tu.

Am crezut că aveam să mă simt bine să-i spun ceva răutăcios. Dar nu a fost așa.

— Uite ce…

— Sper să merite, am spus. Tocmai ai aruncat pe fereastră toată prietenia noastră. Tocmai ai renunțat la toate serile cu filme, la toate vinerile cu Margarita, fiecare schimb de GIF-uri simpatice, fiecare noapte petrecută împreună râzând și povestind, fiecare excursie la care visam împreună, fiecare îmbrățișare și fiecare atom de admirație, căldură și afecțiune pe care le-ai fi putut avea cu mine. Ai înțeles? Ai renunțat la împrumutatul blugilor mei cu curcubeu pe buzunare. Ai renunțat la recomandările de cărți și felicitările făcute manual de ziua ta și la tacos comandați în miez de noapte. Și ai mai renunțat și la cea mai bună vecină din lume, fiindcă sper că ți-e clar că mă mut.

Simțeam că îmi tremura vocea.

Încercam să îi provoc mustrări de conștiință, enumerând toate lucrurile pe care tocmai le

pierduse.

Dar bineînțeles că pierdusem și eu toate astea.

— Și *știai,* am continuat. Știai că tipul era îngrozitor. Știai ce mi-a făcut – cum m-a abandonat imediat după ce am pierdut-o pe mama.

Am inspirat adânc și tremurat.

— Asta mă omoară. Ai renunțat la tot – la toată susținerea necondiționată și iubitoare care a existat în prietenia noastră… nu doar pentru un bărbat, ci pentru un bărbat *rău.*

— Îmi pare rău, a spus Taylor.

— Nu-mi pasă.

— Nu vreau să te pierd, a spus Taylor, iar vocea îi tremura și ei de-acum.

— O să te părăsească, am spus. A părăsit toate femeile cu care a fost. Știai? El e întotdeauna cel care părăsește, niciodată cel părăsit. Și apoi o să vii la mine și o să mă implori să te iert, dar nu o voi face. Știi de ce? Fiindcă nu pot. Fiindcă există lucruri care odată stricate nu mai pot fi reparate niciodată.

Eram pregătită ca aceasta să fie replica mea de final. Eram pregătită să o las baltă acolo, pe alee, doar cu ecoul acelor vorbe răsunându-i în urechi. Am dat să plec.

— Te înșeli, a strigat ea după mine.

M-am întors.

— Nu o să mă părăsească. Le-a părăsit pe toate celelalte femei fiindcă nu o găsise pe cea potrivită.

Uau. Câtă aroganță.

— Și crezi că tu ești aleasa?

— Știu sigur că nu ai fost tu.

Mrrrrr.

Și uite, exact asta, aici de față, e problema cu apropierea de alți oameni. Cu cât te cunosc mai bine, cu atât mai tare te pot răni.

— Nu te-a iubit niciodată, a spus ea atunci, fiindcă nu i-ai dat voie.

Cum îndrăznea să îi ia partea?

— Habar nu ai despre ce vorbești.

— Să îl întrebi odată. A încercat.

Nu m-a surprins că Robby a încercat să se dea drept victima în relația noastră. Dar m-a surprins că Taylor îl credea.

Probabil că avea mare nevoie să creadă că eu eram problema.

Apoi a ridicat din umeri și m-a privit în ochi.

— Ești așa de sigură că e numai vina lui Robby.

— Da! Și tu ar trebui să fii!

— Dar refuzi să îți vezi partea de vină.

Cum se putea întâmpla așa ceva? Ea trebuia să-mi țină partea. Trebuia să fie revoltată și furioasă pentru mine. Asta *făceau* cele mai bune prietene.

— Cum poți să faci așa ceva? am întrebat cu voce tremurată. Erai cea mai bună prietenă a mea.

Dar Taylor a clătinat din cap.

— Nu am fost niciodată cea mai bună prietenă a ta. Am fost prietena ta de la muncă. Iar faptul că nu știi care e diferența? Ei, exact asta e marea ta problemă.

Capitolul 12

În fine.

Așa am ajuns să mă mut la uriașa fermă de vite a părinților lui Jack Stapleton, în ciuda tuturor obiecțiilor mele cât se poate de întemeiate.

Nu că am avut de ales.

Dar în comparație cu traiul lângă Taylor, brusc nu mi s-a mai părut o idee așa de proastă.

În comparație cu a rămâne în vila noastră cu patru apartamente și pereți subțiri ca hârtia, ca să mănânc cereale în bucătărie ascultând cum Robby și Cea Mai Infectă Persoană din Lume fac clătite dincolo de perete, în comparație cu a-i auzi prin perete cum se uită la filme de groază așezați pe canapeaua ei, sau cum comandă mâncare, sau cum și-o trag toată noaptea în dormitorul ei… în comparație cu toate astea, mutarea cu Distrugătorul constituia categoric o îmbunătățire.

După cearta aceea cu Taylor mi-am sunat proprietarul *din mașină* ca să îmi anulez contractul de închiriere.

Găsisem online un apartament nou și îl închiriasem pe nevăzute. Angajasem o companie să împacheteze tot ce aveam în apartament, rufe murdare și tot, și să le ducă în cealaltă casă.

Aveam să plec în misiune și apoi nu aveam să mai calc niciodată în apartamentul acela.

Și mă asigurasem că următoarea mea locuință avea șemineu funcțional, ca să pot despacheta, să caut toate lucrurile pe care mi le dăduse Taylor de-a lungul anilor – tricoul cu Wonder Woman, jurnalul cu coperta cu sclipici pe care scria EȘTI MAGICĂ, albumul de fotografii cu cei mai drăgălași arici din lume – și să le arunc pe toate în foc, unul câte unul, ca să se facă scrum.

O purificare. O curățare. Un nou început, fir-ar să fie.

În dimineața când m-am mutat la ferma familiei Stapleton, Jack era cel în toane proaste.

De parcă *el* era cel îndreptățit să fie așa.

Dus era acel aer agresiv de nonșalant, pe care îl purta de obicei, ca pe un parfum. Conducea cu umerii încordați, maxilarele încleștate și tensiunea – jur că i-o puteam citi de pe scaunul de alături – ridicată.

Abia dacă mi-a adresat o vorbă tot drumul.

A fost cea mai asurzitoare tăcere pe care o auzisem vreodată.

Abia atunci, pe autostradă, așezată în dreapta lui Jack, mi-am dat seama că Taylor îmi făcuse, într-un fel, un serviciu: transformase plecarea la ferma lui Jack într-un fel de evadare.

Nu era evadarea pe care mi-o doream.

Dar, pentru moment, mergea.

Acea revelație mi-a îmbunătățit semnificativ starea de spirit.

Când am ajuns la podul peste Brazos și Jack a coborât din mașină ca să treacă podul, arăta de parcă îi venea să vomite. Iar când am oprit în fața casei, până și aerul din jurul lui vibra de atâta nefericire.

Pentru mine era o evadare. Dar poate că pentru el era opusul.

Dar Kelly nu glumise în privința articolului din *House Beautiful.* Casa era o *hacienda* construită în anii 1920 în stil spaniol, cu acoperiș din țigle roșii și *Bougainvillea*[5] roz înflorind peste tot.

Am parcat pe aleea cu pietriș și când am coborât din mașină, o pală de vânt a trecut pe lângă noi, iar rochia de vară mi-a fluturat în jurul genunchilor goi.

Sincer, a fost o senzație plăcută.

Se pare că hainele de iubită au avantajele lor.

— E idilică, am spus, referindu-mă la casă.

Jack nu a comentat.

Dar toată treaba aia cu „consider-o o vacanță plătită de firmă”?

Începeam, deodată, să o înțeleg.

Nu aici crescuse Jack. Mi-a spus mai târziu că atunci când era mic, aici locuiseră bunicii lui, dar după ce s-au dus, a devenit casa lor de weekend. Părinții lui se mutaseră de tot aici abia după ce ieșiseră la pensie și tot atunci se apucase și mama lui de grădinărit, iar tatăl lui transformase jumătate din vechiul șopron în atelier de tâmplărie.

Sunt aproape sigură că Jack nu a rostit nici măcar un singur cuvânt nenecesar cât m-a plimbat și mi-a făcut turul proprietății.

Am fost complet fermecată de pereții cu stuc, grinzile lăsate la vedere sub tavan, arcadele ușilor, gresia de ceramică roșie și colecția de figurine cu găini a mamei lui, așezată în vitrină. Ca să nu mai vorbim de plăcile de ceramică pictată decorativă din băi și din bucătărie. Ferestre peste tot și lumina soarelui și flori de bougainvillea în fiecare fereastră. Lângă o verandă învăluită toată în caprifoi era o grădină ce părea să se întindă la nesfârșit, iar în cealaltă parte a casei era o verandă acoperită și înconjurată cu plasă, mai mare decât o sufragerie. Parcă era un loc fermecat din alte timpuri.

Era o zi de octombrie târziu și toate ferestrele erau deschise. Bucătăria avea perdelițe de bumbac în carouri cafenii, o cutie de pâine și un radio de modă veche pe blat. Pe masă erau o solniță și o piperniță în formă de știuleți de porumb. În celălalt capăt al încăperii, tatăl lui Jack ținea pe blat un pick-up, iar Jack a deschis dulapurile suspendate de deasupra lui ca să-mi arate – în loc de farfurii, cum te-ai aștepta – imensa lui colecție viniluri, așezate după deceniu.

Vreau să spun că toată situația de la fața locului era absolut fermecătoare.

Poate cu excepția lui Jack.

Am traversat după el livingul lung, cu trei canapele aranjate în jurul unui șemineu gigant cu

tencuială decorativă venețiană, apoi a ajuns într-un coridor ce ducea către dormitoare.

Pereții holului erau plini – absolut tapetați – cu fotografii de familie înrămate. Și pe puțin jumătate dintre ele erau cu trei băieți care zâmbeau ca blegii, cu gura până la urechi, către cameră în fiecare dintre poze.

Și eu și Jack ne-am oprit când am dat cu ochii de ele.

De parcă niciunul dintre noi nu le mai văzuse vreodată.

Am atins o fotografie cu un Jack mic pe umerii unui Hank mic, iar Hank îl ținea pe fratele lor cel mai mic de glezne, cu capul în jos.

— Aici ești tu cu frații tăi? am întrebat.

Jack a dat din cap, cu ochii la pozele de pe pereți.

— Păreți să vă distrați de minune.

Jack a dat iar din cap.

Apoi a spus așa de încet, că abia l-am auzit:

— Nu am mai fost aici de la înmormântare.

Jack a rămas cu ochii la fotografii, așa că am făcut și eu la fel.

Majoritatea erau instantanee. Băieții, încă în scutece, alergând pe un câmp plin cu flori de lupin albastru. La plajă, jucându-se în valuri. Mâncând norișori de vată de zahăr mai mari decât capul lor. Apoi, câțiva ani mai târziu: înalți și slăbănogi în uniforme de fotbal american. Stând în mâini, toți trei. Legănând pești la capăt de undițe. Pe cai. În vârf de pârtie de schi. Jucând cărți. Aruncând mingea de baschet la coș. Îmbrăcați elegant pentru balul de absolvire. Scălămbăindu-se.

Cât se poate de banal.

Și incredibil de sfâșietor.

Exact când m-am trezit că mă gândeam că aș putea admira pozele acelea toată după-amiaza, Jack a inspirat scurt și sonor, a deschis ușa dormitorului lui și a intrat grăbit, de parcă nu mai putea îndura să stea nicio secundă în holul acela.

L-am urmat în cameră.

Dormitorul lui Jack era la fel ca restul casei – aceeași podea cu gresie și pereți cu tencuială decorativă, aceleași glasvanduri dând către flori de un roz aprins, aceleași uși boltite. Dar camera lui părea cumva mai masculină. Mai *pieloasă.* Mirosea a fier și într-un colț era o șa veche, iar lângă fereastră, un fotoliu ergonomic de piele.

— Asta e camera ta? am întrebat, ca să mă asigur.

— Camera *noastră,* a spus Jack.

Corect. Stăteam în aceeași cameră. La urma urmelor, eram adulți. Adulți într-o relație de fațadă.

— Poți să iei tu comoda, a spus Jack, lăsându-și valiza pe podea, lângă șa.

— Putem să o împărțim, am spus.

Dar Jack a ridicat din umeri.

— Nu contează.

Apoi m-am uitat la pat.

— Pat dublu?

Jack s-a încruntat și mi-a fost clar că nu se gândise la asta.

— Poate.

— Încapi în patul ăsta?

O foarte vagă umbră de surâs.

— Îmi atârnă picioarele pe-afară.

Eu mă gândisem că erau șanse mari să fie un singur pat în cameră.

Dar, iată-ne.

— Dorm eu pe jos, am spus.

Jack a înclinat capul ca și cum nu îi trecuse prin cap că *cineva* ar putea să doarmă pe jos.

— Poți să dormi în pat, a spus și inițial am crezut că mi-l cedează mie.

După care a adăugat:

— Îl împărțim.

I-am aruncat o privire.

— Lasă.

— Știi că e podea cu gresie, da?

— Mă descurc.

Era cu siguranță mai bine decât pe podeaua dulapului.

— Înțeleg dacă te simți stingherită, dar promit că n-o să te ating.

Nu voiam să recunosc că eram stingherită. Era o informație clasificată.

Am arătat spre el, gen *Uită-te la tine.*

— Nici măcar nu am *încăpea,* frate, amândoi în patul acela.

Acum a zâmbit de-a dreptul, într-o parte și m-am bucurat că îndreptasem discuția către un subiect mai puțin dureros.

— Am mai înghesuit fete în el, a spus Jack.

— Prefer podeaua, am spus, ca să închei discuția.

— În niciun caz nu am să te las să dormi pe podea.

— În niciun caz nu am să dorm în patul tău.

— Hai să nu facem fițe.

— Eu cred că sunt remarcabil de nefițoasă, la drept vorbind.

S-a gândit puțin.

— Da. Ești. Mulțumesc.

Nu mă așteptasem la mulțumiri.

— Dar, a continuat el, tot al tău e patul.

— Pe cuvânt că nu îl vreau, am spus.

— Nici eu.

— Cum vrei. Dormim amândoi pe jos.

Jack m-a studiat de parcă eram într-o ureche.

— Tu vrei să spui că și dacă dorm pe jos, tu *tot* pe jos ai să dormi?

Probabil că aceasta avea să fie singura mea zonă de autonomie în următoarea lună.

— Da, am spus. O să dorm oricum pe jos.

— Preferi să dormi pe gresie rece și tare decât să dormi lângă mine?

— Pun pariu că nu auzi prea des chestia asta.

Jack a zâmbit de parcă era impresionat.

— Absolut niciodată.

— Probabil că îți prinde bine, am zis.

Jack a ridicat din umeri, ca și cum *Poate că da.* Apoi – și poate că un adevărat domn mi-ar fi opus mai multă rezistență – Jack a spus:

— Fă cum vrei.

Odată ce am stabilit asta, m-am uitat în jur.

Jur că nu aveam nicio idee ce avea să însemne pentru mine această misiune. Aproape toate responsabilitățile mele normale fuseseră transferate echipei de supraveghere la distanță, care închiriase o casă aflată exact vizavi de drumul de țară ce ducea la fermă și o transformase în bază de operațiuni. Se ocupau de supravegherea video, monitorizau perimetrul proprietății, urmăreau rețelele sociale și făceau toate lucrurile pe care le-aș fi făcut eu în mod normal.

În plus, eram la nivel de risc galben.

Și eram în pustietate.

Într-o casă înconjurată de vreo două sute de hectare de pășuni. Deci nici măcar nu era mare lucru *de făcut.* Poate doar să urmărești locația vitelor.

Păi, puteam, practic să trecem la nivel de risc alb.

O *vacanță pe banii firmei,* spunea toată lumea. Dar nu îmi luam niciodată vacanțe dintr-un motiv bine întemeiat. Ce, anume, trebuia să fac toată ziua?

Teoretic vorbind, aveam să lucrez, doar că… nu aveam să am nicio îndatorire.

Dar înainte să apuc să intru în panică, s-a auzit o bătaie în ușă la fel de tare ca o împușcătură.

Am sărit amândoi în sus.

Am auzit prin ușă vocea lui Hank.

— Jack, trebuie să vorbesc ceva cu tine.

Abia când încordarea lui Jack a revenit într-o clipită, mi-am dat seama cât de mult îl relaxase discuția ridicolă cu locurile de dormit.

Până și postura i s-a schimbat. S-a îndreptat de spate și a ieșit din cameră.

Să îl urmez?

Nu fusesem invitată.

Într-o misiune normală, când eram de serviciu, nu îl lăsam niciodată pe subiect să-mi scape din ochi. Dar asta numai misiune normală nu era.

Tot nesigură de ce ar trebui să fac, m-am dus înapoi în bucătărie, dar m-am oprit când m-am apropiat de ușa din spate. Jack și Hank erau exact dincolo de ea, pe veranda acoperită cu plasă. Nu îi vedeam, dar vocile lor se auzeau prin fereastra deschisă.

Și vorbeau despre mine.

— Nu pot să cred că ai făcut așa ceva, a spus Hank. Nu pot să cred că te-ai prezentat aici, cu fata aia după tine.

— La spital nu păreai să ai nimic împotrivă.

— Mda, la spital nu păream să am nimic împotriva mai multor lucruri.

— Ce vrei să fac? Mama a invitat-o.

— Numai pentru că a crezut că nu ai fi venit fără ea.

— Mama a avut dreptate. *Nu* aș fi venit fără ea.

— Îi faci mamei viața și mai grea. Și nici măcar nu îți pasă.

— *Tu* îi faci viața și mai grea. Și îmi pasă foarte mult de asta.

— Nu are destule pe cap în perioada asta?

— Sunt aici doar pentru că ea m-a rugat să vin.

— Vrea să te vadă pe *tine,* nu o străină.

— Hannah nu e o străină. E iubita mea.

M-am crispat puțin la auzul minciunii.

— Pentru noi e o străină.

— Nu pentru mult timp.

— Spune-i să plece.

— Nu pot. Nu vreau.

— Spune-i să plece sau vă dau pe amândoi afară în șuturi.

— Ia să te văd. Ia să te văd cum faci asta și apoi îi spui mamei ce ai făcut.

— E o chestiune personală, de familie. Ultimul lucru de care are mama nevoie acum e să facă

frumos pentru o pipiță de Hollywood.

Atunci am auzit o încăierare. Apoi o bufnitură. M-am apropiat ca să trag cu ochiul prin ușa de plasă și am văzut că Jack îl lipise pe Hank de perete.

— Și cam ce *anume* la fata asta ți se pare a fi de Hollywood? s-a răstit Jack.

E ceva să vezi doi bărbați în toată firea bătându-se din cauza ta. Chiar dacă știi că nu e o bătaie adevărată. Și chiar dacă știi că bătaia are, de fapt, cu totul altă cauză.

Chiar și așa. Mi s-a tăiat respirația.

O clipă, am crezut că Jack avea să îmi ia apărarea.

— E cum nu se poate mai ne-Hollywood, a spus atunci Jack, pe ton scăzut și amenințător. Tu mi-ai văzut celelalte iubite? Ai văzut-o pe Kennedy Monroe? Nu are absolut nicio legătură cu niciuna dintre ele. E scundă. Are dinții strâmbi. Nu se fardează aproape deloc. Nu se dă cu autobronzant, nu are extensii de păr și nici nu se vopsește. E un om simplu, absolut comun. E însăși întruchiparea banalului.

Uau. Atunci, bine.

— Dar e a mea, a spus atunci Jack. Și aici rămâne.

Încă mai încercam să înghit „întruchiparea banalului”.

Încă o încăierare, când Hank l-a împins pe Jack de pe el.

Am dat mult înapoi, ca să nu mă vadă. Sigur, asta însemna că nici eu nu îi mai puteam vedea.

— Fie, a spus Hank. Cred că va trebui să îi fac zile fripte până pleacă singură.

— Dacă îi faci zile fripte lui Hannah a mea…

Hannah a mea!

— …o să-ți fac și eu ție zile fripte.

— Asta faci deja.

— Asta e mai mult vina ta decât a mea, băi băiatule, a spus Jack.

Dar Hank încă mai încerca să câștige bătălia.

— Îți spun că nu o vreau aici. Dar nici nu îmi mai amintesc ultima dată când ți-a păsat de ce vrea altcineva.

— Nu o vrei tu aici, dar eu am nevoie de ea aici. Și tu la fel, chiar dacă nu îți dai seama. Așa că vezi-ți, naibii, de treaba ta.

Probabil că la aceste cuvinte, unul din ei s-a hotărât să plece furtunos, fiindcă următorul sunet pe care l-am auzit a fost *jap*-ul ușii de plasă. Apoi, imediat după aceea, l-am auzit iar.

Pe fereastra bucătăriei l-am văzut pe Hank îndreptându-se cu pași mari și apăsați spre camioneta lui, iar pe Jack mergând la fel în direcție opusă pe drumul cu pietriș, către un pâlc de copaci.

Tot ce voiam… era să mă duc să-mi ascund mutra simplă, comună, întruchiparea banalului.

Pentru *totdeauna,* dacă se putea.

Dar Jack era clientul meu. Și asta era meseria mea.

Așa că m-am dus după el.

Capitolul 13

Când l-am ajuns din urmă, s-a oprit, dar nu s-a întors.

— Nu veni după mine.

— Trebuie să vin după tine.

— Fac o plimbare.

— Văd.

— Am nevoie de o clipă. Singur.

— Asta nu e tocmai relevant.

— Tu chiar te crezi iubita mea, sau ce? Nu te ține după mine.

— *Tu* chiar mă crezi iubita ta? Nu mă țin după tine fiindcă așa vreau. Ești *treaba* mea.

Jack a pornit iar pe drumul neasfaltat, îndreptându-se hotărât către nicăieri, din câte îmi dădeam seama.

L-am lăsat să ia un avans de vreo treizeci de metri, apoi am tras adânc aer în piept și l-am urmat.

Când a spus că făcea o plimbare, Jack chiar nu glumea. Am mers pe urmele de roți de pe drum și am traversat o pășune, am trecut un podeț de fier forjat, am coborât panta lungă, lină a unui deal și am intrat într-o vâlcea împădurită, cotropită de vițe și vrejuri.

Eram îmbrăcată potrivit pentru o astfel de excursie – în rochița mea brodată și cu gleznele goale?

Nu eram.

La fiecare treizeci de metri trebuia să mă opresc ca să-mi scutur sandalele de pietricele.

Tare-mi doream acum să-mi fi luat cizmele alea.

Știa Jack că îl urmăream?

Știa.

De câte ori ajungeam la o poartă, desfăcea lanțul și mă aștepta. Apoi, fără o vorbă, după ce treceam, îl prindea la loc și pornea din nou, iar eu așteptam

politicoasă până ajungea iar la distanța stabilită între noi.

Ba chiar am mers pe celălalt făgaș, ca să îi respect nevoia de singurătate.

Drumul înainta tot mai adânc în pădure, iar iarba se făcea tot mai înaltă, iar poteca tot mai acoperită de plante, iar când tocmai încercam să îmi amintesc cum arăta iedera otrăvitoare, am ajuns la o poartă rablagită, ruginită, cu sârmă ghimpată.

Dincolo de ea, pădurea se deschidea, dezvăluind cerul senin, albastru, și mi-am dat seama că ajunseserăm pe malul râului.

Când m-am apropiat, Jack mă măsura din cap până în picioare.

— Tu vorbești serios, cu ținuta asta?

M-am uitat în jos, la picioarele mele dezgolite.

— Am cizme în cameră.

— Ar trebui să le ai în picioare.

— Am reținut.

Jack a clătinat din cap.

— Nu veni niciodată la râu cu gleznele la vedere.

— La drept vorbind, nu știam această regulă, am spus. Și nici nu știam că mergem la râu.

Jack s-a întors și s-a uitat la distanța ce se așternea în fața noastră. Drumul se termina la poartă. De acolo până pe malul râului era doar iarbă înaltă… și buruieni și rugi de mure și tufe de ciulini. Și să nu uităm de iedera otrăvitoare.

Jack s-a lăsat pe vine și s-a întors cu spatele la mine.

— Urcă. Te duc eu.

— Nu e nevoie, mersi.

Tot lăsat pe vine, Jack a început să enumere toate lucrurile din iarba aceea care ar putea să mă atace:

— Scaieți, tatu, urzici, furnici roșii, iederă otrăvitoare, rugi de mure, păianjeni văduva neagră,

păianjeni pustnic maro, șerpi cu clopoței, șerpi mocasin, șerpi mocasini de apă…

A așteptat să îmi revizuiesc răspunsul.

Am ezitat.

Așa că a adăugat:

— Ca să nu mai vorbim de mistreți, coioți și lincși.

Sinceră să fiu, mă convinsese de la „tatu”.

— Bine, am spus și m-am urcat în cârca lui.

Jack și-a trecut brațele pe sub picioarele mele și s-a ridicat așa de repede că am amețit puțin – așa că m-am apucat strâns de el. Apoi și-a reluat ritmul de mers tipic Jack Stapleton, pe care acum, deodată, îl cunoșteam atât de bine.

Drumul era mai plăcut cărată în spate. Poate o să mă ducă așa și înapoi.

Pe malul râului, pădurea dispărea, la fel și solul. Jack a rămas o clipă pe marginea dâmbului și am admirat amândoi priveliștea râului aflat dedesubt, cu nesfârșita sa plajă cu nisip.

— Acela e râul Brazos? am întrebat.

— Îhî.

— E mai lat decât mă așteptam. Și mai… maro.

Dar Jack nu a răspuns. Doar s-a pornit să coboare malul, până am ajuns pe țărm.

Acolo, m-a lăsat jos cam repede și a luat-o spre apă.

S-a dus oarecum spre nord, așa că eu am decis să o iau oarecum spre sud, ca să ne bucurăm amândoi de un moment de respiro.

Probabil că erau vreo șaizeci de metri până la apa în sine, așa că mi-am plecat capul și m-am minunat de varietatea de pietre presărate prin nisip: maro, negre, dungate, cu bucățele de oase de animal, lemn pietrificat, chiar și fosile. Ca să nu mai vorbesc de lemne aduse de apă, câte-un ghem de sârmă ghimpată încâlcită și ruginită și un număr semnificativ de cutii de bere. Înțelegeam de ce Jack a vrut să vină aici. În partea cealaltă era un mal înalt acoperit doar de iarbă și cer și din toate

părțile ne înconjura adierea perpetuă provocată de apa curgătoare, dând senzația că nu era nimic în jurul nostru, pe kilometri întregi.

Și, bineînțeles, nu era.

La marginea apei mi-am azvârlit sandalele din picioare. Era o zi călduroasă și după toată alergarea aia ușoară ca să țin pasul cu el, mă cam încinsesem. De aproape, apa era mai limpede și a fost grozav de plăcut când am pășit în ea. Era rece și rotitoare, cu vârtejuri revigorante prin ea. Era așa de bine să o simt în jurul gleznelor, că în scurt timp plescăiam prin ea puțin mai departe.

Mi-am ridicat poala rochiei. Chiar nu aveam de gând să intru decât până la genunchi. Voiam doar să mă răcoresc puțin și să mă bucur de senzație, jur. Încă vreo doi pași și urma să mă întorc la mal. Dar atunci, s-au petrecut concomitent mai multe lucruri.

Când am făcut pasul următor, am auzit un sunet care aducea poate a numele meu, strigat de Jack, dar era așa de înăbușit de vânt, că nu eram sigură. M-am întors să văd, dar când am făcut asta… fundul râului a dispărut.

Pur și simplu… nu mai era nimic acolo, pe care să pot pune talpa. Așa că mi-am pierdut echilibrul și am căzut în apă.

E întotdeauna un șoc când aterizezi pe neașteptate în apă rece, dar apa din râul acela avea ceva și mai șocant.

Avea un curent.

Un curent foarte puternic.

Un curent așa de puternic, încât când am căzut în apă nu am răsărit iar la suprafață dând o dată, de două ori din picioare… fiindcă apa m-a tras în jos.

Totul s-a întâmplat extraordinar de repede.

Acum treceam relaxată prin apă – apoi, în câteva secunde, capul îmi dispărea sub suprafața ei.

Pe cuvânt că mă trec fiorii când mă gândesc acum la momentul acela. La cât de aproape am

fost să mă înec.

Dar exact când s-a întâmplat, până să apuc să mă panichez, am simțit ceva tare ca metalul că mi se încleșta pe braț și mă trăgea înapoi în sus.

Jack.

M-a smucit afară și spre el ca o mașinărie, apucându-mă de talie și strângându-mă la pieptul lui cu un *hac,* apoi m-a târât înapoi pe mal așa de repede, că ne-am poticnit amândoi și am căzut pe țărmul nisipos.

A aterizat peste mine de parcă eram în celebra scenă din *De aici în eternitate*?

Da, asta s-a întâmplat.

A fost cât de cât romantic ca acolo?

Ăăă. Nici gând.

Imediat ce a putut, Jack s-a ridicat în picioare și s-a îndepărtat furios, lăsându-mă leoarcă, șocată și tușind pe nisip.

Când mi-am recăpătat respirația, am spus:

— Ce a fost asta? Un curent de țărm?

— Tu vorbești *serios*? s-a răstit el, cu blugii fleașcă de apă de la coapse în jos. Tu chiar ai intrat, așa, lelea, în Brazos? Halucinez sau chiar s-a întâmplat asta?

M-am ridicat și am încercat fără succes să îmi scutur nisipul ud de pe picioare.

— Nu trebuia… să fac asta?

— Nimeni nu trebuie să facă asta! Tu nu știi câți oameni se înecă în fiecare an în râul ăla?

— De ce aș ști așa ceva?

— Toată lumea știe asta! *Nu te scălda niciodată în Brazos.*

— În primul rând, nu mă scăldam. Și în al doilea rând… nu. Nu e o chestie pe care o știe toată lumea.

Dar Jack tuna și fulgera de-acum.

— Și de ce? De ce nu ai voie să înoți în Brazos? Fiindcă are fundul nisipos, așa că din cauza curentului se formează vârtejuri, vârtejurile sapă gropi adânci în fundul acela nisipos al râului,

curentul se rotește acolo ca niște tornade lichide – iar dacă ești suficient de ghinionist sau prost să fii tras într-una, ești terminat.

— Astea îmi par informații super specializate, ce spui tu acolo… am dat să zic, tușind iar.

— Deci, a continuat Jack de parcă eu nici nu deschisesem gura, când idioții se hotărăsc să meargă la scăldat sau la pescuit, sau la *plimbare* prin apa aia, se trezesc brusc trași în bulboană. Familii întregi mor, unul câte unul, încercând să se salveze unii pe alții!

Mi se părea mie sau tocmai mă făcuse idioată? Am încercat să decid dacă era mai rău decât să fiu întruchiparea banalului.

— Deci… nu a fost un curent.

Am privit lung apa care de unde eram părea să curgă domol. Încă mai simțeam forța cu care m-a sorbit, ca un fel de magnet lichid al morții. Brusc, m-au străbătut fiori care mi-au făcut pielea de găină pe brațe și picioare.

— Înfricoșător, am spus, aproape ca pentru mine.

Calmul meu n-a făcut decât să îl înfurie și mai tare.

— Înfricoșător? a țipat Jack. Normal că da, în puii mei! Ce naiba a fost în capul tău?

— Eu știu? am spus întorcându-mă acum spre el. Îmi era cald? Apa era plăcută?

— Îți era *cald*? a spus pe un ton de parcă mă întrebase de ce beam benzină și eu i-am spus că îmi era sete.

I-a dat înainte:

— Ești sinucigașă? Asta e? Fiindcă hai să-ți spun de ce se cheamă „Brazos”. De la „los brazos de Dios”, ceea ce înseamnă „brațele Domnului” – iar lumea crede că vine de la călătorii însetați, recunoscători că au dat de apă, dar vine de la faptul că a înecat așa de mulți oameni, că e locul unde *Domnul le ia sufletele.*

Aoleu. Aha. O răsturnare de situație sinistră.

Sunt dispusă să recunosc că Jack îmi împărtășea un pont important pentru siguranța mea personală. Dar, zău așa, *pe bune*? Eram vădit foarte zdruncinată și pe jumătate înecată. Chiar trebuia să mai și *urle* la mine?

Nu știu tu, dar eu am o limită până la care pot să îndur să se urle la mine, după care încep și eu să urlu. Jack voia să urle? Bine. Puteam și eu să urlu. Puteam să urlu toată ziua.

— Și de ce urli la mine? am urlat eu.

Încă o premieră pentru mine – să urlu la un client.

— De-aia! a urlat și Jack. Ai să mori dacă mai faci așa ceva!

— Nu dinadins! am urlat la el.

— Asta nu mai contează odată ce ai murit! a urlat Jack.

— Lumea intră în apă tot timpul! am țipat. E ceva cât se poate de normal!

— Nu în Brazos!

— Dar eu nu știam asta!

— Și dacă tu te duci la fund, mă duc și eu la fund, fiindcă atunci trebuie să intru după tine!

— Păi nu intra după mine!

— Nu așa merge treaba! Dacă mori tu în râu, mor și eu în râu! Și zău că nu vreau să mor, în puii mei, în nenorocitul ăsta de râu!

Pentru o clipă, nu am avut replică. Nu am știut ce să spun. Și în secunda aceea, mi-am mai dat seama de un lucru: tremuram. Tare. Toată. Un tremurat pornit de undeva din adâncul ființei mele.

Cel mai probabil, de spaimă.

Cu toate că nu părea spaimă.

Dar poate că doar uitasem cum e să fiu înspăimântată.

De obicei, antidotul fricii era pregătirea, dar eu nu fusesem pregătită pentru nimic din ce se întâmplase săptămâna asta – de la faptul că mi-am văzut slujba metamorfozându-se în ceva ce nici nu recunoșteam, la mutatul cu niște străini, de la

pierderea celei mai bune prietene, la faptul că m-am trezit prinsă la mijloc într-un fel de concurs de ură între Jack și fratele lui, de la etichetarea drept „comună”, la scăpatul ca prin urechile acului de la înec… iar acum cineva urla la mine cum nu mai urlase nimeni de ani întregi.

Era cam mult.

Brusc, a fost prea mult.

— Dar ce crezi că sunt eu? m-am răstit atunci. Vreun istoric al cursurilor de apă din Texas? De unde, mai precis, ar trebui să știu că ăsta e *râul morții*? Îmi trăiesc și eu viața în oraș, încercând să ajung la Londra sau în Coreea, sau efectiv în orice alt loc care *nu e Texas,* și brusc, sunt obligată să mă mut la o fermă de vite și să joc în acest reality-show dement cu tine și familia ta? Nu am vrut misiunea asta, nu am cerut-o, iar acum sunt prinsă în ea fără scăpare pentru săptămâni în șir! Așa că ce-ar fi să-mi atragi atenția când sunt pe cale să mă sinucid din greșeală sau să omor pe careva…

Și fix aici, mi s-a frânt vocea.

Fix aici nu am mai putut să mă țin cu dinții de furie și toate emoțiile mele s-au… dezintegrat, cumva. Când am terminat fraza cu „în loc să urli la mine din senin, ca un bou”, vocea mea suna spartă chiar și în urechile mele.

Am înlemnit și eu și Jack, când ne-am dat seama amândoi că tocmai îl făcusem bou pe șeful meu.

Mi-ar fi plăcut să mă îndepărtez furtunos imediat, într-un gest de respect de sine, dar totul tremura, inclusiv picioarele mele.

Am ridicat absentă mâna la gât, ca să îmi ating broșa cu mărgeluțe. Voiam doar o doză rapidă din acea scânteiere minusculă de alinare pe care o primeam întotdeauna când pipăiam mărgelele.

Dar nu era acolo.

Nu aveam nimic la gât. Dispăruse și lănțișorul pe care era.

— Ei, am spus privind în jos. Unde mi-e acul de siguranță?

— Ce?

Mi-am pipăit orbește claviculele, de parcă dacă mai încercam, poate îl găseam.

— Acul meu de siguranță. Acela cu mărgele. A dispărut.

Să se fi desprins de la gât când eram în apă? Oare era pe undeva, pe plajă?

Am început să cercetez nisipul.

— Acul acela de siguranță colorat pe care îl porți mereu? a întrebat, uitând că ne certam și începând să se uite și el în jur.

— Trebuie să-mi fi căzut de la gât.

Am luat plaja la picior, reluând fiecare pas făcut înainte. La coborârea spre râu îmi fusese cald, dar acum, după șocul râului, mă simțeam exact invers. Eram leoarcă, înfrigurată și nu mă puteam opri din tremurat. Dar nu îmi păsa.

În timp ce căutam, toată atitudinea lui Jack s-a îmblânzit.

— Îl găsim noi, a spus. Stai liniștită.

Apoi a adăugat:

— Sunt foarte priceput la găsit lucruri.

Am ridicat privirea și când am făcut asta, mi-am dat seama exact cât de vastă era plaja aceea – în comparație cu un ac de siguranță. Plaja asta era… *infinită.* Nu aveam să îl găsim niciodată.

Și atunci am făcut ce ar face presupun oricine în această situație.

Am început să plâng.

Jack nici măcar nu a ezitat. A parcurs într-o clipă distanța dintre noi, mi-a cuprins cu brațele ființa udă, tremurătoare și necaracteristic de zdruncinată și a rămas câteva clipe așa. După care a făcut un pas înapoi, și-a scos cămașa de finet, m-a îmbrăcat cu ea, a încheiat nasturii și apoi m-a tras înapoi în brațele lui.

— Îmi pare rău, a spus, iar acum îi auzeam vocea venind înăbușit, din piept. Îmi pare rău că ți-ai pierdut acul de siguranță și îmi pare rău că aproape te-ai înecat și îmi pare rău că am țipat la

tine. Ar fi trebuit să te previn. E numai vina mea. Doar că m-ai speriat, atâta tot.

Mă mângâia cumva pe păr? Mă mângâia cumva *Jack Stapleton* pe păr?

Sau era doar vântul?

M-a ținut așa multă vreme acolo, pe plaja aceea. M-a ținut în brațe până mi s-au uscat lacrimile și m-am oprit din tremurat. Altă premieră: prima dată când mă îmbrățișase un client… și prima dată când permisesem asta.

Și așa furioasă cum încă mai eram pe el, nici nu m-a deranjat.

Părea să aibă un talent special pentru asta.

Până la urmă, Jack m-a dus în cârcă până la fermă.

Inițial trebuia să mă ducă doar până sus, pe malul râului și apoi prin iarba înaltă – numai până la drumul cu pietriș.

Dar odată ajunși acolo, a mers mai departe.

— E în regulă acum, am spus, cu picioarele bălăngănind pe lângă el. Poți să mă lași jos.

— Îmi fac porția de exercițiu fizic pe ziua de azi.

— Pot să merg. Nu am nimic.

— Îmi place să te car în spate. S-ar putea să încep să te duc așa tot timpul.

— Știu să merg.

— Sunt sigur că știi.

— Atunci pune-mă jos.

— Nu cred.

— De ce nu?

— În mare parte fiindcă se întunecă și în amurg își fac apariția multe vietăți care mușcă. Nu ai să vezi unde pui piciorul. Și ești cu picioarele dezgolite, ca o amatoare.

— Am stabilit deja că nu e vina mea.

— Deci ce fac eu acum e să te apăr de pericole, ca un cavaler.

— Aha.

— Și-apoi, mă simt vinovat că te-am făcut să plângi.

— Ba *nu* m-ai făcut să plâng.

Jack a făcut o mică pauză în semn de *cum zici tu.* Apoi a spus:

— Și în plus, e distractiv.

— Deci tu chiar nu ai de gând să mă lași jos?

— Chiar nu.

Bineînțeles, pe drum nu m-am putut abține și am evaluat proprietatea din punct de vedere al siguranței oferite. Asta e activitatea automată a creierului meu. Am făcut în minte hărți ale terenului, incluzând potențiale ascunzători pentru personaje negative, potențiale trasee de fugă în caz de urgență și zone de monitorizat.

Toate astea, desigur, înainte ca Jack să îmi spună că părinții lui nu încuiau niciodată ușile noaptea.

— Doamne ferește, trebuie să îi obligi să încuie!

— Încerc să fac asta de mulți ani.

Nu e bine. Aveam să subliniez acest aspect în acea seară, în jurnalul de misiune.

Și totuși, foarte multe dintre anxietățile mele normale păreau neobișnuit de atenuate acolo, în spinarea lui Jack Stapleton. Poate că motivul era ritmul mersului său. Ori senzația catifelată cu care mă învăluia cămașa lui de finet. Ori fermitatea umărului lui pe care îmi sprijineam bărbia. Ori aroma aceea de scorțișoară care părea să îl urmărească peste tot.

Ori poate că e pur și simplu greu, în general, să îți faci griji când ești dus în cârcă.

Simțeam mușchii spatelui lui mișcându-se și încordându-se la fiecare pas, mai ales când am început să urcăm panta spre casă. Îi simțeam fiecare respirație prin cușca toracică. Îi simțeam căldura trupului acolo unde eram lipiți unul de altul.

N-am să te mint. Era plăcut.

Poate prea plăcut.

— Zău că poți să mă pui jos, am spus.

Dar fără efect.

— Aproape am ajuns, a spus Jack.

Deci presupun că nu aveam de ales și trebuia să stau acolo și să savurez momentul.

Capitolul 14

O primă zi de pomină.

În noaptea aceea, așa cum promisesem, am dormit pe podea.

Jack a găsit în dulap un covoraș de yoga și am pus peste el câteva pături împăturite.

Era în regulă. Era în regulă. Îmi era bine când nu îmi era bine.

Măcar nu dormeam în dulap.

Dormisem într-un milion de locuri nebunești – pe coridoare, pe acoperișuri, ba, o dată, și într-un lift stricat, însă ce nu făcusem niciodată era să *dorm în cameră cu Jack Stapleton.*

Un pic derutant, n-am să te mint.

Vrei să știi ce face Jack Stapleton cu perna când doarme? Nu își pune capul pe ea, ca oamenii normali. O îndeasă sub el, pe verticală, ca pe o placă de surf, apoi se urcă pe ea.

Și vrei să știi ce poartă pe post de pijamale?

Pantaloni de trening largi și un maiou agresiv de mulat.

Dar ce face cu hainele murdare când se schimbă în pijamale?

Le lasă împrăștiate pe toată podeaua băii.

Când a fost rândul meu să mă schimb, am intrat în baie și am găsit ghetele lui pline de noroi, șosetele rulate, tricoul pe care îl purtase toată ziua și blugii încă umezi – cu cureaua încă în găici și chiloții încă înăuntru – lăsate așa, vraiște pe podea, împrăștiate într-o formă aproape umană, ca o blană de urs făcută din rufele murdare ale lui Jack Stapleton.

Vreau să spun că a trebuit să pășesc peste ele ca să ajung la chiuvetă să mă spăl pe dinți.

Când am ieșit din baie, Jack era așezat pe marginea patului. A ridicat ochii.

L-am țintuit cu o privire care spunea: *Ce mama naibii e asta?*

Iar el s-a încruntat și m-a privit ca și cum: *Ce?*

Așa că am arătat spre podeaua băii și am spus:

— Poți să vii, te rog, să te ocupi de asta?

Dar Jack doar a înclinat capul într-o parte.

— Domnu', ăsta e un spațiu comun. Nu poți să-ți lași căcaturile împrăștiate pe jos.

Dar Jack doar mă măsura cu privirea din cap până în picioare.

— Alo? am spus.

— În asta dormi?

M-am uitat în jos.

— Ăăă… da?

— În asta dormi întotdeauna?

Am ridicat ochii spre el privindu-l gen *Care-i problema?*

— Uneori.

— Nici nu știam că se mai fac chestii de-astea.

M-am uitat iar în jos.

— Cămăși de noapte?

— Sincer, a spus Jack uitându-se de-acum la mine de parcă eram simpatică, arăți ca un copil din epoca victoriană.

— E o cămașă de noapte, am spus. E un articol de vestimentație de noapte cât se poate de obișnuit.

— Nicidecum.

— Jack, lumea poartă cămăși de noapte.

— Nu ca asta.

— Auzi? am spus. Eu nu fac mișto de ce porți tu.

— Ce port eu e normal.

Mi-am târșâit papucii până la oglindă și m-am privit. Bumbac alb. Mâneci scurte. Un volănaș sub genunchi, la tiv.

— Nu arăt *deloc* ca un copil din epoca victoriană. Un copil de atunci ar avea dantele și panglici. Și o bonețică pe cap.

— Totuși, ești pe-aproape.

— Am încercat să îmi aduc îmbrăcăminte de dormit de iubită.

— Nu am văzut în viața mea o iubită îmbrăcată în ceva cât de cât asemănător cu ce ai tu pe tine.

— Probabil că iubitele tale dorm doar în tanga.

— Cel mult.

Jack a scos un oftat exagerat și a privit visător în sus, ca și cum își amintea cu plăcere.

M-am uitat iar în oglindă.

— Aceasta mi s-a părut cea mai profesională dintre toate opțiunile mele de ținute de dormit, am spus eu, ca să mă apăr.

— Dar… cum să zic… e a ta?

— Normal că e a mea. Ce crezi, că am furat-o?

— Îhî. De la o mamaie de 90 de ani.

Acum m-am enervat. Mă făcuse azi în tot felul, de la „comună", la „idioată", la „întruchiparea banalului". Acum îmi spunea „mamaie"? În față?

Nu știu de ce, aceasta a fost singura replică pe care am reușit să o emit:

— Ce să spun, râde ciob de oală spartă, domnu' Îmi-Azvârl-Hainele-Pe-Jos.

Trebuia să fie o săgeată usturătoare, dar Jack a izbucnit în râs.

Deci, râs pe bune – cu zgâlțâit de umeri și tot.

— Aoleu, ce ripostă amărâtă, a spus. Cred că e cea mai jalnică insultă pe care am auzit-o în viața mea.

— Nu văd ce e așa amuzant, am spus.

— Iartă-mă, a spus răsturnându-se pe pat și îngropându-și fața în cuvertură. Dar e absolut și categoric amuzant.

— Băi! am spus. Nu vrea nimeni să-ți vadă chiloții!

— Ba, pardon, a spus ridicându-se în capul oaselor și arborând o mină serioasă. Oamenii plătesc o avere ca să îmi vadă chiloții.

— Nu pe cei *murdari.* Azvârliți pe podeaua din baie!

Dar el a înclinat din cap în sens de *crede-mă pe cuvânt.*

— Ai fi surprinsă.

— Ei, am spus, simțind că trebuia să-mi impun punctul de vedere. Eu nu sunt unul din acei oameni.

— Știu. E o chestie care îmi place la tine.

Încerca cumva să scape de făcut ordine, lingușindu-mă? Am încercat iar:

— Dă-mi voie să te întreb ceva. Sunt cumva menajera ta?

Cu cât se străduia mai tare să fie serios, cu atât mai mult i se opunea propria față.

— Am stabilit asta încă din prima zi.

— Atunci hai să cădem de acord că eu nu o să te fac să interacționezi cu chiloții mei murdari, iar tu nu o să mă faci să interacționez cu ai tăi. Bine?

— Bine, a spus, încercând să arate serios. De acord.

Dar acum îl apucase o criză de râs incontrolabil.

Jack Stapleton făcea criză de râs.

A căzut înapoi pe pat.

— Hai, am spus ducându-mă la el și înghiontindu-l în umăr ca să îl împing jos din pat. Du-te și-ți strânge hainele murdare.

Mi-a opus rezistență o clipă, așa că l-am împins mai tare, iar atunci a cedat rapid, dinadins, făcându-mă să cad direct în cuibul meu pentru dormit.

Foarte bine. Oricum era ora de culcare.

— Și pune-ți și capacul la pasta de dinți, am spus. Ce, ai 5 ani?

— E baia mea, a spus el.

— Acum e baia noastră.

Când Jack a ieșit din baie, eu stinsesem deja toate luminile, iar el s-a împiedicat de mine în drum spre pat.

— Ai grijă!

— Scuze.

S-a băgat sub pături și și-a atârnat capul peste marginea patului ca să vorbească cu mine, de parcă eram în tabără.

— Să știi că am vorbit serios că poți să dormi în pat.

— Nu, mersi.

— Mă sâcâie gândul că stai pe gresie.

— Treci peste asta.

— Am putea construi așa, un fel de zid din perne în mijloc, ca o barieră.

— Stau bine.

— Dacă intră mama și te vede că dormi pe jos?

De când eram aici nu o văzusem pe mama lui.

— Mama ta are obiceiul să intre în camera fiului ei adult fără să bată la ușă?

— Probabil că nu. Corect.

— Și chiar dacă ar face-o, îi putem spune că ne-am certat și gata. Ceea ce e adevărat.

— Nu ne certăm, a spus Jack. Ne jucăm.

— Așa se cheamă asta?

Luna a ieșit din nori și camera s-a mai luminat puțin. Vedeam chipul lui Jack deasupra mea. Se uita în continuare în jos, la mine.

— Mulțumesc, a spus el atunci.

— Pentru ce?

— Pentru că ai venit aici și că faci asta, deși nu ai vrut. Și pentru că nu te-ai înecat azi. Și pentru că porți cămașa asta de noapte ridicolă.

M-am întors pe-o parte ca să îl ignor, dar tot îi simțeam privirea ațintită asupra mea.

După o vreme, a spus:

— Să știi că am vorbit serios când ți-am spus că am coșmaruri. Îmi cer scuze de pe acum dacă o să te trezesc.

— Ce să fac dacă ai un coșmar? am întrebat.

— Nu mă băga în seamă și gata, a spus Jack.

Ușor de zis, foarte greu de făcut.

— Promit cu mâna pe inimă că o să fac tot posibilul.

Capitolul 15

Dimineață, când m-am trezit, Jack nu mai era – patul gol era o încâlceală de cearșafuri și pături, de parcă făcuse toată noaptea scufundări printre ele.

Unde era? În manual scria foarte clar că trebuia să stea în orice moment cu mine sau în apropierea mea. Nu trebuia să plece, așa, pe furiș, când dormeam.

M-am îmbrăcat – de data asta cu blugi și cizme – și m-am dus să îl caut.

În locul lui Jack, i-am găsit în bucătărie pe mama și tatăl lui.

Purtându-se adorabil.

Mama lui stătea la masă, îmbrăcată într-un halat gros, de catifea raiată, iar tatăl lui era în cealaltă parte a încăperii, lângă aragaz, cu șorțul înflorat al nevestei legat la brâu, și ardea șuncă. Fum peste tot. Hota era pornită un pic prea târziu, iar bărbatul masiv vântura neajutorat poalele cu volănaș în direcția generală a dezastrului.

Oare era bine pentru Connie Stapleton să râdă așa, în hohote? O vedeam prima dată după operație. Nu risca să își rupă cusăturile?

Ce-i drept, ea era mai potolită decât el.

Fiindcă acum, Doc Stapleton se ținea de burtă de râs.

S-a oprit o clipă ca să se adune, apoi a ridicat din tigaie fâșiile carbonizate de șuncă și i le-a adus soției, perfect conștient că șunca prăjită ar trebui să aibă o cu totul altă culoare.

— Eu zic că aragazul e de vină, a spus Doc.

— Și eu zic, a spus Connie, bătându-l ușurel pe mână.

Apoi, într-un gest de o generozitate remarcabilă, a rupt o bucățică înnegrită de carne, a băgat-o în gură și a spus:

— Nu e rea.

De parcă șunca arsă era denigrată pe nedrept.

M-am simțit teribil de intimidată privindu-i din ușă, când m-a izbit o revelație uluitoare: oamenii ăștia aveau o *căsnicie fericită.* Tot limbajul lor corporal – expresia de pe chip, felul în care râdeau – confirma asta.

O căsnicie fericită.

Vreau să spun că auzi de ele. În teorie, știi că există. Dar eu, să mor dacă mai văzusem vreodată așa ceva.

Parcă zărisem un inorog.

Am dat să mă retrag. Era evident că nu aveam ce căuta aici.

Dar atunci, Doc a ridicat ochii și m-a observat.

Connie i-a urmărit privirea.

— Ei! a spus ea, toată caldă și primitoare. Te-ai trezit!

Nu mai aveam scăpare de-acum.

Știind prin ce tocmai trecuse Connie și că eram, de asemenea, cu adevărat o mare intrusă care nu își avea locul aici, mi-am dorit brusc din toată inima ca Jack să fie aici ca să amortizeze impactul momentului.

Și atunci, de parcă mă auzise cumva, ușa bucătăriei s-a deschis și a intrat însuși Jack – bătut de vânt și masculin, în cămașă în carouri și blugi – cu ochelarii de vedere puțin strâmbi pe nas.

Mai avea și o geantă de golf pe umăr.

— Te-ai trezit, mi-a spus, de parcă nu mai era nimeni altcineva în cameră.

Doc l-a măsurat pe Jack din cap până în picioare.

— Arunci mingi de golf în râu?

— În fiecare dimineață, a răspuns Jack cu o mică înclinare din cap.

— Mingi de golf? am întrebat. În râu? Asta nu e, cum să zic, dăunător pentru mediu?

Jack a clătinat din cap.

— N-are nimic.

Apoi s-a dus și și-a sărutat mama pe creștet.

— Ce faci, mamă? Cum te simți?

— Mă recuperez, a spus ridicând spre el cana cu cafea, ca pentru un toast.

Jack a părut să îmi simtă disconfortul. A venit direct la mine, m-a tras de mână până la masă, m-a așezat pe un scaun, s-a așezat și el lângă mine și m-a luat cu brațul pe după umeri.

Cred că chestia asta se numește a domina spațiul în care te afli.

Am rămas nemișcată, uluită să văd cum faptul că îmi ordonam să mă *relaxez și să mă port firesc* avea efect contrar.

Jack a reacționat la înțepeneala mea cu o atitudine diametral opusă. Picioarele larg desfăcute. Brațul de pe umerii mei, moale și greu. Vocea catifelată ca laptele cu cacao.

— Arăți incredibil azi, a spus el.

Iar eu abia am apucat să îmi dau seama că vorbea cu mine, că el și-a îndesat fața în scobitura gâtului meu și a inhalat adânc o porție zdravănă din mirosul meu.

— Cum de miroși întotdeauna așa de frumos?

— E săpun de lămâie, am spus, un pic ametită. E aromaterapeutic.

— Să știi că e, a spus Jack.

Sigur că știam ce făcea. Compensa pentru proasta mea interpretare. Era evident că sufeream de un fel de trac, așa că el juca de două ori mai apăsat ca să suplinească stângăcia mea.

Zău că era bun.

Căldura vocii lui, intimitatea exprimată de limbajul trupului, felul în care se uita lung la mine, sorbindu-mă din priviri…

Nu e de mirare că văzusem *Ai vrea tu* de atâtea ori.

Văzusem o mulțime de dezavantaje la venirea mea aici. Îmi făcusem griji că aveam să mă plictisesc fiind constant de serviciu, fără să am nicio îndatorire. Îmi făcusem griji că avea să fie dificil să îmi fac treaba, prefăcându-mă că nu mi-o fac – și ce ar putea însemna asta pentru prestația

mea profesională. Îmi făcusem griji că aș fi putut fi o actriță neconvingătoare.

Însă nici prin cap nu îmi trecuse să îmi fac griji pentru Jack.

În acele scurte minute cât a făcut eforturi ca să creeze impresia în fața părinților lui că eram un cuplu real, iubitor… exact asta am simțit că eram.

Ce vreau să spun e că și eu l-am crezut.

Am simțit că era bucuros că mă vedea. Am simțit că savura apropierea de mine. Am simțit că mă plăcea.

Arăta convingător, sfâșietor de exact ca un bărbat îndrăgostit.

Ups.

Cum aveam să rezist patru săptămâni fără să devin traumatizant de confuză? Nu am reușit să rezist nici patru *minute.*

Chiar atunci, Hank a apărut în bucătărie, lăsând ușa de plasă să se trântească după el. În loc să se așeze la masă, s-a sprijinit de blat și s-a uitat urât la toată drăgălășenia amoroasă din încăpere.

Asta mi-a fost de ajutor. Mă puteam concentra la asta.

Mama lui Jack nici nu l-a observat pe Hank. S-a aplecat spre noi și a spus:

— Povestiți-ne cum v-ați cunoscut.

Ne pregătiserăm pentru asta.

Jack l-a privit o secundă pe Hank, apoi și-a îndreptat toată atenția spre mama lui. După, și-a turnat o cană de cafea din cafetieră și a spus pe un ton prietenos:

— Ea e fotograf. A venit la locuința mea din munți ca să pozeze faimosul nostru elan albinos.

I-am aruncat o privire. Cam sărea calul cu improvizația asta cu elanul albinos.

Nici Hank nu punea botul. Și-a încrucișat brațele la piept.

— Ai un elan albinos? a întrebat Doc.

Jack a dat din cap.

— Foarte rar zărit.

A arătat spre mine.

— Încerca să facă un eseu fotografic despre el, dar nu a reușit să îl găsească.

— Ce păcat, a spus Connie.

— Dar am ajutat-o mult timp să îl caute, a spus apoi Jack, făcând cu ochiul către mama lui.

— Amabil din partea ta că ai ajutat-o, a spus Doc.

— N-a avut nicio legătură cu amabilitatea, a spus Jack. A fost egoism pur.

Hank a pufnit disprețuitor.

Jack l-a ignorat.

— Fiindcă m-am îndrăgostit la prima vedere de ea.

S-a întors spre mine și m-a privit cu o adorație și iubire nețărmurită, cum nu mai văzusem niciodată în viața mea, la nimeni. Apoi mi-a dat după ureche o șuviță de păr.

— Voiam doar o scuză, oricare, ca să fiu pe lângă ea.

Apoi s-a lăsat pe spătar și și-a împreunat mâinile la ceafă, ca năpădit de amintiri.

— Am văzut-o pe domnița asta bondoacă și țâfnoasă coborând din Land Roverul ei cu cinci sute de camere atârnate de ea și am știut pe loc.

M-am încruntat.

— Am auzit bine, m-ai făcut „bondoacă”?

— În sensul bun, Bondo, a spus Jack.

I-am aruncat o privire tăioasă.

— În sens drăgălaș, a insistat Jack. În sens adorabil, irezistibil, cum-să-fac-să-o-țin-captivă-pe-domnița-asta- în-cabana-mea.

Apoi s-a întors spre părinții lui, mi-a prins capul la subraț, stricându-mi cocul și-așa ciufulit și a spus:

— Uite ce drăgălașă e.

— Nu sunt bondoacă, am spus, neputincioasă.

Dar mama lui Jack era complet cucerită. S-a aplecat în față.

— Ce îți place cel mai mult la ea?

Jack mi-a dat drumul și s-a sprijinit de spătar.

— Îmi plac șuvițele astea subțiri ale ei care nu prea reușesc niciodată să ajungă în coc. Și că arată ca o pisică udă când o înfurii. Și, la drept vorbind – a spus, de parcă tocmai își dădea seama de asta – îmi place că *se înfurie*. Se înfurie des.

— Îți place că se înfurie? a întrebat Doc Stapleton, ca și cum se temea că fiului său îi lipsește o doagă.

— Da, a spus Jack. Oamenii nu se mai supără pe tine când devii celebru. La început e minunat, dar după o vreme începi să te simți ca și cum trăiești pe o planetă fără gravitație.

S-a gândit o clipă la asta. Apoi s-a întors iar spre mine.

— Dar nu și Bondo! O șosetă lăsată pe jos și mă aleg cu mutra de mâță udă. Mor de dragul ei.

M-am uitat furioasă la el de sub părul ciufulit.

A arătat cu degetul spre chipul meu, plin de admirație:

— Uite-o! Asta e!

Connie se topea de fericire. S-a întors spre mine.

— Și ție ce îți place cel mai mult la Jack?

Nu mă pregătisem pentru întrebarea aceasta. Dar mi-a răsărit brusc în minte un răspuns.

— Îmi place că îmi mulțumește tot timpul. Pentru tot felul de lucruri. Lucruri pentru care nu m-aș fi așteptat niciodată să îmi mulțumească cineva.

I-am aruncat o privire lui Jack și mi-am dat seama că știa că spusesem ceva adevărat.

M-a studiat o clipă, părând să iasă din personaj. Apoi a luat de pe masă un prosop de hârtie mototolit și l-a aruncat în coșul de gunoi ca și cum făcea o aruncare de la mijlocul terenului de baschet – și a ratat.

Ne-am uitat cu toții la hârtia ajunsă pe podea.

Apoi Hank mi-a spus:

— Ce îți place cel mai puțin la el?

— Cel mai puțin? am întrebat.

Nu mă pregătisem nici pentru asta. Dar un alt răspuns mi-a apărut în minte, ca prin minune.

— Asta e ușor de răspuns. Își lasă hainele murdare grămadă pe jos.

Apoi am adăugat:

— Parcă a venit Apocalipsa și Jack s-a înălțat primul la cer.

Jumătate de secundă de tăcere, apoi toți – chiar și Hank – au izbucnit în râs.

După ce s-au potolit, Connie i-a spus lui Jack:

— Scumpule, spune-mi că nu faci asta și acum.

Dar în timp ce ea vorbea, Hank a dat să plece, cu chipul din nou serios, de parcă nu voise să râdă, iar acum regreta că o făcuse. S-a îndreptat spre ușa bucătăriei și a pus mâna pe mâner.

— Pleci? a spus Connie pe un ton care spunea: *Dar abia începeam să ne distrăm cu toții.*

— Am de lucru, a spus Hank.

Connie l-a privit ca și cum l-ar fi întrebat: *Tu vorbești serios?* iar Hank a explicat:

— Azi mă apuc de barcă.

După expresia de pe chipul lui Connie, era ceva grav.

I-a atras atenția și lui Jack.

— Barca *aceea*? a întrebat.

Connie a încuviințat din cap.

— I-am spus tatei acum vreo două săptămâni că dacă nu pun mâna să o construiască, o vând pe eBay.

Jack a dat din cap. Apoi s-a întors spre Doc.

— Vrei să te ajut?

Dar Hank s-a răsucit pe călcâie de parcă nu îi venea să creadă că Jack spusese așa ceva.

— Poftim?

Atmosfera din încăpere a devenit încordată, dar Jack tot și-a păstrat aerul relaxat, prietenos.

— Mă ofer să vă ajut să construiți barca, a spus el.

— Te oferi să ne ajuți să construim barca lui Drew, a spus el ca și cum sigur nu auzise bine.

Jack l-a privit netulburat pe Hank.

— Mai bine decât să o vândă mama pe eBay, nu?

— Nici gând, a spus Hank.

— Scumpule, i-a spus Connie lui Jack, știm că ești bine intenționat…

Doc a scos un suspin tremurător.

— Probabil că nu e o idee bună, fiule.

În fața consensului familiei, Jack a ridicat mâinile.

— M-am oferit, atâta tot, a zis el.

Și atunci, Hank a făcut un pas spre Jack.

— Lasă, nu te mai oferi.

De-acum, Jack stătea perfect neclintit și toată bunăvoința lui prefăcută înghețase.

— Nu vorbi despre barcă, a spus acum Hank, sfredelindu-l cu privirea pe Jack. Nu te apropia de barcă. Nu pune mâna pe barcă. Și, pentru Dumnezeu, nu te mai oferi niciodată să ne ajuți să o construim.

La aceste vorbe, Jack era deja în picioare și a pornit către el.

— Când ai de gând să mă mai scutești?

Se țintuiau cu privirea de parcă voiau să vadă care dă primul înapoi, când Hank a observat șnurul de piele de la baza gâtului lui Jack. A rămas cu ochii holbați la el.

— Ce ai la gât?

— Cred că știi ce e.

— Dă-l jos.

Dar Jack a clătinat din cap.

— Niciodată.

Auzind asta, Hank a întins mâna după el, de parcă voia să încerce să i-l smulgă e la gât. Dar Jack i-a îndepărtat mâna cu o lovitură.

— Hei, nu mă atinge.

— Dă-l jos, i-a ordonat iar Hank… apoi, deja se băteau. Nu își cărau tocmai pumni, dar se apucau de pe unde puteau, se îmbrânceau, se dezechilibrau, se izbeau de dulapurile din

bucătărie… Un stil de luptă aș zice destul de tipic oamenilor care nu prea se bat.

Eu și Doc Stapleton am sărit imediat să îi despărțim. Doc l-a tras pe Hank într-o parte, iar eu i-am sucit lui Jack brațele la spate, ca o profesionistă, apoi m-am temut că aveam să mă dau de gol și am transformat rapid mișcarea într-o îmbrățișare stângace.

Când le-am întrerupt avântul, cei doi au rămas la distanță, gâfâind și uitându-se furioși unul la altul.

Atunci, Connie a spus:

— Gata!

Au plecat ochii.

Hank a spus:

— Tu vezi ce are la gât?

— Nu mă interesează ce are la gât, a spus Connie. Mă interesează ce faci tu.

— Nu se atinge în veci de barca aia.

— N-a făcut decât să se ofere să te ajute, a spus Connie.

Apoi, ca și cum exista posibilitatea ca Hank să nu-i fi priceput vorbele:

— Să te *ajute.*

— Nu am nevoie de ajutorul lui.

— Ba ai. Mai mult decât îți dai seama.

Pauză.

Connie a continuat.

— Când am aflat că sunt bolnavă, vreți să știți ce am simțit? Am fost fericită. Mi-am spus, *Bun,* mi-am zis. *Poate cancerul e suficient de grav.* Poate asta ne va obliga pe toți, în sfârșit, să ne dăm seama că nu putem să mai irosim nicio clipă. Și când v-am văzut pe toți laolaltă după operație și toată lumea se înțelegea cu toată lumea, mi-am spus că poate, cine știe, aveam să găsim o cale să fim o familie. Dar cred că m-am înșelat.

Băieții au rămas cu ochii în pământ.

Connie l-a cântărit o clipă pe Hank, de parcă se gândea la ceva. Apoi i-a spus:

— Vreau să te muți și tu acasă.

Hank s-a uitat la ea.

— Ce?

— Vreau să te muți înapoi în camera ta. Aici, în casă. Să stai până la Ziua Recunoștinței.

— Mamă, am propriile…

— Știu, a spus Connie.

— Nu o să fie…

— De acord, a spus Connie. Dar nu știu ce să mai fac și nu mai am timp să mă gândesc la altceva.

Hank s-a uitat în podea, frecând un punct de pe ea cu talpa cizmei.

— Până la cină să îți aduci lucrurile, a spus atunci Connie. Ori găsiți o cale să vă înțelegeți, ori ajungeți să vă omorâți unul pe altul.

Capitolul 16

Aveam multe de procesat.

După ce frații s-au îndepărtat furioși în direcții opuse și Doc a ajutat-o pe Connie să se întoarcă în pat să se odihnească, m-am trezit așezată în leagănul de sub stejar, contemplând o revelație cât se putea de simplă.

Trebuia să demisionez din misiune.

Nu din cauza problemelor de sănătate ale lui Connie. Mai avusesem de-a face cu oameni bolnavi. Și nici din cauza vrăjmășiei misterioase dintre frați. Toate familiile aveau secrete.

Din cauza lui Jack.

Sperasem că petrecând timp cu el în viața reală, aveam să fiu dezamăgită de el, că fără un stilist și un scenarist care să-i pună vorbe în gură, avea să-și piardă farmecul. Oricât de tare mă durea să renunț la fanteziile despre el, știam totuși că era singura cale de a mă achita corect de această îndatorire.

Mizasem pe faptul că realitatea avea să fie mult mai urâtă decât fanteziile.

Dar realitatea… era *mai frumoasă.*

Asta era problema. Oricât de fascinantă era versiunea de celuloid a lui Jack, tipul real – tipul care își lăsa hainele pe jos și făcea mișto de cămașa mea de noapte și mă ducea în cârcă și era îngrozit de poduri – tipul acela era și mai grozav.

Și fie că motivul erau ochii ăia zâmbitori ai lui, ori faptul că nu aveam obișnuitele mele ocupații care să îmi distragă atenția, ori că îmi permisesem deja să mă topesc după el când habar nu aveam că aveam să îl cunosc în realitate – chiar nu mai conta.

Realitatea era că niciunul dintre obișnuitele mele mecanisme de apărare nu funcționa.

Când se uita la mine de parcă era îndrăgostit, mă topeam toată pe dinăuntru. Toate emoțiile jucate pe

care le citeam pe chipul lui… eu le simțeam cu adevărat.

El mima toate acele sentimente, dar eu le trăiam. Sincer.

Și indiferent de nivelul tău de calificare, oricât de mult ții la reputația profesională sau orice ți-a ordonat șeful să faci, sau orice alte reguli ai putea încălca nepedepsit… nu ai voie – sub nicio formă – să faci o pasiune pentru client.

E pur și simplu Regula nr. 1 în Protecția VIP.

Și dacă trebuia să îi mărturisesc asta lui Glenn, asta aveam să fac. Avea să îmi respecte decizia de a fi corectă și a pune pe primul loc interesul clientului.

Sau, cel puțin, asta speram din toată inima.

Demisia.

Sfârșitul jobului. Și, cel mai probabil, sfârșitul carierei mele. Dar nu aveam de ales.

Dragostea te buimăcește. Dragostea îți tulbură mintea. Dragostea te face să deviezi de la calea ta.

Sau așa se zice.

Mie nu mi se întâmplase asta cu Robby… dar – și abia atunci îmi dădeam seama de asta – poate că nu fusese iubire? Fiindcă ce se întâmpla cu Jack Stapleton era mult mai derutant.

Nu înțelegeam ce era, dar un lucru îmi era clar. Era suficient de complicat ca să îmi facă decizia foarte simplă.

Trebuia să plec de aici.

M-am ridicat din leagănul hamac și am luat-o pe drumul cu pietriș către casa cu baza de operațiuni. Aveam să mă duc acolo, să îl sun pe Glenn și să mă retrag din misiune. Simplu. Dar abia ajunsesem pe la jumătatea drumului către poartă, când am auzit un sunet inconfundabil. Pocnetul unui foc de pușcă.

Am încremenit.

M-a răsucit pe călcâie.

Încă o împușcătură.

Venea de dincolo de șopron.

Am luat-o la fugă cu toată viteza în direcția aceea, am sărit gardul dintr-un salt, iar în acel moment am mai auzit o împușcătură.

Ce se întâmpla? Cine trăgea? Să ne fi găsit obsedata crescătoare de câței? Să o fi luat razna? Să îl fi găsit pe Jack într-o râpă oarecare, în mijlocul a două sute de hectare de pustietate? În timp ce goneam peste câmp, împiedicându-mă de mușuroaie și tufe de ciulini, am făcut în minte liste cu ce m-ar fi putut aștepta acolo unde aveam să ajung și un set complet de planuri pentru cum să mă ocup de fiecare din posibilități.

Of, de ce, Doamne, nu autorizase Glenn o armă pentru mine?

— Nu ai să ai nevoie de ea, îmi promisese el.

Acum era prea târziu.

Indiferent ce aveam să găsesc în râpa aceea, o să fie nevoie să mă gândesc rapid și să găsesc o soluție.

Doamne-ajută.

Dar ce am găsit nu a fost o crescătoare de câței nebună. Nici pe Jack Stapleton plin de sânge.

Era blândul și drăguțul de Doc Stapleton, patriarhul de serviciu. Cu o pușcă cu pârghie de încărcare sub trăgaci. Trăgea la țintă în niște sticle.

Când am ajuns pe buza râpei și l-am văzut, eram suficient de aproape ca să mă audă. S-a întors când am coborât malul. Am încetinit și m-am oprit, apoi m-am aplecat în față cu mâinile pe genunchi, gâfâind și am așteptat să nu mă mai usture plămânii.

Când am ridicat, în sfârșit ochii, Doc mă privea lung ca și cum nu își putea imagina nici în o mie de ani ce căutam acolo.

— Am auzit împușcăturile, am spus, gâfâind. Am crezut…

Apoi am schimbat rapid macazul:

— M-ai speriat.

Doc a scos un pufăit disprețuitor și a spus:

— Orășeancă.

Fie. Nu mă deranja.

M-am îndreptat de spate, deși încă mai gâfâiam și m-am apropiat. Acolo unde râpa făcea un cot, în fața malului erau aliniate pe bolovani mai multe sticle – vreo douăzeci. Verzi, maro, transparente. Pe pământ, în jurul bolovanilor, era un veritabil lac de sticlă spartă.

— Împușcăturile, a continuat Doc uitându-se la sticle, înseamnă cu totul altceva la țară.

Din câte știa el. Dar am dat din cap a încuviințare.

— Trageri la țintă.

Doc mi-a întins arma.

— Vrei să-ți încerci norocul?

M-am uitat la pușcă. Răspunsul era nu, desigur. Nu, nu aveam de gând să pierd vremea pe aici, împușcând sticle când tocmai mă duceam să îmi dau demisia. Nu, nu aveam de gând să mai petrec niciun minut în plus la ferma asta de nebuni. Ori să mă dau de gol în ultima clipă demonstrându-mi abilitățile.

Nu. Nu și gata.

Și totuși, aveam nevoie de o clipă ca să-mi trag sufletul.

De fapt, în clipa asta poate că m-aș simți mai bine dacă aș împușca ceva.

Și exact atunci, ca și cum gândea că ezit fiindcă nu știam să trag cu pușca, Doc a spus:

— Nu e nevoie să nimerești ceva.

Încă mai rezistam acelei mici provocări, când a adăugat:

— Pușca asta e oricum cam greu de manevrat de o femeie.

Păi, *acum, zău așa.*

Aveam cinci minute, nu?

Am întins mâinile după pușcă și l-am lăsat să mi-o dea. Apoi l-am lăsat să îmi dea o lecție.

Nu aș zice tocmai că l-am mințit. Doar am tăcut, cuminte, cât mi-a făcut cea mai elementară dintre

cele mai elementare prezentări ale armei din mâinile mele.

— Acesta e patul, a spus, iar aceasta e țeava. Ăsta e trăgaciul. Tragi de pârghia asta ca să încarci din nou între împușcături.

Apoi mi-a arătat gura țevii.

— Pe aici ies gloanțele. Ai grijă să o ții îndreptată spre pământ până ești pregătită să distrugi ceva.

Pe aici ies gloanțele? Dorința de a-i da peste nas s-a ridicat în mine ca apa care umple un pahar.

— Țintește grupul ăla mic de acolo, a spus Doc, arătând spre un șir de sticle de bere goale. Dacă nimerești una, îți dau douăzeci și cinci de cenți.

Uau. Cumva, mă însuflețea să fiu așa de subestimată.

Și atunci m-am hotărât pe loc să fac mai mult decât să nimeresc sticlele. Aveam să le nimeresc în stil mare.

Iute și ușor. Ca o dură. Și mai mult: o să trag de la șold.

— Așa, duduiță, a spus atunci Doc. Fă tot ce poți.

Tot ce *pot?*

Bine.

Cu o mișcare din deget am tras siguranța, m-am instalat într-o poziție confortabilă cu picioarele bine înfipte în pământ, am fixat patul puștii în osul bazinului, pe șold și am apăsat pe trăgaci, cu un *BUM*

Pușca avea un recul al naibii de puternic, dar prima sticlă a dispărut într-un nor de nisip.

Dar nici măcar nu m-am oprit să mă bucur de victorie. De cum am apăsat pe trăgaci, am tras pârghia în jos și înapoi în sus cu un *clac – clanc* grozav de satisfăcător, apoi am apăsat iar pe trăgaci.

Încă un *BUM!* Încă o sticlă făcută praf.

Apoi alta, apoi alta, apoi încă una. *BUM – clac – clanc – BUM – clac – clanc, BUM!* una câte una,

am luat șirul la rând și sticlele au explodat pe măsură ce trăgeam.

Am terminat aproape imediat ce am început.

Apoi m-am întors către Doc cu o ultimă manevră a pârghiei – *clac – clanc.* Elegant, ca o doamnă.

Am pus siguranța, am luat pușca de pe șold și i-am spus lui Doc, rămas cu gura căscată:

— Mi-a plăcut grozav.

Tocmai dezvăluisem exagerat de mult despre mine și ar fi trebuit să fiu de-acum în drum spre Houston. Dar a meritat.

Și atunci am observat ceva sus, pe buza râpei.

Era Jack. Ne privea. Și, judecând după privirea admirativă din spatele ochelarilor ușor strâmbi, văzuse toată scena.

Mi-a oferit un mic salut milităresc, în semn de respect.

Iar eu am înclinat ușor din cap.

Și atunci, era timpul să mă car, naibii, de acolo.

Capitolul 17

Primul lucru pe care l-am văzut când am intrat în baza de supraveghere au fost Robby și Taylor – cu mâinile băgate unul în buzunarul de la spate al pantalonului celuilalt.

Înainte ca imaginea să apuce să mi se întipărească prea adânc în memorie, am tușit.

La auzul sunetului, au sărit în direcții diferite, separându-se.

Prea târziu, oricât clipeam, nu reușeam să alung imaginea reziduală de pe retină.

— Unde e Glenn? am întrebat.

— În oraș, a răspuns Taylor, în timp ce Robby a întrebat:

— Unde e subiectul?

— Trebuie să vorbesc cu Glenn.

Așezat la un birou din celălalt capăt al încăperii, Doghouse a ridicat receptorul unui telefon fix și mi l-a întins.

M-am dus și i l-am luat din mână, am format numărul lui Glenn și m-am pregătit emoțional să părăsesc misiunea – chiar acolo, în fața dușmanilor mei de moarte – ignorând toate întrebările care îmi năvăleau în minte. Oare avea să țipe Glenn la mine? Oare Robby și Taylor aveau să jubileze văzând că am dat greș? Aruncam, cumva, pe fereastră orice șansă de a obține Londra?

Îmi simțeam corpul încordat ca un arc așteptând cu telefonul la ureche.

Dar telefonul lui Glenn a intrat direct în căsuța vocală.

— Oricum, bine că ești aici, a spus Robby când am închis telefonul. Am înregistrat ceva activitate pe proprietatea Stapleton.

Am clătinat din cap.

— Împușcăturile? Era doar tatăl lui trăgând la țintă în sticle goale, pe fundul râpei.

— Nu, a spus atunci Robby. La casa lui din oraș.

Apoi Robby s-a uitat spre monitoare.

— Taylor, afișează, te rog, a spus.

Cu un aer teribil de profesionist. Ca un mincinos ce era.

Dar ce a afișat ea pe monitor m-a făcut să fac un pas către ecran.

Apoi încă unul.

— Ce mama naibii? am spus.

— Mda.

Erau imagini de la camerele de luat vederi din jurul casei din Houston a lui Jack. Toate ferestrele de la parter fuseseră acoperite cu inimioare roz, desenate cu spray și cu numele „Jack” scris peste tot.

Am studiat mai multe filmări, din unghiuri diferite.

— Și zi așa, toate ferestrele de la parter…

Robby a dar din cap.

— Știm cine a fost? Doamna cu Cățeii?

— Suntem 99% sută siguri că ea a fost, a spus Robby.

Taylor a trecut la filmări înregistrate mai devreme, cu o femeie în flagrant.

— Ea e? Avem o identificare facială?

Robby a clătinat din cap.

— Nu, dar a lăsat daruri.

— Daruri?

— Îhî. Pe verandă, a spus Robby.

Apoi a adăugat:

— În punguțe de cadou.

— Ce era în ele?

Robby și-a verificat mesajele din telefon.

— După spusele lui Kelly, era un pulover tricotat de mână, cu o chipul remarcabil de realist redat al lui Jack Stapleton pe piept, un album cu poze cu noua ei serie de cățeluși și o serie de nuduri.

— O serie de nuduri? am întrebat. Nuduri cu cine? Nuduri cu clientul?

— Nuduri ale crescătoarei de corgi.

Doamne, mare ți-e grădina!

— A mai lăsat și un bilet scris de mână în care îi urează lui Jack bun-venit acasă, la Houston, și îi amintește că ceasul ei biologic ticăie și chiar ar prefera ca el să o lase însărcinată în primăvara asta, dacă îi permite și lui programul.

Robby mi-a întins o tabletă ca să pot să mă uit la pozele trimise de Kelly.

— Așa, am spus, gândind cu voce tare. Asta înseamnă că am trecut la nivel de risc portocaliu?

— Cred că, având în vedere cățelușii și inimioarele, suntem tot la galben.

— Nudurile sunt cam amenințătoare.

— Ai dreptate.

Taylor s-a băgat și ea:

— Dar nicio amenințare, totuși. Oricum, nu din partea ei.

— Cu excepția…

M-am gândit care, Doamne iartă-mă, ar putea fi termenul corect pentru așa ceva.

— Fertilizării prin constrângere?

— Da, partea aia e îngrijorătoare, a fost de acord Robby.

— Și faptul că știe acum că el e în Houston, a spus Taylor.

— Și îi știe adresa.

Am psihanalizat-o o vreme pe Doamna cu Căței, încercând să evaluăm pericolul pe care l-ar putea prezenta pentru client, apoi am modificat protocoalele de la casa din Houston. Kelly depusese deja plângere la poliție și demarase procedurile pentru un ordin de protecție. Avea să fie nevoie să schimbăm și Range Roverul cu o mașină de altă culoare și alt model.

Când am plecat de la bază, deja se întuneca.

Nici nu ajunsesem la poarta proprietății familiei Stapleton, când Robby a strigat după mine.

— Hei! a strigat. E Glenn la telefon.

Uitasem de Glenn. Dar acum era cam târziu. Connie trebuie să se fi trezit și avea să aibă nevoie să pună ceva în stomac înainte de următoare rundă de medicamente.

— Știi ce? am spus. Îl sun eu mai încolo.

Și uite așa, fără să îmi dau seama, m-am hotărât să rămân.

Eram pe la jumătatea drumului cu pietriș ce ducea spre casă, cu ochii în patru după orice semn al prezenței vreunei vite, când l-am văzut pe Jack alergând – alergând pe bune – către mine, ca să mă întâmpine.

A ajuns la mine fără să încetinească măcar și m-a strâns în brațe.

— Unde ai fost? a întrebat, strângându-mă tare la piept. Mi-am făcut griji.

— A trebuit să mă duc la bază.

Simțeam cum îi bătea inima. Părea să bată puțin cam repede, e drept.

Pentru o clipă, am crezut că era real.

M-am relaxat în brațele lui, așa cum faci într-o îmbrățișare reală.

Dar apoi m-am gândit că ar trebui să confirm înainte să mă bucur prea tare de acest moment.

— Ce faci? am întrebat, cu fața îngropată în umărul lui și vocea înăbușită de cămașa lui de finet.

— Părinții mei se uită la noi, a spus Jack.

Aha.

Am priceput.

L-am strâns și eu în brațe. Dar acum doar de fațadă. Când mi-a dat în sfârșit drumul, ne-am întors împreună, braț la braț, spre casă – tot de ochii lumii.

— Apropo, nu poți să te furișezi dimineața la râu, fără mine.

— De ce nu?

— Dacă citeai procedura, ai fi știut că trebuie să fiu tot timpul cu tine.

— Nu voi citi niciodată procedura.

— Și oricum, ce îți veni să arunci mingi de golf în râu? O să se înece cu ele vreun delfin, din cauza ta.

— Se dizolvă în apă.

— Astea sunt baliverne.

— Cer prea mult dacă vreau o oră sau două de unul singur?

— Da. Ceri.

— Dormi și tu până târziu și nu-ți mai bate capul cu asta.

— Știi ce? a spus atunci Jack. Nu o să mă mai furișez la râu dacă îmi spui ce cântec e acela pe care îl fredonezi tot timpul.

— Cum adică?

— Cântecul ăla pe care îl fredonezi tot timpul. Cum se numește?

— Nu fredonez niciun cântec.

— Ba da.

— Cred că aș ști dacă aș fredona un cântec.

— Se pare că nu.

M-am încruntat.

— Fredonez eu ceva?

Am încercat să îmi amintesc dacă fredonam un cântec.

— Când ești la duș, a spus Jack, încercând să îmi împrospăteze memoria. Și când îți torni cafea sau mergi. Uneori, și când te speli pe dinți.

— I-auzi, am spus. Nu prea îmi vine să te cred.

Jack s-a încruntat.

— Crezi că inventez?

— Spun doar că mi-aș da seama dacă ar fi așa.

Ne-am apropiat de casă în tăcere și m-am gândit să îmi bag mâna în buzunarul de la spate al blugilor lui, ca un fel de mic omagiu adus inimii mele frânte și celor doi „foști” ai mei și veșnicei răutăți incredibile a vieții.

Dar probabil că aș fi întrecut măsura.

După cină, l-am luat pe Jack la plimbare până în cel mai îndepărtat capăt al curții, unde l-am putut informa în liniște de situația cu cățeii.

Lângă șopron, la ceva distanță, era un padoc pentru cai, cu o bancă pe care puteam sta. Am sărit gardul și ne-am așezat unul lângă altul, lângă adăpătoare, iar apoi i-am dat lui Jack toate detaliile, departe de urechile celor din casă.

E o artă să le vorbești clienților despre amenințări. Un echilibru delicat care trebuie găsit între a-i *informa* și a-i *alarma.* Sau, mai corect ar fi să spunem să-i alarmezi doar atât cât să le atragi atenția și să le obții cooperarea și ascultarea, fără să bagi spaima în ei.

Dar Jack nu era alarmat deloc.

Ba chiar, abia apucasem să rostesc cuvântul „nuduri", că a izbucnit în râs.

— Alo! am spus. Nu e nimic amuzant aici.

Dar Jack s-a mulțumit să se lase pe spătar și să își ridice chipul spre stele, cu umerii zgâlțâindu-se de râs.

Apoi s-a aplecat și și-a cuprins fața cu palmele.

— Iartă-mă, a spus după câteva clipe, ștergându-și lacrimile. Nudurile m-au dat gata. Și biletele. Și formularea…

Dar l-a apucat iar râsul și nu a putut termina fraza.

— Și formularea… a încercat el iar.

Dar nici gând. Alte hohote de râs.

— Și formularea, a spus iar, de data asta mai tare, ca și cum își ordona să termine ideea. Formularea „dacă îți permite programul".

De data asta s-a aplecat în față, cocoșat de râs, și tot corpul i se zgâlțâia.

E surprinzător de greu să nu râzi când cineva se tăvălește pe jos de râs chiar în fața ta. *E o situație gravă,* mi-am atras atenția în gând. *Păstrează-ți concentrarea.* Apoi am spus, pe ton foarte profesionist:

— Poate că ar trebui să te uiți la toate obiectele lăsate.

— Nu și la nuduri! a spus râzând și mai tare. Nu mă pune să mă uit la nuduri!

— Trebuie să iei în serios chestia asta, am spus, încercând să-l potolesc cu tonul vocii.

— O să iau puloverul, a spus, ștergându-se la ochi. Mamei îi plac foarte mult.

Am clătinat din cap.

— Toate sunt colectate ca probe.

Asta l-a stârnit din nou. S-a încovoiat de spate, sufocându-se de râs.

— N-am mai întâlnit pe nimeni care să râdă așa mult, am spus după o vreme.

Încă mai râdea.

— Nu râd niciodată. Nu am mai râs de câțiva ani.

— Râzi chiar în clipa asta.

La aceste vorbe, Jack s-a îndreptat de spate, ca și cum nu observase.

Ce ironie. Faptul că i-am spus că râdea l-a făcut în sfârșit să se oprească din râs.

— Se pare că da, a zis, minunându-se. Ca să vezi!

— Râzi tot timpul, am spus, uimită că nu știa asta despre sine. Râzi din orice.

— Dar mai mult de tine, a spus el.

I-am aruncat o privire care spunea *Mersi, eşti drăguț.*

M-a studiat, ca și cum tocmai își dădea seama că era adevărat ce spusese.

— Nu poți să ignori amenințările astea, am spus, pe deplin pregătită să mă lansez într-o prelegere pasionată despre felul în care amenințările mărunte pot evolua rapid în amenințări majore.

Dar exact atunci, ceva neașteptat m-a făcut să îmi pierd șirul gândurilor.

În padoc a intrat un cal.

Un *cal.*

Un cal alb cu maro a intrat, așa, pe poarta deschisă a țarcului și a venit alene spre noi. Din senin, jur. Un cal fără nimic pe el, nici șa, nici hățuri.

M-am încordat toată și Jack a observat.

— Nu-mi spune că ți-e frică și de cai.

— Nu, am zis din principiu. Doar că… ce caută aici?

— Ce *caută*? Aici trăiește el.

L-am urmărit apropiindu-se de noi.

Mai precis, apropiindu-se de *Jack*, poposind fix în fața lui și lăsându-și în jos botul catifelat până la chipul lui, nas în nas cu el. Și dă-mi voie să te asigur: ce e adevărat despre vaci e la fel de adevărat și despre cai. Arată mult mai mici la televizor.

Fața chestiei ăsteia era cât o valiză de mare.

Sigur că mai văzusem cai – de la distanță. Pe pajiștea lor. Arătând… nu chiar așa mari.

Jack îmi explicase în prima zi că părinții lui adoptaseră șase cai vârstnici, rămași fără adăpost, care aveau nevoie de un loc plăcut în care să trăiască până la sfârșitul zilelor.

— Un fel de azil pentru cai pensionari, spusese el.

Ceea ce, teoretic, era minunat.

Toate sunt bune și frumoase, până te trezești față în față cu o pereche uriașă de nări.

— Ce faci, prietene? i-a spus Jack calului, mângâindu-i nasul cu amândouă mâinile. Ea e Hannah. Să nu o muști.

Apoi Jack s-a dus și a adus un sac de ovăz.

S-a așezat iar lângă mine, a băgat mâna în sac și a scos un pumn de ovăz.

A întins palma, iar calul și-a coborât buzele pufoase direct în ea și a înfulecat boabele până la ultima.

— Acum tu, a spus Jack întinzându-mi sacul.

— Nu, mersi.

Jack a înclinat capul.

— Ești persoana cu cea mai înfricoșătoare meserie pe care am cunoscut-o vreodată, dar ți-e frică de buzele unui cal.

— Nu de buze, cât de dinți.

Jack a început iar să râdă.

— Vezi? am spus. Iar râzi.

— Vezi? a spus Jack, de parcă era vina mea. Ești de comă.

Jack i-a dat el următorul pumn de grăunțe, dar apoi a *cotcodăcit* la mine ca găina până am zis:

— Bine.

Am băgat mâna în sac, am luat un pumn de ovăz și i l-am întins calului.

— Ține palma bine întinsă, ca să nu îți mănânce degetele, a spus Jack.

— Nu îmi ești de niciun ajutor, am spus.

Calul și-a trecut buzele peste palma mea, abia atingând-o, până a mâncat tot din farfurie.

— Gâdilă, așa-i? a spus Jack.

— E un fel de-a spune.

— El e Clipper, a spus atunci Jack. E un cal de circ ieșit la pensie.

Am ridicat ochii spre Clipper și l-am privit cu un sentiment nou de respect.

— L-am primit când eram în liceu, a spus Jack. Atunci avea doar opt ani. A suferit o accidentare suficient de gravă ca să fie retras din activitate… dar nu avea nimic. Mi-am petrecut ultimul an de liceu făcând tot felul de șmecherii pe el.

Jack l-a bătut ușurel pe gât.

— Acum e un bătrânel.

— Ce fel de șmecherii? am întrebat.

În loc de răspuns, fără să scoată o vorbă, Jack a luat un căpăstru din încăperea cu harnașamente și l-a trecut peste capul lui Clipper. Apoi mi-a făcut semn să îl urmez și a condus calul pe poartă, în padoc.

M-am oprit în poartă și l-am privit pe Jack cum și-a făcut vânt și a sărit pe spinarea fără șa a lui Clipper, iar calul, părând să știe exact ce avea de

făcut, a trecut de la mers la trap, apoi la un galop ușor.

Gardul din jurul padocului forma un oval, iar cei doi i-au urmat perimetrul. Jack ținea căpăstrul într-o mână, dar nici nu era nevoie să conducă.

— Cum de nu ai făcut niciodată un western? l-am întrebat.

— Mie-mi spui? Doar am trecut în CV „călărie”.

— Păi îți mai trebuie CV?

— Neah. Totuși…

— Trebuie să faci un western! E păcat de talentul ăsta al tău.

— Bine. Dacă mai fac vreodată vreun film, așa rămâne.

Tocmai dădeam să îl întreb dacă avea să mai facă un alt film, dar atunci a zis:

— Fii atentă.

Apoi Jack s-a aplecat în față și a apucat zdravăn doi pumni de păr de la baza coamei lui Clipper… și nici nu știu cum să descriu ce a făcut după: fără ca galopul calului să încetinească câtuși de puțin, Jack s-a aruncat de pe cal pe partea stângă, a aterizat cu ambele picioare pe pământ, a sărit înapoi pe cal, și-a trecut picioarele peste cal pe partea dreaptă și a făcut aceeași săritură cu bătaie pe pământ și pe partea aceea. Iar după aceea a tot ținut-o așa, înainte și înapoi pe stânga și pe dreapta, săltând de pe o parte pe alta, ca și cum făcea slalom.

Eram așa de uluită, că nu am reușit să scot măcar un sunet.

Am stat și l-am privit cu gura căscată.

După o tură completă de padoc, Jack s-a instalat iar pe spinarea lui Clipper și s-a întors spre mine să îmi vadă reacția.

Clipper continua să galopeze la fel de lin, cu pas egal.

— Mișto, nu? a spus Jack.

Tot ce am fost în stare să spun a fost:

— Ai grijă!

— Ei, asta nu a fost înfricoșătoare, a spus atunci Jack, vădit încântat de îngrijorarea mea.

Apoi a zis:

— *Asta* e înfricoșătoare.

Și înainte să îl pot opri, cu căpăstrul tot în mâini, Jack și-a pus palmele pe greabănul lui Clipper, s-a aplecat în față și și-a ridicat adidașii pe spinarea calului. Apoi, încet și cu grijă, în timp ce Clipper continua să galopeze ușurel sub el, Jack s-a ridicat în picioare.

S-a ridicat *în picioare*!

Cu genunchii îndoiți și brațele întinse în lături, ca un surfer.

Iar Clipper continua să alerge liniștit în jurul padocului.

— Incredibil, nu-i așa? a spus Jack văzând că uluirea mea mută durează prea mult. E numai meritul lui Clipper. Are pasul foarte lin și nimic nu îl sperie. Poți să faci orice. Poți să atârni de gâtul lui. Poți să stai în mâini pe spinarea lui.

— *Nu* sta în mâini! am spus.

— Stai liniștită, a spus Jack. Am să fac ceva și mai mișto.

Și nici nu am apucat să răspund, că Jack s-a ghemuit pe vine, tot cu tălpile pe spinarea calului – care nu s-a abătut o clipă de la pasul lui egal – a făcut un salt pe spate, sprijinindu-se cu mâinile de crupă și dând drumul căpăstrului, apoi a aterizat în picioare în spatele calului.

— Vai, Doamne! am țipat, și nu de bine.

Jack a făcut o plecăciune adâncă, apoi s-a întors spre mine, savurându-mi groaza și a spus:

— Nu am mai făcut demult asta. Mâine o să mă doară toate alea.

— Gata cu salturile mortale! am spus, de parcă dădeam un decret.

Jack părea teribil de încântat de sine.

— M-ai făcut să mă dau mare în fața ta.

— Nu te da mare în fața mea, am spus. Nu vreau să te dai mare în fața mea.

Dar Jack se ducea la Clipper – care încetinise și se oprise de cum aterizase Jack pe pământ și acum ne privea pe sub genele lui lungi, melancolice.

Jack l-a luat de căpăstru și a pornit cu el spre mine.

— Acum e rândul tău, a zis el.

— Nu, mersi.

— Aoleu, ce speriată de bombe ești. Cum e posibil, cu meseria ta?

— Nu știu să călăresc, am spus.

— Asta e marea calitate a lui Clipper, a spus Jack. Face el toată treaba.

— Nu știu să călăresc un cal, am spus văzând că Jack se tot apropia. Știu să fac alte lucruri. Știu să conduc o mașină cu spatele pe autostradă. Știu să cobor în rapel de pe o clădire. Știu să pilotez un elicopter.

Îmi plăcea o nouă provocare, în mod normal?

Normal că da.

Dar poate că aveam destule abilități. Ori poate că pur și simplu nu voiam să mă fac de râs și mai tare în fața lui Jack.

— Atunci asta ar trebui să fie floare la ureche, a spus el.

Am clătinat din cap.

— Lăsați, sunt bine aici.

Dar de-acum, Jack și calul erau lângă mine.

— Doar o plimbare la pas, s-a rugat Jack. Fără șmecherii. Simplu. O să-ți placă la nebunie. Nu trebuie decât să stai pe cal. Iar eu o să țin căpăstrul.

L-am cântărit din priviri pe cal, apoi pe Jack.

Jack și-a împletit degetele de la mâini, cu palmele în sus și s-a aplecat oferindu-mi-le drept scară improvizată.

— Apucă-te bine cu mâna de coamă și pune-ți piciorul aici, a spus.

Am ezitat.

Jack a început, în șoaptă:

— *Cot – cot – cotcodac.*

Am oftat ostentativ și mi-am ridicat piciorul în mâinile lui.

— De ce are efect asupra mea *cotcodăceala* ta? De ce are efect asupra mea *tot ce faci?*

Nici nu am avut timp să îmi fac griji că mă destăinuisem prea mult, că Jack mă ridica pe lângă cal, la nivelul spinării.

— Hopa sus, a spus Jack ducându-și mâinile la șoldurile mele și împingându-mi fundul în sus, în timp ce eu îmi treceam un picior pe partea cealaltă și mă instalam pe cal.

— Vezi că nu-i așa de greu?

Eram tare bucuroasă că mă îmbrăcasem dimineață în blugi.

Am încercat să stau dreaptă pe cal, ca Jack, dar atunci mi-am dat seama cât de ridicol de sus eram. Parcă eram în picioare pe o trambulină de sărituri în apă.

M-am lăsat pe burtă și m-am ținut cu brațele de gâtul lui Clipper.

— Știi să pilotezi un elicopter, dar nu poți să stai dreaptă pe un cal? a spus Jack.

— Elicopterele au centuri de siguranță, am spus.

— Nu faci operații pe creier aici, totuși, a spus Jack.

— Ușurel, cowboy, am spus. Doar pentru că tu ești Simone Biles la gimnastică pe cal nu înseamnă că și noi, ceilalți, trebuie să fim la fel.

M-am uitat la Jack și am văzut că începuse să râdă. Iar.

— Nu mai râde, am spus.

— Nu mă mai face să râd, a spus Jack.

Apoi, am luat-o la pas.

Și nu a fost așa de rău cum credeam.

Pasul lui Clipper chiar era foarte lin.

Nu am dat drumul gâtului calului. Iar Jack nu a dat drumul căpăstrului.

— Cum de nu ai mai urcat niciodată pe un cal? a întrebat Jack peste umăr după vreun minut de tăcere.

— Am mai urcat, am spus. O dată. În copilărie, când eram în vacanță.

Poate că de vină a fost ritmul relaxant al plimbării. Sau mirosul, sărat, hipic. Sau tropăitul grațios al copitelor în țărâna din padoc. Sau mișcarea gâtului lui Clipper, când își legăna capul dintr-o parte în alta. Sau greutatea lui concretă, legănându-se sub mine. Sau zgomotul făcut când a scos un fornăit. Sau chiar – sinceră să fiu – Jack, zărit din când în când, când trăgeam cu ochiul, ținând căpăstrul în mână cu o lejeritate vecină cu gingășia, mergând în fața noastră într-un ritm simplu și de încredere.

Dar am spus:

— A fost ultima vacanță pe care am avut-o înainte să plece tata de acasă. De fapt, a plecat în toiul vacanței. S-au certat, a plecat și nu l-am mai văzut niciodată.

— Nu l-ai mai văzut? Nici măcar o dată?

Am clătinat din cap.

— Nu. Bine, nici nu m-am apucat să îl caut.

— Crezi că ai să îl cauți vreodată?

— Nicidecum.

Am văzut că Jack ezita să întrebe de ce.

— Ne-a fost mai bine fără el, am spus.

Nu era adevărat, desigur. Ne-a fost mult mai rău fără el. Și exact acesta era motivul pentru care nu aveam să ies niciodată cu el la o cafea ca să schimbăm amabilități. Renunțase la orice drept la un viitor când ne-a distrus viețile.

— Uau, a spus Jack.

— Mda, am zis.

Și atunci, Clipper s-a oprit. Când am ridicat ochii, chipul lui Jack era plin de compasiune – de parcă nu doar îmi auzise vorbele, ci le și *simțise.*

Nu mai povestisem nimănui asta.

Sinceră să fiu, aproape că uitasem de ea.

Dar expresia de pe fața lui Jack când mă asculta era așa de deschisă, de înțelegătoare și așa de… *de partea mea,* că în clipa aceea, în ciuda tuturor regulilor mele, amintirea pur și simplu s-a împărtășit singură. Nu eram o persoană deschisă, comunicativă. Nu împărtășeam lucruri nici cu cei care nu-mi erau clienți. Mai ales lucruri dureroase. Deodată, am înțeles de ce oamenii făceau asta. Era o ușurare. Parcă îți cufundai picioarele în apă rece într-o zi fierbinte.

Chiar era o revelație pentru mine.

Brusc, am simțit că aș putea împărtăși lucruri lui Jack până dimineață. Acum, că mă gândesc, poate aș fi făcut-o.

Dar am fost salvată de un dezastru.

Fiindcă imediat după aceea, am auzit strigăte disperate din spatele nostru, din direcția casei.

Până să apucăm să deslușim vorbele, Jack mă ajuta deja să mă dau jos și scotea căpăstrul calului. Am rupt-o la fugă către sursa sunetului și am sărit amândoi gardul dintr-un salt ca să traversăm curtea.

Era Hank, strigând în beznă:

— Jack! Jack!

Și apoi:

— Unde ești? Jack!

Când am ajuns lângă el, Hank ne-a auzit și s-a întors spre noi, cu ochii mari și puțin încețoșați.

— Ce e? a spus Jack, cu respirația întretăiată.

— Mama, a răspuns Hank. A leșinat.

Capitolul 18

La țară nu chemi ambulanța.

Te duci singur la spital și gata.

În timp ce traversam curtea în goană, Jack mi-a strigat:

— Adu cheile de la mașină.

Am reușit să trag Range Roverul în fața casei exact când Jack ieșea cu mama lui în brațe. El și Hank au așezat-o pe Connie pe bancheta din spate, iar Doc a urcat pe partea cealaltă ca să îi țină capul în poală.

Hank a fugit la camioneta lui, iar Jack s-a urcat în dreapta, ceea ce l-a făcut pe Doc să întrebe:

— Nu conduci tu?

— Crede-mă. De Hannah ai nevoie acum.

Spitalul era la douăzeci de minute distanță și habar nu aveam cum se ajungea acolo. Băieții au trebuit să mă ghideze cu: *La stânga după tractor! Dreapta la cireada de vite! Nu trece pe roșu!*

Chiar și așa, am ajuns într-un sfert de oră.

I-am lăsat la intrarea urgențelor, am privit Distrugătorul intrând pe ușile glisante, purtându-și pe brațe mama inconștientă, și abia atunci mi-am dat seama că nu avea o șapcă pe cap.

Păi, cum anume putea să ascundă acel chip faimos în toată lumea dacă nu avea o șapcă? Ochelarii strâmbi nu aveau să fie sub nicio formă de-ajuns.

L-am sunat din parcare pe Robby, la cartierul general, l-am informat, i-am spus să sune la Internări ca să ne găsească o sală de așteptare separată, mai izolată, și i-am cerut să aducă imediat „orice alte obiecte pentru operare incognito”.

— Ce sunt astea?

— Eu știu? O pălărie? Un ziar mare? Folosește-ți imaginația!

Am intrat în spital și m-am uitat după magazinul de mărunțișuri de la intrare, dar era închis.

Până am ajuns eu la Jack, era prea târziu. Jack și Hank se certau pe coridor în fața sălii de așteptare și absolut fiecare persoană de acolo se holba la ei prefăcându-se că nu se holbează la ei.

— Mă ocup eu de-acum, tu poți să pleci, spunea Hank.

— Nici nu știm încă ce are.

— Tu du-te acasă și te sun eu când am noutăți.

— Nu așa merg lucrurile.

— Merg cum spun eu că merg.

— Nu plec nicăieri.

— Nu e decizia ta.

— Al naibii să fiu dacă o să permit să fie a ta.

— Dacă îți închipui că-mi aduc mama pe brațe la Urgențe, o las aici și apoi plec acasă să mă uit la televizor, ai înnebunit de tot.

— Iar *tu* ai înnebunit dacă îți închipui că am să petrec cu tine o secundă mai mult decât e absolut necesar.

Jack încerca să vorbească încet, dar asta nu făcea decât să dea și mai multă intensitate tonului său.

— Nu eu am vrut să vin acasă!

— Și totuși, ai venit.

— Ți se pare că am avut de ales?

— Întotdeauna ai de ales.

— Nu chiar întotdeauna.

Hank avansa de-acum spre Jack. Aveau vocile scăzute și tensionate, dar limbajul corpurilor lor era asurzitor ca naiba.

— Nu sta așa, cu mutra asta, ca și cum ai merita să fii aici. Știi cine ești și știi ce ai făcut. Ai renunțat la dreptul de a face parte din familia asta. Eu sunt aici, zi de zi, culegând de pe jos rămășițele a ceea ce tu ai distrus. Asta e familia mea, nu a ta – și când îți spun că te cari dracului de aici, păi te cari.

Hank se ambalase tot mai tare, ca un val care se tot înalță și e pe punctul să se spargă.

M-am rugat în gând ca Jack să ridice mâinile, să facă un pas înapoi și să dezamorseze situația.

Dar el a luat-o în direcția opusă.

— Dispari, a spus Jack.

Și a fost exact permisiunea pe care Hank așteptase să o primească. Și-a tras pumnul înapoi, ca un arcaș, gata să-l lanseze…

Dar am intervenit și l-am prins.

L-am prins de încheietură, ca să fiu mai precisă, și i l-am răsucit în jos, pe lângă corp. Lui Hank i-a scăpat un geamăt de durere.

Cred că putem spune că Hank nu s-a așteptat la așa ceva. Și nici Jack.

Surpriza a spulberat tensiunea din încăpere.

— Nu purtăm aici discuția asta, am spus.

În tăcerea care a urmat, murmurul sălii de așteptare a început să se audă foarte tare.

I-am apucat pe amândoi de cot cu o strânsoare de fier și i-am dus după colț, către automatele cu gustări.

Oricare ar fi fost motivul pentru care se certau, era mai important și mai profund decât momentul de față. Dar momentul de față era singurul lucru pentru care aveam soluție.

— Jack, tu vii cu mine, am spus.

Și înainte să apuce să protesteze, am adăugat:

— Toată sala de așteptare se holbează la tine.

— Crezi că îmi pasă acum de asta? Oamenii se holbează mereu la mine, a spus el, cu o expresie tensionată pe chip.

— Înțeleg asta, dar trebuie să ne gândim la consecințe.

— Vorbim aici de mama!

M-am întors spre Hank.

— Du-te și stai cu părinții. Venim și noi în câteva minute.

Dar Hank nu a avut nevoie de instrucțiunile mele – nici de permisiunea mea. După ce m-a

privit o clipă uluit, ca și cum spunea *Ce mama naibii a fost asta?,* s-a întors pe călcâie și a plecat fără o vorbă.

— Trebuie să-ți găsim o cameră în care să te ascunzi, i-am spus lui Jack.

— Asta și încercam să fac, a zis Jack, cu vocea tensionată ca un cablu de oțel. Nu vrea să îmi spună în ce salon e mama.

— De ce? am întrebat încruntându-mă.

— Fiindcă e un dobitoc.

Exact atunci, un grup de adolescente a apărut de după colț, în celălalt capăt al coridorului.

Instinctiv, l-am apucat de ceafă și i-am tras capul în jos, pe umărul meu.

— Ține capul jos, i-am șoptit în ureche, cu ochii la ele. Prefă-te că te alin.

Jack nu s-a împotrivit. S-a aplecat și și-a îngropat fața în scobitura gâtului meu, iar eu l-am tras mai aproape cu ambele brațe, ca să acopăr cât de mult din el puteam.

Tocmai când treceau fetele pe lângă noi, i-am simțit brațele înconjurându-mă și strângându-mă.

— Alo! am șoptit după ce au trecut fetele.

— Ai zis să mă prefac.

Respirația lui mi-a gâdilat gâtul.

— Nici chiar așa de tare.

— Sincer să fiu nu e nevoie să mă prefac prea mult. Chiar mă consolezi.

M-am desprins ca să studiez coridorul. Acum era gol, în ambele direcții.

— Ar fi mai bine dacă ai pleca chiar acum, am spus.

— Îi iei partea lui Hank?

— Ai să apari peste tot pe internet dacă rămâi. Nu ai nici măcar o șapcă pe cap.

Nu mă înșelam, dar Jack a clătinat din cap.

— Nu plec până nu aflăm ce e cu mama.

Mi s-a părut corect.

L-am condus pe casa scărilor.

— Poți să aștepți aici? O să aflu unde e și apoi o să evaluez traseul ca să te duc acolo.

— Tu chiar vorbești serios.

— Stai aici, liniștit și nu crea probleme.

Dar când am încercat să ies înapoi pe coridor pe ușa de la casa scărilor, am văzut aceeași gașcă de fete care bântuia pe holuri. Făcuseră cale întoarsă și veneau iar către noi. Mi-am dat seama că aveau telefoanele în mâini.

M-am pitit din nou pe casa scărilor, l-am apucat de mână pe Jack și l-am tras după mine pe scări în sus.

— Ce e? a spus el.

— Avem niște adolescente pe urmele noastre, am spus, dându-mi seama ce ridicol suna ce spuneam.

Dar, serios vorbind, nimeni pe lume nu se pricepe mai bine să anunțe întreaga lume că a văzut o celebritate, ca un grup de adolescente cu telefoane.

— Hai, am spus. Mișcă.

La ultimul etaj, l-am tras în coridor și am luat-o spre lifturi. Aproape că ajunsesem când am observat o ușă pe care scria MATERIALE.

L-am împins înăuntru, am închis ușa după mine și m-am sprijinit de ea.

Urmându-mi exemplul, Jack a făcut la fel – ba chiar și-a ridicat un călcâi pe ușă ca să o blocheze, în caz că încerca cineva să o deschidă.

Am rămas câteva minute așa, unul lângă altul, respirând, apoi am observat că pe rafturi erau prosoape și uniforme împăturite.

— Știu cum te scoatem de aici, am șoptit.

— Cum?

— Uniformele.

Jack s-a uitat către ce îi arătam, dar exact atunci le-am auzit pe fete trecând pe coridor prin fața ușii și discutând:

— Clar era el.

— Clar era el, *jur*.

— Dar aia *nu* era Kennedy Monroe.

— Zău așa. Nici pe departe.

Ne-am ținut respirația, așteptându-ne ca în orice clipă fetele să încerce să deschidă ușa.

Dar nu au făcut-o.

Când s-a așternut iar liniștea, m-am repezit în teancul de uniforme.

— Ce mărime porți? am șoptit, măsurându-l din priviri.

— Nu plec, a zis el. Nici nu știu ce e cu mama.

Dar exact când spunea asta, telefonul lui a scos un clinchet.

Mesaj de la Hank. Se pare că acum avea numărul lui.

> Nu te găsesc. Mama e OK. Doctorii cred că era deshidratată. Poate și vertij. Perfuzii cu fluide acum. Mult mai bine. Rămâne peste noapte sub observație. Pleacă acasă.

Jack mi-a arătat ecranul ca să citesc.

— Aha.

A oftat adânc și a închis câteva clipe ochii.

— Se pare că până la urmă mergem acasă.

— Știi? am spus, așteptându-mă să mă izbesc ca de obicei de un zid. Mi-ar fi cu adevărat de mare ajutor să știu ce e între voi.

Dar de data asta, Jack m-a privit în ochi.

— Hank mă urăște fiindcă nu sunt Drew. Fiindcă Drew a murit și eu trăiesc.

— Asta-i tot? am întrebat.

— Asta e suficient.

M-am simțit ca un antropolog. Așa mergea treaba cu împărtășitul? Câștigasem dreptul ca el să-mi împărtășească ceva, oferindu-mă să împărtășesc la rândul meu ceva personal? În fine. Am dat din cap, într-un gest încurajator, gen *Continuă.*

Spre surprinderea mea, a continuat.

— Apropo, eu eram prostul familiei. Drew și Hank erau deștepții, așa că erau mai tot timpul împreună, făcând împreună chestii de-ale lor, de deștepți. Eu eram ăla cu ADD[6] și dislexie[7], bașca disgrafie[8]. Tot tacâmul.

— Nimic din toate astea nu înseamnă că ești prost.

— Pentru mine asta însemna. La fel și pentru profesorii mei. Așa că am recurs la mecanismul clasic de apărare – am devenit clovnul clasei. Hank și Drew erau superstaruri, excelau în toate, numai 10 pe linie. Iar eu… nu.

— Asta e problema dintre tine și Hank?

— Am fost întotdeauna cumva pe dinafară. Hank a rămas aici și a devenit administratorul fermei. Drew s-a dus la facultatea de medicină veterinară din oraș și a venit să lucreze la cabinetul tatei. Am fost singurul care a plecat. În mod sigur am fost întotdeauna mai apropiat de Drew, fiindcă îl făceam mereu să râdă. Și el a văzut întotdeauna că mă pricep la tot felul de lucruri. El era într-un fel zona tampon dintre mine și familie. Dar după ce a murit… nu a mai avut cine să îndeplinească funcția.

Am dat din cap.

— Era important pentru tine.

— Nu știu cum să exist în familia asta fără el.

Aveam, cumva, senzația că nu îmi spunea toată povestea.

Dar era un început.

Și atunci, dându-mi seama că se întâmplase și ceva pozitiv, am spus:

— Ce să vezi? Ai trecut cu mașina peste un pod în seara asta! Fără să te oprești să vomiți.

Jack nu a fost surprins.

— Da.

— E un progres, nu?

Jack a înclinat capul.

— Fără să mă opresc să vomit *imediat.* Am vomitat mai târziu. În baia de la Urgențe.

Aha. L-am privit lung, așa cum stătea acolo, frumos de pica. E foarte ușor să crezi că alții au o viață ușoară.

— Chiar și așa. Ai vomitat cu întârziere. E un progres, am spus ridicând pumnul în sus, în semn de *Ura!*

I-am aruncat uniforma și o bonetă chirurgicală, apoi – în timp ce se schimba și eu făceam eforturi să mă uit dinadins în altă parte – m-am uitat pe rafturi după alte chestii care ne-ar putea ajuta să îi ascundem identitatea. Am găsit o cutie cu ochelari negri de unică folosință pe care îi primești după ce îți dilatează pupilele și m-am întors întinzându-i o pereche, într-un gest care spunea *Ăștia?*

Dar momentul nu putea fi mai prost. Tocmai își scotea tricoul și mi-am clătit accidental din plin ochii cu bustul lui gol.

Am închis strâns ochii.

— Tu chiar nu suporți să mă vezi la bustul gol, a spus el trăgându-și bluza pe cap.

— Parcă mă uit direct la soare, am spus.

— Poate că *tu* ar trebui să porți ochelarii ăia.

— Poate că da.

Apoi Jack a întrebat:

— Parcă te uiți direct la soare în sens bun? Sau în sens rău?

— Ambele, am zis, răscolind prin rafturi.

— Ăsta nu e un răspuns.

— Ce zici de ideea asta? am spus după un minut. Am dermatograf în poșetă. Poate îți putem desena o mustață.

După sugestia aceea, încăperea s-a cufundat în tăcere. Și a rămas așa atât de mult timp, că a trebuit să mă întorc să văd ce se întâmpla.

Și uite-l pe Jack, în bluza de la uniformă și chiloți, cu un crac de la pantaloni tras parțial pe picior, îndoit de spinare, râzând așa de tare, că nu scotea niciun sunet.

Absolut niciun sunet. Râdea prea tare ca să se mai audă.

Într-un final, a ridicat capul către tavan ca să tragă adânc aer în piept.

— Vrei, a spus, să îmi *desenezi* o mustață pe față?

— Știi ce? am zis. Se cheamă soluționarea creativă a problemelor.

Dar el continua să râdă.

— Îmi faci și un monoclu? Și un nas de cățel și mustăți?

— Pune-ți pantalonii, am spus, lăsându-mi iritarea să se simtă în voce.

Dar era teribil de irezistibil.

Mi-a venit și mie să râd. Dar m-am abținut.

Capitolul 19

M-am așteptat ca după scena de la spital să se dezlănțuie imediat uraganul mediatic.

Zile în șir am așteptat să apară pe net poze cu Jack și Hank în sala de așteptare.

Dar nu au apărut.

Cu fiecare zi care trecea, respiram un pic mai ușurată – deși, chiar și posibilitatea ca pozele să apară însemna că eram consemnați la fermă mai strict ca oricând – fiindcă acum chiar că trebuia să ne dăm la fund.

Uite care era problema: mă simțeam grozav de bine la fermă.

Teoretic, știam să fiu în alertă. Dar practic, chiar că era o vacanță obligatorie.

Și presupun că există un motiv întemeiat pentru care lumea pleacă în vacanțe.

Au *efect.*

Treptat, neintenționat și total contrar voinței mele… m-am relaxat.

Puțin.

Ne-am intrat într-un ritm. Connie s-a întors cu diagnosticul oficial de vertij provocat de deshidratare și și-a asumat noul obiectiv de a se hidrata. Doc s-a agitat și foit pe lângă ea, aducând pături și pregătindu-i căni de ceai. Hank și Jack au păstrat un armistițiu circumspect – dorind să nu-și supere părinții. Iar eu m-am făcut utilă gătind toate mesele, udând grădina lui Connie și culegând buchete de flori ca să le pun prin toată casa. Erau un mod de viață plăcut, însorit, rural, care făcea ca lumea reală să pară un cu totul alt univers. Într-un sens teribil de bun.

Hank și-a mai spălat din păcate aducând broccoli, varză de Bruxelles și dovleci din grădină – și spălând totul pentru mine în chiuvetă. Oricât de rău era cu Jack, cu mine nu s-a purtat niciodată urât – și aveam senzația persistentă că trebuia să se

străduiască din greu ca să păstreze toată furia aceea în suflet.

Ca și cum poate că nu îi stătea în fire să fie așa.

De exemplu, ambii băieți se dădeau peste cap să îi poarte de grijă lui Connie – o tot vizitau să vadă ce face și dacă are nevoie de ceva așa de des, că parcă era o competiție, ca un fel de concurs nerostit pentru titlul de Cel Mai Bun Fiu.

În mod sigur nu era neglijată.

Cu timpul, s-a simțit tot mai bine.

După un control în oraș, a primit vestea că operația se vindeca bine.

Încă se mai îmbrăca în fiecare zi în halat – spunea că probabil nu o să se mai întoarcă niciodată la haine normale – dar petrecea tot mai puțin timp în camera ei și tot mai puțin timp dormind.

Cu cât se simțea mai bine, cu atât mai mult îi ieșea personalitatea la suprafață. Am aflat, de exemplu, că îi plăcea să facă prețuri din moațe, folosind hainele vechi ale familiei. Citea cu viteza fulgerului și putea termina o carte întreagă într-o singură zi. Și se pare că vara trecută își rupsese ceva la genunchi când se entuziasmase prea tare trebăluind cu muzica pornită și se apucase să danseze cancan. Acum o numea „accidentarea ei de la cancan” și încă o mai supăra uneori.

Connie mai avea și patru sute de perechi de ochelari de citit. Erau peste tot. În dulapuri, între pernele canapelei, în boluri, pe veranda cu plasă, pe masa din bucătărie. Ținea una pe un lănțișor, în jurul gâtului și avea întotdeauna minimum două pe cap.

— Asta sunt acum, mi-a explicat ea. Se poate și mai rău.

Și mai avea un hobby extraordinar. Restaura păpuși vechi și le dona adăpostului pentru femei victime ale violenței domestice din oraș. Avea o colecție întreagă, unele sinistre pe care le salvase de la magazine de chilipiruri – păpuși care arătau

aproape ca și cum Barbie suferise operații estetice extreme: ochi de pisică excesiv de fardați și buze gigantice, umflate. Chipurile erau „adolescente” și erau destinate fetițelor; de fapt arătau mai degrabă a staruri de filme porno.

Ghici ce a făcut Connie cu ele? Le-a scos fețele.

Le-a șters chipurile cu acetonă până au ajuns complet fără trăsături, apoi a luat-o de la zero și le-a repictat, făcându-le de data asta să arate ca niște puștoaice normale. Ochi mari. Zâmbete drăgălașe. Pistrui. Le-a împletit părul și le-a cusut hăinuțe de joacă. Le-a dat o a doua șansă la o nouă viață.

Cum să n-o iubesc?

Și, apropo, Doc era și el absolut adorabil.

Și-a făcut obiceiul să se instaleze în celălalt capăt al bucătăriei când pregăteam cina și să-mi pună muzică din colecția de discuri a familiei Stapleton, iar cântatul acelor melodii vechi împreună cu Doc Stapleton a devenit momentul meu preferat al zilei.

Adaugă la asta și: Jack Stapleton știa să danseze. Ai văzut *Ritmuri americane,* nu? În care a jucat rolul unui dansator de dans sportiv? Ei, nu a fost dublat de un dansator profesionist. A învățat chiar el toate dansurile. Așa că atunci când îl auzea la pick-up pe Sam Cooke sau pe Rosemary Clooney, ori pe Harry Belafonte, apărea în bucătărie și începea să mă învârtă.

Jack susținea că era esențial pentru relația noastră falsă.

— Categoric aș face asta cu o iubită adevărată, s-a jurat el.

Ce vreau să spun e că nu am opus rezistență.

Și dacă Jack Stapleton era pur și simplu *nevoit* să mă pună să dansez jitterbug cu el de fiecare dată când auzea „Shake, Rattle and Roll”, să mă învârtă prin bucătărie, să mă lase pe spate și să-și pună mâinile peste tot pe corpul meu?

Bine, fie.

Se prefăcea. Se prefăcea. Totul era o prefăcătorie.

Dar mi se părea teribil de real.

Și nu era vorba doar de Jack. Hank mă ajuta, posac, să amestec compostul. Doc mi-a pus porecla „Desperado” și m-a lăsat să îl ajut să țesale caii. Iar Connie și-a făcut obiceiul să mă îmbrățișeze… iar eu nu am oprit-o.

Mă făcea să-mi fie dor de mama așa de tare, cum nu m-aș fi așteptat niciodată. Ori poate că nu chiar de ea, ci de persoana care ar fi putut fi. De relația pe care am fi putut-o avea.

Mă întrebasem întotdeauna dacă mamele altora erau așa de minunate cum păreau.

În cazul lui Connie, aveam răspunsul.

Da.

Nu a durat mult până să încep să simt că făceam parte din familia aceea.

Și, în ciuda tuturor tensiunilor și supărărilor inerente, uitasem cât de bine era să fii înconjurat de toate acele legături suprapuse – bazate pe afecțiune, pe amintiri, chiar și pe enervări. Uneori, mă uitam cum Connie îl pocnea ușurel pe Doc din cauza vreunei remarci sarcastice aruncate lui Jack și simțeam o dorință sfâșietoare de a avea parte de și mai mult din lucrul acesta, oricum s-ar fi numit el.

Jur că am încercat din răsputeri să nu mă îndrăgostesc de ei toți.

Dar de cele mai multe ori, am eșuat.

Și cel mai tare de Jack.

De lucruri surprinzătoare: felul în care nu pierdea nicio ocazie să facă aruncări la coșul de gunoi – ratând de fiecare dată; felul în care încerca să se împrietenească cu o cioară, lăsându-i floricele pe gard; felul în care hotărâse el că cel mai igienic mod de a strănuta era ca toată lumea să își bage fața în tricou sau cămașă în momentul impactului.

— Vedeți? a spus el într-o seară, la cină, după ce strănutase în cămașă. Reține complet toți stropii.

Ne-am uitat cu toții lung la el.

— Dar tocmai ai strănutat pe tine, i-a atras atenția Hank.

Jack a ridicat din umeri.

— Cămașa absoarbe tot.

— Dar acum stai cu muci pe burtă.

— Nu ați înțeles. Așa oprești microbii.

— Dar e scârbos.

— Mai bine strănut pe mine decât să strănut pe altcineva.

— Astea sunt singurele opțiuni?

Atunci, Jack s-a uitat la mine de parcă eram singurii întregi la cap din încăpere.

— Da, dacă vreți să știți. Sunt singurele.

Ideea era că nu am avut nicio șansă.

Și în misiunile normale petreceai toată ziua cu clienții – dar nu așa. Erai în planul doi. Erai neobservată – undeva pe la marginea încăperii. Erai lângă ei, dar nu *cu* ei. Nu stăteai la taclale cu ei. Nici nu erai tachinată de ei. Și nici nu-i lăsai *să te ciufulească.*

Acesta era opusul unei misiuni normale.

Jack și cu mine petreceam fiecare zi împreună, de dimineață până seara. Pescuiam în iazul plin de bibani. Exploram zona sălbatică din jurul lacului. Ne plimbam aproape zilnic pe malul lacului. Jucam croquet în curte. Aruncam potcoave. Ne învârteam unul pe altul în leagănele făcute din cauciucuri. Adunam din livadă pere, smochine și mandarine.

Ocupația mea preferată era să mă legăn în scaunele cu hamac din fața ferestrei de la bucătărie. Ne legănam unul lângă altul, desculți, cu tălpile gâdilate de vârful firelor de iarbă, iar eu umpleam timpul punându-i întrebări stupide de genul:

— Cum e să fii celebru?

Dar îi plăceau întrebările de genul ăsta.

— Oamenii se poartă frumos cu tine fără niciun motiv, a răspuns el.

Apoi s-a întors să mă privească în ochi.

— Sigur, *tu* nu. Tu nu te porți frumos.

Mi-am azvârlit picioarele ca să mă legăn mai tare, mai sus.

— Eu, nu, am confirmat.

— Dar faza ciudată e, a continuat el, dând din picioare ca să-și ia avânt să mă ajungă din urmă, că nu cu *tine* se poartă frumos. Asta se întâmplă din cauza faimei. Cred că te cunosc deja, dar tu efectiv nu i-ai văzut în viața ta. Așa că relația e unilaterală. Trebuie să ai grijă să nu îi dezamăgești ori să îi jignești, așa că ajungi în majoritatea timpului să fii cea mai banală versiune a ta. Și să zâmbești. Să zâmbești nonstop. Mi s-a întâmplat să ajung acasă după întâlniri cu fanii și să fiu nevoit să aștept ore în șir până să mi se relaxeze mușchii feței și să nu mai zvâcnească.

— Ce chestie, am spus.

— Nu mă plâng, a zis atunci Jack.

— Știu.

— E o meserie excelentă. Ai libertate. Și bani. Și influență. Dar e complicat.

Am încuviințat din cap.

— Ca orice lucru.

— Cei care vor să fie celebri cred că e același lucru cu a fi iubit, dar nu e. Străinii nu pot iubi niciodată decât o versiune a ta. Oamenii care te iubesc pentru cele mai frumoase calități ale tale nu sunt același lucru cu oamenii care te iubesc în ciuda celor mai mari defecte ale tale.

— Deci, am spus, până nu ți-a văzut toată națiunea chiloții azvârliți pe jos în baie…

Jack a încuviințat hotărât din cap.

— Atunci nu e dragoste adevărată.

M-am relaxat o clipă și am lăsat leagănul să încetinească.

Jack a continuat:

— Și îți distorsionează și percepția realității. Toată lumea vrea să fie lângă tine tot timpul și îți sorb toți fiecare vorbă și râd la orice, chiar dacă nu e o glumă reușită și ești oarecum centrul fiecărei situații în care te afli.

— Dar asta nu sună prea rău.

— Dar ajungi să te obișnuiești așa. Începi să uiți să bagi în seamă alți oameni sau să îi întrebi de sănătate, începi să îți crezi propria promovare. Toată lumea te tratează de parcă ești singura persoană care contează… și pur și simplu începi să crezi că e adevărat. Și apoi devii o scârbă narcisistă.

— Tu nu te-ai făcut așa ceva.

— Ba să știi că da. O vreme. Dar încerc să nu mai fiu așa.

— De aceea ai luat o pauză de la actorie?

— Îhî, a spus Jack. De asta și… faptul că a murit frate-meu.

Știi ce? Eram conștientă că îmi permiteam să devin confuză.

Doar că nu știam cum să mă opresc.

Și apoi, într-o zi, spre sfârșitul unei alergări de dimineață târzie, când ne-am dus până la râu și înapoi, Jack a spus – *în timp ce alerga,* jur:

— Ți-am găsit cântecul.

— Care cântec? am întrebat.

— Cel pe care îl fredonezi întruna.

Și-a scos telefonul – alergând în continuare – și a afișat pe ecran o melodie.

— Cum l-ai găsit? am întrebat.

— Te-am înregistrat pe furiș.

— Nu e sinistru *deloc,* ce să zic, am spus.

— Ideea e că am rezolvat misterul, a spus Jack. Cu plăcere.

Eram pe un aliniament pe drumul cu pietriș, pe ultimii patru sute de metri către casă. Jack a ridicat telefonul oarecum în direcția mea, alergând alături de mine.

Dar de cum a început să se audă cântecul, m-am oprit.

Cântecul ăsta? *Acesta* era cântecul pe care îl fredonam mereu? Știam cântecul acela.

Jack s-a oprit lângă mine, lăsându-l să meargă.

— Îl recunoști? a întrebat după câteva clipe, respirând cam greu.

— Da, am zis, fără să detaliez.

Era o melodie veche de Mama Cass numită „Dream a Little Dream of Me". Când cântecul a început iar, am cântat și eu primul vers:

— *Stars shining bright above you…*

Când eram mică, mama îl cânta tot timpul – când spăla vasele, când mă ducea la școală, când mă băga în pat.

— Deci care-i treaba? a întrebat Jack.

— E doar un cântec pe care îl știu, am spus.

— De unde îl știi?

— Mama îl cânta tot timpul când eram mică. Dar nu l-am mai auzit de ani și ani.

— Doar, cum ar veni, în fiecare zi, când îl fredonezi.

Nu l-am contrazis.

Când s-a terminat melodia, Jack și-a băgat telefonul în buzunar. Deodată, era teribil de liniște.

— Cred că nu cânta cântecul acela decât când era fericită, am spus.

Jack a dat din cap.

— Sinceră să fiu, nu îmi amintesc să o mai fi auzit cântându-l – nici măcar o dată – după ce a plecat tata.

Jack a dat iar din cap și când am observat blândețea cu care mă privea atent, am simțit și o durere ce-mi creștea în piept – pătrunzătoare, ca atunci când îți îngheață bocnă mâinile și le bagi în apă fierbinte. O durere ce se trezea la viață și îmi incendia toracele și care apoi a urcat în sus, pe gât.

Și probabil că lacrimile erau singura cale prin care acea durere a reușit să își croiască drum spre suprafață și afară din mine.

Le-am simțit umplându-mi ochii.

Am rămas neclintită ca o stană de piatră, ca și cum, dacă nu mă mișcam, poate că Jack nu avea să observe.

Dar bineînțeles că a observat. Era la cincisprezece centimetri de mine și îmi studia chipul.

— Spune-mi, a zis el, cu voce blândă.

Am rămas nemișcată.

— Mie poți să îmi spui, a repetat el. Crede-mă.

Crede-mă. Nu știu ce fel de vrajă a infuzat în acele două cuvinte, dar, când le-a rostit, l-am crezut. Tot ce îmi spusesem vreodată despre cum să îmi păstrez mereu profesionalismul, să fiu mereu în alertă și să impun limite, uite-așa… s-a risipit fluturând în vânt.

Eu zic că de vină a fost soarele. Și iarba înaltă. Și acea adiere blândă ce sufla veșnic pe deasupra pășunilor. Am cedat.

— Tata a plecat când aveam 7 ani, am spus atunci, cu vocea tremurândă. Iar la scurt timp după aceea, mama a început să se vadă cu un tip pe nume Travis, care…

Cum să o formulez?

— Nu era cel mai drăguț om din lume.

Am inspirat adânc, tremurând.

— Țipa la ea întruna. Îi căuta nod în papură și îi spunea că e urâtă. Bea în fiecare seară și a început și ea să bea.

Fără o vorbă, fără măcar să-și dezlipească privirea de pe chipul meu, Jack m-a luat de mână.

— În seara zilei când împlineam opt ani, am spus trăgând adânc aer în piept, a lovit-o.

Jack a continuat să mă privească.

— Când le spui, cuvintele acestea sunt foarte mici. Doar patru silabe scurte și gata, s-a terminat. Dar cred că într-un fel, pentru mine nu s-a terminat niciodată.

M-am uitat în jos și noi lacrimi mi s-au revărsat pe obraji.

— În seara aceea, mă apăra pe mine. Vorbiserăm să ieșim în oraș la pizza și tort, dar în ultima clipă Travis a decis că nu mai mergem nicăieri. Am fost așa de revoltată de această nedreptate, că am trântit ușa de la camera mea. S-a repezit după mine. Nu am să uit niciodată bubuitul pașilor lui pe podea. Dar mama i-a blocat trecerea. S-a postat în fața ușii și a refuzat să se dea deoparte până când a atacat-o pe ea în locul meu. M-am ascuns în dulap, strânsă toată ghem, dar am auzit tot. Cel mai înspăimântător lucru la loviturile de pumn a fost că erau cumplit de silențioase. Dar plânsul ei a răsunat foarte tare. Când s-a izbit cu spatele de ușă, a răsunat foarte tare. Când s-a prăbușit la pământ, a răsunat și mai tare.

Am stat trează toată noaptea, făcută cât de mică am putut în dulap, cu urechile ciulite, încercând să îmi dau seama dacă mama supraviețuise. Nu am dormit deloc. Când a răsărit soarele, a venit la mine în cameră. Avea buza spartă și un dinte crăpat. De cum i-am văzut fața, nu am vrut decât să fugim amândouă de acolo. Fiecare atom din trupul meu voia să evadeze.

Dar când am dat să mă ridic în picioare, a clătinat din cap. A intrat lângă mine în dulap și m-a îmbrățișat.

— Plecăm, nu? am întrebat.

Dar ea a clătinat din cap.

— De ce? am întrebat. De ce nu plecăm?

— Fiindcă nu ne lasă el să plecăm, a spus ea.

Apoi m-a luat în brațe și m-a legănat într-un fel care până atunci, mă făcuse întotdeauna să mă simt în siguranță. Dar nu m-am mai simțit în siguranță. Sinceră să fiu, nu cred că m-am mai simțit vreodată în siguranță după aceea – nu cu adevărat. Dar ghici ce fac și acum când sunt speriată?

— Ce? a întrebat Jack.

— Dorm în dulap.

Jack a continuat să mă privească în ochi.

— Ții minte micul meu ac de siguranță, cu mărgelușe pe el? Îl făcusem pentru ea în aceeași zi. Nu am apucat să i-l dau. Când s-a sfârșit totul, îl pierdusem… sau așa am crezut. După ce a murit mama – nu demult – l-am găsit în cutia ei cu bijuterii. Îl păstrase toți anii ăștia. Când l-am găsit din nou m-am simțit de parcă regăsisem o părticică din mine demult pierdută. Voiam să îl port la gât în fiecare zi, pentru totdeauna, până să îl pierd atunci, pe plajă. Ca pe un talisman care să mă facă să simt că sunt OK.

— Dar ești oricum OK.

Am plecat privirea.

— Sunt? Eu știu? Până să vin aici, am dormit în dulap în fiecare noapte de când a murit mama.

Jack a ridicat un colț netranspirat al tricoului lui ca să îmi șteargă fața. Plânsesem? Iar? Ce naiba aveam? Apoi, cu o voce plină de blândețe, Jack a spus:

— Deci podeaua din camera mea înseamnă deja condiții de dormit de lux.

L-am îmbrâncit ușurel și am început iar să merg.

Mi s-a alăturat.

— În fine, am spus, adunându-mă. Asta e povestea cu cântecul acela. După noaptea aceea, nu am mai auzit-o niciodată pe mama să îl cânte. Am uitat complet de el.

— Mă rog, nu chiar complet, a spus Jack.

Și atunci, deși nu era nimeni în preajmă să ne vadă, m-a strâns la pieptul lui.

Capitolul 20

Tocmai începeam să credem că reușiserăm să scăpăm neprinși la spital, când o poză cu Jack a apărut pe un site de bârfe.

Și zece minute mai târziu, era peste tot.

Bineînțeles, era făcută în sala de așteptare de la Urgențe. Și cu toate că era făcută de la distanță și era mai degrabă din profil decât din față, aducea foarte mult cu el.

Dar internetul nu era convins. Au început să răsară articole de genul „Ce caută în Katy, Texas, superstarul de talie mondială, Jack Stapleton?” și „Stapleton zărit în Cuca Măcăii” și „Superstarul pustnic duce anonimatul la extrem”.

Detectivi amatori de pe internet au găsit poze cu Jack făcute dintr-un unghi similar și le-au postat una lângă alta, analizând fiecare detaliu cu precizie demnă de Oliver Stone. Să fie aceasta cu adevărat forma lobului urechii lui Jack Stapleton? Era, oare, punctul de pe gâtul lui o umbră sau un pistrui? Era acesta același tricou pe care îl purta acum doi ani de Revelion, într-o poză făcută de paparazzi?

Efortul era de-a dreptul impresionant. Glenn ar trebui să-i recruteze pe unii dintre oamenii ăștia.

Până la urmă, internetul a tras concluzia unanimă că da, Distrugătorul fusese zărit într-un spital oarecare dintr-un mic orășel texan. Întrebarea la care nimeni nu părea să aibă un răspuns era *de ce.*

Pe scurt: faptul că Jack era oarecum dat în vileag, ne-a propulsat la nivel de risc cel puțin portocaliu.

Poate un portocaliu deschis – mai mult ca un șerbet – dar tot portocaliu.

Echipa a trebuit să evalueze mai multe discuții pe internet și să verifice o nouă explozie de „fani”, care păreau în stare să provoace probleme. Am început să-mi pun pe mine în fiecare zi colanți și

adidași pentru „o alergare de după-amiază”, ca să ies în fugă de pe proprietate să primesc la bază ultimele informații.

Era doar o scurtă alergare, până la capătul drumului, dar parcă era o cu totul altă lume.

Nu îmi plăcea să mă duc.

Și mi-a plăcut și mai puțin în ziua în care l-am găsit acolo pe Glenn, aflat în plină perorație furibundă.

Doghouse era și el acolo, la fel și Taior și Robby.

— Nu îmi pasă de sentimentele voastre. Sentimentele nu își au locul în încăperea asta! urla Glenn.

Și-a punctat vorbele pocnind cu palma în masă

— Ce se întâmplă? am întrebat, închizând ușa după mine.

Furios, Glenn m-a arătat cu degetul.

— E și vina ta, să știi.

— Vina mea?! am spus. Abia am intrat pe ușă.

— 25 de ani fără ca agenții mei să se culce unul cu altul. 25 de ani! Apoi tu și cu Romeo aici, de față, încălcați regula și acum e amor la liber pentru toți!

M-am uitat la Robby care avea privirea pironită în podea. Apoi la Taylor. Care privea fix în față, cu ochii roșii și fața umflată.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat.

— Știai că ăștia doi și-o puneau? m-a chestionat Glenn.

Mi s-au umflat nările.

— Da.

— Ei, acu’ a părăsit-o, a anunțat Glenn, de parcă era cumva vina mea. Și asta nu mai e în stare de nimic – și nici toți ceilalți – fiindcă *nu se poate opri din plâns.*

Să fi simțit o mică-mică licărire de triumf?

Nu comentez.

— Asta înseamnă că primesc eu Londra? am întrebat. Fiindcă el provoacă atâtea bătăi de cap?

Dar Glenn nu avea chef așa ceva.

— Lasă, că ai și tu bubele tale.

Nu se înșela. M-am întors spre Robby.

— Și zi așa, i-ai dat papucii?

— Mai e nevoie să întrebi? s-a răstit Glenn. Uită-te la ea!

Acum pe chipul lui Taylor curgeau noi șiroaie de lacrimi.

— Vrei o lecție despre cum să te porți când ești părăsită? a întrebat-o Glenn pe Taylor. *Așa* – a spus arătând spre mine – te porți când ești părăsită! Fata asta e standardul suprem! Ăsta i-a smuls inima din piept a doua zi după ce și-a înmormântat mama, dar în ziua următoare era la muncă, ca o super eroină ce e, să mor eu!

De-acum, Taylor plângea pe bune.

— Câh, a spus Glenn, întorcându-i spatele dezgustat. Ieși afară și adună-te. Du-te să iei aer. Amadi, du-i niște apă.

Taylor a ieșit glonț, iar Amadi a urmat-o.

Apoi Glenn s-a răsucit pe călcâie către Robby.

— Și poți să-mi spui și mie ce anume încercați să faceți tu și personalitatea ta de câine în călduri? Vrei să mă bagi în faliment? Mai e vreo femeie în compania asta căreia nu i-ai tras-o?

Kelly a ridicat veselă mâna din fundul camerei.

— Mie nu mi-a tras-o!

— Fă bine și ține-o tot așa, a mârâit Glenn.

— Da, a adăugat și Doghouse. Ține-o tot așa.

— Da, să trăiți, a spus Kelly, salutându-i militărește pe amândoi.

— Bună, Kelly, am spus.

— Bună.

Dar Glenn voia răspunsuri.

— Ce faci? l-a întrebat pe Robby. Ce e în capul tău?

— Am făcut o greșeală, a spus Robby.

— La naiba! Normal că ai făcut.

— Nu, a spus Robby. Am făcut o greșeală când m-am despărțit de Hannah.

— Vai de capu' meu, am spus pocnindu-mă cu palma pe frunte și îndreptându-mă spre ușă. Tu vorbești serios?

Dar Robby m-a oprit.

— Nu poți să pleci.

I-am aruncat o privire lui Glenn.

— Chiar ai de gând să mă pui să stau aici ca să ascult asta?

Glenn a înclinat capul.

— Cred că încă mai avem de muncit. Ținești minte? Muncă?

— Păi și eu ce să mă fac? s-a răstit Robby la Glenn, pe un ton de parcă nu exista victimă mai mare decât el în cameră. Toată ziua trebuie să stau cu ochii la monitoarele astea.

Robby s-a întors spre mine.

— Știi că am pus camere peste tot, da? Tot ce faceți voi doi afară, eu trebuie să privesc. Când te duce în cârcă. Că te ajută în grădină, că îți arată șmecherii pe cal sau te învață cum să stai în mâini, sau se uită lung la tine când nu ești atentă, eu văd totul.

Ia, stai așa. *Jack s-a uitat lung la mine când nu eram atentă?*

Robby a continuat. Din nou către Glenn:

— Ai făcut asta ca să mă torturezi pe mine.

Glenn nici nu a clipit.

— Categoric.

— Ei, să știi că funcționează. Simt că îmi pierd mințile.

— Bun. Asta și meriți.

— Ai ceva cu mine?

— Așa e viața, a spus Glenn. Și dacă ești deștept, vei folosi lecția asta ca să devii mai puternic.

L-am privit printre gene pe Robby.

— E cumva o chestie din aia, de mascul troglodit? E, cumva, o reacție din aia instinctivă, primitivă, gen „nimeni nu are voie să se atingă de

fosta mea femeie”? Faci pipi pe mine ca să-ți marchezi teritoriul?

Kelly asculta în continuare.

— Te rog eu, nu îl lăsa să facă pipi pe tine.

I-am aruncat o privire.

— *Metaforic* vorbind.

Dar Robby a clătinat din cap.

— Îmi pare rău, bine? Nu ar fi trebuit în veci să te las să pleci.

— Să mă lași să plec? am spus. Nu m-ai lăsat să plec. M-ai *abandonat.*

— M-am răzgândit.

— Nu e loc de nicio răzgândeală.

— De ce?

— Fiindcă acum știu cine ești de fapt.

La auzul acestor vorbe, Robby s-a bosumflat. Apoi a mijit ochii.

— Știu ce se întâmplă. Crezi că te place.

Am împietrit.

— Te văd cum ești cu el, a continuat Robby. Te-a fraierit. Dar e imposibil. Ești prea deșteaptă pentru asta. Nu se poate să crezi cu adevărat că un actor celebru în întreaga lume, care poate avea orice femeie de pe planetă, te-a ales *pe tine.* Spune-mi că nu ai pus botul la așa ceva. Ai *văzut-o* pe Kennedy Monroe? Se joacă cu tine! E plictisit! Nici măcar nu e așa mare actor! Trezește-te. Alegi o relație simulată în locul meu.

Nu știam ce să răspund la multe dintre cele spuse de el. Dar răspunsul la ultimele lui cuvinte a fost simplu:

— Greșești, am zis. Aleg *orice altceva* în locul tău.

— Să știi că în realitate nu te place, a spus Robby.

— Nici nu am spus așa ceva.

— Dar ai gândit-o.

Trebuia să recunosc: din an în Paște, Robby avea câte o sclipire intuitivă.

Glenn se săturase de discuție.

— Adu-o înapoi pe Taylor, a spus, fluturând brațul către Kelly. Haideți să ținem ședința despre obsedată și să plecăm la treburile noastre.

Robby a rămas cu ochii la mine.

— Acum câteva săptămâni m-ai întrebat de ce mă port ca un măgar.

Uau, se întâmplase acum un secol.

— Te referi la ziua aia când ai spus că nu sunt *suficient de frumușică* pentru misiunea asta? am spus. Da, parcă țin minte că te-am întrebat așa ceva.

— Nu vrei să știi răspunsul?

M-am oprit și m-am întors să îl privesc.

— Știi deja răspunsul, i-am zis. Te purtai ca un măgar fiindcă *ești* un măgar. Foarte simplu.

Dar Robby m-a apucat de braț.

— Mă purtam așa fiindcă voiam să fim din nou împreună.

Asta mi-a atras atenția.

— Voiai să…

— Încă de atunci. Încă din ziua aceea.

Am încercat să pricep.

— Voiai să ne împăcăm… așa că mi-ai spus că sunt urâtă?

— M-am panicat.

— Așa se cheamă ce ai făcut?

— Mi-a fost dor de tine la Madrid.

— Ți-a fost dor de mine la Madrid… în timp ce te culcai cu cea mai bună prietenă a mea?

— Te-am vrut înapoi încă de când m-am întors. Dar mă simțeam vinovat față de Taylor.

— Ia stai așa! Încerci, cumva, să te dai drept un om bun?

— Spun doar că e complicat.

— Ba deloc. E foarte simplu.

Robby parcă și-a ținut o clipă respirația.

— E din cauza lui *Taylor*? a întrebat pe un ton de parcă eram eu meschină. A fost doar o chestie dintr-o deplasare.

— Nu e din cauza lui Taylor, am spus. E din cauză că m-ai părăsit. În seara de după înmormântarea mamei, am adăugat eu bomboana de pe colivă.

Robby a scos un sunet exasperat, de parcă auzise reproșul ăsta de un milion de ori și se săturase de el.

— Când ai să încetezi cu fixația asta?

— Niciodată, am spus. De aceea nu o să ne împăcăm niciodată. Faza cu Taylor a fost doar o ultimă picătură într-un pahar care stătea să dea pe afară.

— N*e plictiseam,* atâta tot, a insistat rugător Robby, de parcă eram eu neînțelegătoare.

— Taylor ar spune același lucru?

— Crede-mă, persoana pe care o voiam atunci – și pe care o vreau și acum – ești tu.

— Am o bănuială că oricum nu ne-am plăcut niciodată prea tare.

Nu îmi venea să cred că trebuia să port această discuție.

Da, mă simțeam singură. Da, când i-am văzut pe Robby și Taylor sărutându-se mă sfâșiase într-un fel pe care nu îl credeam posibil. Dar nu eram *jalnică.*

— Robby, nu mă întorc la tine.

— De ce?

— Fiindcă te-ai descalificat singur din cursa pentru poziția de iubit al meu.

— Preferi să fii singură pentru totdeauna decât să mă lași să îmi răscumpăr greșelile față de tine?

— Nu prea cred că acestea sunt singurele mele opțiuni.

— Nu vreau decât șansa de a îndrepta lucrurile.

— Dar nu există nicio cale prin care să îndrepți lucrurile. Și chiar dacă ar fi, tu nu ai cunoaște-o.

După ședință Taylor a fost târâtă înapoi și așezată într-un scaun, unde a stat privind în gol, în podea, timp în care Robby îmi strecura priviri

dușmănoase, de parcă eu eram aia rea. După ce Glenn a mai ținut o prelegere furioasă despre faptul că nimeni din această companie nu mai avea voie să facă sex, orice ar fi, absolut niciodată, și după ce am discutat în detaliu ramificațiile și modificările de proceduri impuse în misiune de fotografia virală a lui Jack, am alergat înapoi la fermă, complet absentă, analizând în minte pe toate fețele un singur gând șocant.

Robby avea dreptate.

Lasă-l pe Robby să distrugă orice urmă de bucurie din orice.

Dar avea dreptate.

Să îl plac pe Jack era o idee catastrofal de proastă.

Nu îmi venea să cred că permisesem să se întâmple așa ceva.

Era *Jack Stapleton.*

Era sinucidere emoțională să îmi dau voie să mă îndrăgostesc de el.

Exact asta îmi spuneam când am văzut în depărtare, pe drum, zeul însuși, venind către mine.

Când m-a văzut, a început să alerge, dând impresia clară că se bucura să mă vadă.

Se pare că era unul din acei actori care nu ies niciodată din personaj.

Nu am încetinit – am continuat să merg chiar și când a ajuns la mine ă așa că Jack a făcut stânga împrejur ca să vină după mine.

— Salut! a spus, tot în alergare ușoară. Bine ai revenit.

Nu am răspuns.

A început și el să meargă în ritmul meu, alături de mine.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat, încercând să îmi analizeze chipul. Pari obosită.

— A fost o ședință lungă, am spus.

Jack a strâmbat din nas.

— Despre fana obsedată?

— Da. Se pare că ți-a învelit toată casa cu hârtie igienică roz. Și ți-a lăsat și un tablou.

— Un tablou?

— Un autoportret. Pe pânză, am spus, intrând în curte.

Am deschis fotografia picturii pe telefon. Ne-am oprit în grădina lui Connie ca să i-o arăt.

— E un nud, i-am spus, ca să îl pregătesc. Autoportret cu căței Corgi, am adăugat apoi.

Jack a scos un fluierat.

— Nu e rău deloc.

Am aprobat din cap.

— E talentată.

— Poate chiar *ar trebui* să o fertilizez.

— Alo! am spus. Nu fertilizezi pe nimeni cât ești în grija mea!

Apoi, în caz că fusesem prea agresivă, am adăugat:

— Decât dacă vrei.

Și uite că iar l-a apucat râsul.

— Mi-a fost dor de tine, a spus apoi.

— Ce?

— Adineauri, a spus el, arătând cu mâna în direcția bazei noastre de operațiuni. Ai lipsit mult.

— Am avut multe de discutat.

— Ce părere ai despre asta?

— Despre ce?

— Despre faptul că mi-a fost dor de tine.

Poate din cauză că Robby transformase toată această situație într-o armă cu care să mă rănească, nimic din ce făcea Jack nu mi se mai părea acum real. Iată-l stând ușor înclinat către mine, cu un mic zâmbet timid și privirea în jos, la adidașii mei – întruchiparea *de manual de actorie* a sfielii… și eu nu vedeam decât calcul rece și premeditare și lipsă de substanță și falsitate. Iar faptul că mima emoțiile așa de bine, faptul că nici măcar nu fusesem în stare, în puii mei, să îmi dau seama de diferență, era de-a dreptul umilitor.

Juca un rol. Jucase tot timpul un rol.

Dar eu nu jucam.

Trebuia să îi cânt în strună? Nu puteam. Refuzam să o fac. Ce părere aveam despre faptul că mi-a spus că îi fusese dor de mine?

— Cred că ești un actor mult mai bun decât își dă seama lumea, am spus, fără măcar să încerc să-mi ascund amărăciunea din voce.

La aceste vorbe, Jack a tresărit – microscopic, dar am simțit.

Foarte bine. Fie. Mai bine.

Fiindcă acolo, în pustietate, în mijlocul culorilor de toamnă ale grădinii lui Connie, m-a izbit o revelație: nu era mare diferență între mine și Doamna cu Căței. Și eu trăiam într-o lume inventată de imaginația mea.

Șansele mele de a ajunge să fiu împreună cu Jack Stapleton erau la fel de mici ca ale ei.

Poate chiar mai mici.

Măcar Doamna cu Căței știa să picteze.

Capitolul 21

După aceea eram hotărâtă să păstrez distanța.

Dar, în noaptea aceea, Jack a avut un coșmar.

Unul urât de tot.

M-a trezit zgomotul pe care îl făcea zvârcolindu-se și înecându-se. Spusese să nu mă sperii, dar n-o să te mint: era înfricoșător. Nu e un tip firav și nu știu ce i se întâmpla în coșmarul ăla al lui, dar el lupta cu toată ființa lui să scape.

M-am ridicat iute în picioare cu inima bubuind în piept și m-am repezit la el.

— Jack, am spus, încercând să îl țintuiesc în loc de umeri. Trezește-te.

Dar se zbătea ca un mistreț prins în capcană. Brațul i s-a ridicat și m-a pocnit peste claviculă ca o scândură. Am făcut un pas înapoi, mi-am recăpătat respirația și m-am regrupat.

M-am apropiat din nou.

— Jack! Trezește-te!

De data asta m-a auzit și a deschis ochii. M-a apucat de cămașa de noapte ca să se ridice în capul oaselor – gâfâind, tușind, hohotind și privind în jur de parcă habar nu avea unde se afla.

— Nu ai pățit nimic! am spus. Ești în siguranță! am spus în timp ce el încerca să-și revină. E doar un vis. Doar un vis oribil.

Și ce am făcut după aceea? L-am îmbrățișat.

Am stat pe pat, aproape de el, l-am înconjurat strâns cu brațele și am spus toate cuvintele de alinare care mi-au trecut prin minte.

De îndată ce și-a dat seama unde era, cine eram, ce se întâmpla, și-a încleștat brațele în jurul meu și nu mi-a mai dat drumul.

Așa că am rămas acolo.

L-am mângâiat pe spate și l-am bătut ușurel și am așteptat să îi revină respirația la normal. L-am liniștit. Așa cum fac oamenii adevărați cu cei la care țin cu adevărat.

Chiar și după ce se potolise, când am crezut că poate se simțea mai bine și poate voia să fie lăsat în pace ca să doarmă, a fost… hai să zicem dificil să plec de lângă el. Când am încercat să mă desprind din brațele lui, m-a strâns și mai tare.

— Ești bine acum, am spus.

Dar atunci a zis:

— Mai stai puțin cu mine, da?

Vocea îi tremura așa de tare, că singurul răspuns posibil a fost *Sigur că da.*

Și când s-a hotărât să se întindă la loc pe perne, tot cu mine în brațe a rămas, strângându-mă la piept de parcă eram ursulețul lui de pluș. L-am lăsat să facă și asta.

— Încă un minut și gata, am spus.

Aș putea inventa o sută de motive pentru care am rămas, dar singurul care contează e ăsta: așa *am vrut.* Mi-a plăcut să fiu acolo. Mi-a plăcut să îl țin în brațe și să fiu ținută în brațe. Mi-a plăcut să simt că eram importantă pentru cineva. Nimic nu se compară cu reciprocitatea unei îmbrățișări – cu felul în care oferi alinare și o primești și tu.

Nu mai știam ce era adevărat și ce era mimat, dar în acel moment, chiar nu conta.

Am rămas lungiți pe o parte, față în față. El cu brațele în jurul meu, eu cu capul pe bicepsul lui.

Mi-am mai dat încă cinci minute înainte să mă ridic. Apoi altele cinci. Am decis să aștept să adoarmă. Dar nu a adormit.

Închideam ochii, dar de fiecare dată când îi deschideam, îi vedeam pe ai lui, la câțiva centimetri, deschiși, privindu-mă, cu pupilele mărite și negre.

După un timp am întrebat:

— E de fiecare dată același vis?

— Îhî.

Apoi am întrebat:

— Poți să îmi spui despre ce e visul?

Dar nu a răspuns.

În cele din urmă am zis:

— Fiindcă m-am documentat despre cum să vindeci coșmarurile.

— Da?

— Da. Mă documentez despre o mulțime de lucruri.

— Aveai de gând să îmi spui și mie?

— Îți spun acum.

— Ia, zi.

— Sunt o mulțime de metode, dar una extrem de eficientă e să vorbești despre vis.

— Nu vreau să vorbesc despre vis.

— Te cred. Dar se pare că ajută. Îți povestești visul când ești treaz… dar apoi îi rescrii finalul.

— Cum poți să rescrii finalul dacă deja s-a terminat visul?

— Îl rescrii pentru data viitoare.

— De fiecare dată sper că nu o să mai fie o dată viitoare.

— Dar întotdeauna este.

Jack a încuviințat din cap.

— Păi atunci hai să încercăm.

Atunci Jack a zâmbit și mi-a studiat chipul.

— Înțeleg de ce te place mama așa de tare.

Nu am vrut să mă bucur prea tare de asta.

— Când rescrii sfârșitul, am spus, oferi, practic, creierului tău un alt scenariu. Deci când se apucă să spună iar acea poveste, are opțiunea de a o spune în alt fel.

— Nu există un alt fel.

— Nu încă. Fiindcă nu l-ai scris.

Jack a oftat de parcă ne învârteam în jurul cozii.

— De exemplu, am continuat eu, un tip avea un coșmar recurent în care era fugărit de un monstru. Ani în șir a visat același lucru. Apoi, într-o zi, s-a întors și l-a întrebat pe monstru de ce îl urmărea și după aceea nu a mai avut niciodată acel vis.

— Bună soluție, a spus Jack. Dar are o problemă, în cazul meu.

— Care?

— În coșmarul meu, *eu* sunt monstrul.

— Aha.

A trecut un minut. Apoi Jack a spus:

— E de fiecare dată același lucru.

Am așteptat cât a tras adânc aer în piept.

Apoi a continuat:

— Sunt într-o mașină sport cu fratele meu mai mic, Drew. E un Ferrari. Am cumpărat-o ca să mă dau mare. E așa de nouă, că încă mai are etichete de hârtie. Drew zice că e senzațională. Și mergem așa de repede, că parcă zburăm. Gonim tot mai tare și mai tare, până apare în față un pod. E o după-amiază târzie de iarnă și cu toate că nu e așa ger, pe pod e gheață neagră – din aceea care are culoarea asfaltului și pe care nu o vezi decât când e prea târziu. Cum ajungem la ea, începem efectiv să patinăm. Ne învârtim și totul e în ceață, apoi trecem prin parapet. Chiar în timp ce se întâmplă, nu îmi vine să cred că se întâmplă. Totul se mișcă cu încetinitorul și cu viteza luminii, exact în același timp. Cădem peste marginea podului, iar apoi suntem într-o cădere liberă ciudată, în care gravitația e întoarsă pe dos. Totul se petrece în câteva secunde… și ore… și ani… apoi ne izbim de suprafața apei, cu șasiul orizontal pe apă, ca o cădere pe burtă. *E bine,* îmi spun. *Asta ne oferă puțin timp.* Mașina saltă la suprafață și timpul patinează într-o parte. Îmi cobor geamul și strig la Drew să facă și el la fel. Cu o mână țin apăsat butonul, cu cealaltă mă lupt să desfac centura. Apoi mă uit la Drew și văd că nu a făcut nimic. Geamul lui e ridicat. E prins în centură. Se holbează la mine, în șoc. *Coboară geamul!* Mă aplec și-i desfac centura. Mă arunc peste pieptul lui ca să apăs și butonul de la geamul lui și e pe jumătate deschis când mașina se umple cu un torent de apă cumplit de rece și cumplit de furioasă. *Înoată în sus!* strig înainte ca apa să ne acopere și îl împing pe geam, apoi îl urmez. Apa e așa de mâloasă că e de-a dreptul *neagră,* dar dau din brațe și din picioare cu toată forța de care sunt

în stare, însă nu găsesc suprafața. Am pierdut suprafața și nu mai am timp să o găsesc. Apa se încolăcește pe mine, trăgându-mă în adâncuri, iar când mă trezesc, mă înec.

Aoleu. Aha.

Nu e de mirare că s-a înfuriat pe mine la Brazos.

Era clar că eram depășită de situație. O oră de cercetare pe internet nu avea să echivaleze cu suficiente cunoștințe încât să poată vindeca asta.

Dar eu începusem. Îl îndemnasem să spună povestea. Acum nu mai era cale de întoarcere.

Așa că am pus prima întrebare care mi-a venit în cap:

— De ce crezi că e exact același vis de fiecare dată?

O lungă pauză. Apoi, foarte lent, a spus:

— Fiindcă – cu excepția părții în care eu sunt cel care se îneacă – cam așa s-a și întâmplat.

M-am tras puțin înapoi ca să îi văd chipul.

— Așa s-a întâmplat? În realitate?

Jack a dat din cap.

— Ați căzut de pe un pod într-un râu?

Jack a dat iar din cap.

— Auzisem că a fost un accident de mașină.

— Teoretic, asta a fost.

Jack și-a luat brațele din jurul meu și s-a răsturnat pe spate, acoperindu-și ochii cu un braț.

— A murit în râu. Poliția crede că s-a dezorientat în beznă și în loc să înoate în sus, a înotat în jos.

Deci asta e versiunea îngropată a poveștii.

Să fi fost vina lui Jack? Să fi fost și ceva alcool în toată povestea, cum se zvonea? Să își fi ucis Jack fratele mai mic?

Nu m-a lăsat inima să întreb.

— Îmi pare tare rău, am spus în cele din urmă, sperând că tonul vocii mele putea compensa pentru cuvintele sărace. Nu am știut.

Jack a dat din cap.

— Cei de la PR au mușamalizat totul. Nu știe nimeni. Doar eu. Și familia mea. Și vreo câțiva polițiști locali din North Dakota. Și, bineînțeles, Drew.

Am stat puțin pe gânduri.

— De aceea a insistat studioul să angajezi agenți de protecție?

Jack a dat din cap.

— Le-am provocat destule necazuri.

Apoi, am spus:

— Și ăsta e motivul războiului dintre tine și Hank?

Jack a încuviințat din cap.

— Mama e aia care agită spiritele. Tot insistă să mă vadă. Tot îmi cere să vin în vizită. Tot insistă să continue să mă iubească și să mă ierte.

— Și când s-a îmbolnăvit, Hank nu a vrut să vii?

— Corect.

— Dar tu tot ai venit.

— Nu prea puteam să o refuz.

— Și acum aștepți momentul în care să poți dispărea din nou?

— Cam așa ceva.

— Mie mi se pare că ești îngrozitor de aspru cu tine însuți.

— Când o să lași tu pe cineva să se înece în râu, sună-mă ca să ne comparăm notițele.

— Deci nu te poți ierta?

— Nu pot, a ridicat Jack din umeri. Nu vreau.

— Mi se pare prea nemilos.

— Mă trezesc în fiecare dimineață cu gândul că un om – un om extraordinar, un om de o mie de ori mai bun ca mine – nu e aici și eu sunt. Singura cale de a-mi face existența suportabilă e să încerc să fac în fiecare zi ceva care să justifice faptul că sunt în viață.

— Ce faci?

— Ei, știi tu. Întemeiez fundații. Ofer burse. Vizitez spitale de copii. Ajut bătrânele să își care

sacoșele. Donez sânge.

Ce chestie. Un norocos sau norocoasă avea în vene sângele Distrugătorului și nici nu știa.

— Lucruri mari, a continuat Jack, și lucruri mărunte. *Ceva,* acolo. O faptă bună în fiecare zi.

— Asta e o groază de penitență.

Jack a dat din cap.

— Ai crede că până acum coșmarul s-ar fi atenuat și poate chiar ar fi dispărut, dar e încă viu și plin de forță.

— Bun, am zis. Dar dacă coșmarul nu e o pedeapsă? Dacă e o *șansă?*

Jack m-a privit în ochi.

— O șansă ca să ce?

— Să îți vezi din nou fratele.

— O șansă foarte slabă, dacă e s-o luăm așa. Fiindcă e mort.

Am continuat:

— Am o idee, dar probabil că nu o să îți placă deloc.

— Sună a provocare.

— Ai auzit de visare lucidă, nu? Atunci când visezi, dar ești conștient că visezi?

— Oarecum.

— Ce-ar îi dacă te-ai învăța să faci asta și apoi… ai vorbi cu Drew?

— Să învăț, uite-așa, singur, să visez controlat?

— Păi… da.

— Și apoi că stau de vorbă cu fratele meu mort?

Am dat din cap.

— În timp ce mașina se umple cu apă?

— Dar dacă ai… ghida visul într-o altă direcție?

— Nu așa funcționează visele. Nu sunt scenarii.

— Dar, în principiu, tu le scrii. Toți ne scriem visele.

— E o idee groaznică. Și chiar dacă ar funcționa, nu aș vorbi cu Drew cel adevărat.

— Dar poate că discuția cu Drew ar fi o modalitate de a vorbi cu tine însuți.

Jack m-a privit lung.

— Ai dreptate. Urăsc ideea asta.

— Bine, am spus, dând să mă trag de lângă el, ca să mă dau jos din pat. Urăște-o. Fă ce vrei.

Dar când m-am mișcat, m-a prins și m-a smucit înapoi, trăgându-mă la pieptul lui. Era tare și cald și mirosea ca întotdeauna a scorțișoară.

— Stai cu mine.

Capul mi-a aterizat pe pernă, lângă el.

— Sunt obosită.

— Două minute.

— Șaizeci de secunde, am spus. Ultima ofertă.

— Adjudecat, a spus Jack.

— Șaizeci de secunde atunci, am spus. Numai să nu mă lași să adorm.

Capitolul 22

Am adormit, desigur.

Când m-am trezit a doua zi dimineață, eram în patul lui Jack Stapleton, sub volbura rezultată în urma a Dumnezeu știe ce făcea el în fiecare noapte cearșafurilor, și eram țintuită pe saltea de unul din brațele enorme ale lui Jack, azvârlit de-a curmezișul peste umerii mei și de unul dintre picioarele lui, încolăcit pe un picior al meu.

Toate astea fiind, sinceră să fiu, foarte plăcute.

Mi-am oferit un moment ca să savurez senzația.

Păi… nu? Chestii de genul ăsta nu se întâmplă în fiecare zi. Eram tentată să fac un selfie ca să mă asigur mai târziu că nu am visat.

Dar atunci, telefonul meu – care era programat să nu scoată niciun sunet înainte de ora 08:00, a început să scoată clinchete la ora 08:01.

La greu.

Și când am reușit în sfârșit să mă desprind de sub Jack ca să mă uit la el, am găsit o mie de mesaje de la fiecare persoană cu care lucram și de la o mulțime de oameni cu care nu lucram.

Se pare că devenisem din greșeală celebră peste noapte.

Fiindcă în timp ce eu dormeam, internetul era cât se poate de treaz și activ.

În mai puțin de douăzeci și patru de ore, s-au întâmplat trei lucruri majore legate de Jack.

Unu: Doamna cu Căței a decis să-și actualizeze pagina dedicată lui Jack Stapleton cu fotografii și videoclipuri detaliind toate activitățile ei de obsedată, dând de veste întregii planete că Jack era în Houston și ea reușise să îi găsească casa. Au apărut pe pagina ei nenumărate postări cu explicații precum: „Dragostea plutește în aer la casa de lux închiriată în Houston de iubirea vieții mele! Poate să fugă, dar nu se poate ascunde!” #JacksSapleton #JackAtac #Jackbunăciunea

#Iubireadevarata #IubitoaredeCorgi #Haisămivezinudurile #Haisafacemunbebe

Doi: o fotografie cu mine și Jack de la spital – din seara aia, când îi spusesem să se ascundă aplecându-se spre mine – a apărut și apoi a explodat pe net. Fără discuție, până și mie îmi părea că ne îmbrățișam, poate chiar ne sărutam la greu. Iar poza asta era peste tot, cu titluri precum „Cine e noua iubită a lui Jack Stapleton?" și „O femeie misterioasă se mozolește cu Jack Stapleton" și direct: „Pup-o, Jack!"

Și trei: Doamna cu Căței se pare că a văzut poza, și-a pierdut și ce minți îi mai rămăseseră și a depus pe pragul ușii casei lui Jack din Houston un coș cu cățeluși Corgi de pluș… cu un bilet înăuntru, în care îl anunța pe Jack că absolut sigur și fără nicio îndoială avea să mă ucidă. Într-un mod descris în detalii plastice.

Bineînțeles, Glenn nu era deloc încântat.

Fă o alergare până la bază! IMEDIAT! spunea ultimul lui mesaj. *Hai să vedem ce naiba facem.*

Asta categoric îl ridica pe Jack la nivel de risc mandarină. Sau chiar curmală proaspătă.

Nu era o amenințare cu moartea la adresa clientului, dar era o amenințare la adresa „iubitei" lui, ceea ce era suficient. În plus, pozele postate de ea includeau tot felul de detalii edificatoare despre casa lui Jack, pe care fanii întreprinzători le puteau studia. Apoi, lumea știa acum că se întorsese în civilizație, ceea ce însemna că, din punctul de vedere al ziariștilor și fanilor, se deschisese sezonul de vânătoare de Jack Stapleton.

Înainte să ies din camera lui Jack, mi-am îngăduit un minut să mă opresc în ușă și să îl privesc – încă dormind buștean în patul în care *fusesem și eu* cu doar câteva minute înainte. Tipul din patul acela era cum nu se poate mai diferit de persoana de care era plin internetul. De la ochelarii strâmbi la șmecheriile riscante pe care le făcea pe

cai de circ, la felul în care nu era în stare în ruptul capului să arunce un gunoi la coș.

E tare ciudat să privesc acum în urmă la acel moment: Jack, dormind așa de liniștit, iar eu privindu-l, încă îmbătată de fericire după o noapte petrecută în brațele lui și simțindu-mă – fără măcar să îmi dau seama – mai apropiată de el decât mă simțisem probabil vreodată de orice altă ființă umană.

Eram foarte convinsă că aveam să ne descurcăm cu această complicație așa cum ne descurcaserăm cu toate celelalte.

Dar uneori, convingerea nu e de-ajuns.

Fiindcă, știi ce?

Relația mea mimată, dar imposibil de reală cu Jack Stapleton deja se cam terminase.

La baza de supraveghere totul se mișca pe repede înainte.

Glenn răcnea ordine, Kelly lipea printuri, Amadi corecta pe cineva la telefon. Taylor se învoise că era bolnavă, dar Robby era acolo, iar la ideea unei amenințări cu moartea la adresa fostei lui femei, devenise brusc mare mascul feroce.

— Trebuie să o retragi din misiune, îl sâcâia el pe Glenn când am intrat. Nu e în siguranță. A devenit o țintă.

— Ușurel, Romeo, a zis Glenn. Nu îmi spui tu mie ce să fac.

— De asta poți să fii al naibii de sigur, am spus închizând ușa după mine.

Glenn nici nu a catadicsit să se uite în direcția mea.

— Nici tu nu îmi spui mie ce să fac.

— Pot să rămân în misiune, am spus. E în regulă.

— Nu sunt sigur că e în regulă, a spus Glenn, răsfoind un teanc de foi imprimate. Astea sunt teribil de precis descrise. Femeia asta chiar a stat și s-a gândit la toate.

— E mai mult de una? am întrebat. Am crezut că vrea doar să mă calce cu mașina.

— Mai vrea și să te împingă de pe acoperiș, a spus Glenn. Și să te electrocuteze. Și să te otrăvească cu șoricioaică.

— Treabă serioasă, am spus, venind în spatele lui Glenn ca să mă uit peste umărul lui.

— Cu șoricioaica nu e de glumit, a spus Robby, dar l-am ignorat.

— Cum de a pregătit toate astea în douăzeci și patru de ore? am întrebat. Poza aia cu mine abia a apărut.

— Poate avea deja pregătit un plan de rezervă – a spus Glenn – în caz că ar fi apărut vreo iubită.

— Cât timp stăm la fermă, nu o să ni se întâmple nimic, am spus, surprinsă de cât de tare îmi doream să fie adevărat.

Dar Glenn clătina din cap.

— De-acum acoperirea ta e compromisă. Prezinți un risc și pentru client și pentru tine.

— Putem minimaliza riscurile astea dacă…

— Dacă te retragem din obiectiv, mi-a tăiat-o Glenn.

Robby arăta enervant de triumfător.

— Uite ce, i-am spus lui Glenn. Mă descurc, crede-mă.

— Dar nu ai de ce, a spus Glenn. Avem o mulțime de agenți disponibili care pot să îți ia locul.

— Îi iau eu locul! s-a oferit Kelly din colț.

— Dar…

Nu prea știam ce să spun.

— Ce o să le zicem părinților lui Jack?

— Asta e simplu, a spus Glenn. E timpul să le spunem adevărul.

— Despre mine? am întrebat.

— Despre tot, a spus Glenn.

— Adică – am spus, simțind în piept scântei de panică, dar încercând din răsputeri să pară că vreau doar să îmi clarific eu, în mintea mea, ce am de

făcut – o să fiu nevoită să le spun că totul a fost o minciună și apoi… pur și simplu o să plec pentru totdeauna?

— Cam așa ceva, a spus vesel Robby.

— Gura, Robby! am spus și eu și Kelly, la unison.

— Am fost de acord cu prefăcătoria cât timp nivelul de risc era galben, a spus Glenn. Dar acum e portocaliu pentru client și roșu pentru tine. Dacă rămâi, *atragi* pericolul – către tine și către ei. E timpul să afle ce se întâmplă. Toată lumea e mai în siguranță dacă le spui adevărul și dispari.

Am căzut pe gânduri.

— Doar nu vrei să expui familia Stapleton la vreun risc.

— Normal că nu.

— Atunci așa rămâne. Pleci în seara asta.

Stai așa! Ce?!

— În seara asta?

Glenn mi-a aruncat o privire care spunea: *Ce-i așa de greu?*

— Da. Le spui azi și pleci în seara asta. Îl trimit pe Amadi cu o mașină să te ia după cină. Și o să pun un agent la apartamentul tău să stea cu ochii pe tine câteva zile.

Glenn s-a întors să se uite la lista personalului.

Am încrucișat degetele sperând să mi-l dea pe Amadi. Ori Doghouse. Ori Kelly.

— Uite, Taylor e liberă, a spus Glenn.

— Pe bune? am spus. O detest!

— Las' că-ți trece, a spus Glenn.

Apoi mi-am dat seama cu groază că dacă o desemna pe Taylor la apartamentul meu, însemna că Robby era disponibil. Am spus:

— Cine îmi ia locul?

Glenn știa ce întreb. Dar s-a făcut că nu știe.

— Odată ce totul e pe față, o să mutăm o echipă la fermă și o să pun una și la casa din oraș. Și o să îl pun pe Robby să preia subiectul.

Mă așteptam.

— Hai, dă-o dracului.

— Hei, a spus Glenn. E exact ca operațiunea condusă de Robby în Jakarta. Nu vrei ca cel mai bun om să răspundă de iubitul tău?

— Nu spune că Jack e „iubitul meu”, am zis.

— Mda, a spus Glenn. Cred că s-a cam terminat acum cu asta.

Robby a dat din cap cu un rânjet așa arogant, că mi-a venit să-i trag un pumn în mutră.

— Dar uite și vestea minunată, a spus Glenn. Ești încă în cursă pentru postul din Londra. Și acum ești liberă să pleci în Coreea.

Apoi a ciocănit cadranul ceasului în semn de *Nu pierde din vedere esențialul,* crezând că primeam exact ce îmi doream.

— Mai ai doar două săptămâni.

Capitolul 23

Nici măcar nu am reușit să îmi adun atâta energie cât să mă prefac că alerg înapoi către casă. M-am mulțumit să merg la pas, adusă de umeri, protestând prin postura proastă față de toate dezamăgirile vieții mele.

Jack mi-a ieșit în cale pe drumul cu pietriș în noul Range Rover cu care îl înlocuisem pe cel compromis.

— Am văzut articolele, a spus. Hai la râu.

— Bine, am spus, ridicând moale din umeri și am urcat în dreapta.

Nu am vorbit deloc pe drum. M-am uitat la peisaj cu acea atenție detaliată, lentă, pe care o dobândești când nu vei mai vedea niciodată ceva. Gardurile de sârmă ghimpată. Drumul de pietriș cu șleauri. Iarba ce se legăna în vânt. Nucii de pecan înalți care mângâiau cerul. Vulturii ce se roteau leneș deasupra noastră.

Nu mai fusesem niciodată într-un loc ca acesta. Și nici nu aveam să mai fiu vreodată.

Nu mă emoționam niciodată la finalul unei misiuni. Făcea parte din politica mea de nonatașament. Erai la lucru și atâta tot. Când plecai, te duceai să lucrezi în altă parte.

Nu știam ce să fac cu tristețea care mă copleșea. O simțeam așa de plină, că o puteam stoarce ca pe un burete. Ce făceau oamenii cu așa o tristețe? Cum își zvântau sufletul de ea?

Când am ajuns la capătul drumului – în același loc de unde mă dusese atunci în cârcă până la casă – Jack a oprit motorul, dar niciunul dintre noi nu s-a dat jos.

I-am explicat tot și ce însemna și de ce trebuia să facem lucrurile pe care trebuia să le facem acum.

A încercat să se opună.

— Nu vreau să te înlocuiască Bobby.

— Nu mă înlocuiește. Nu o să doarmă pe podea în camera ta, în cămașă de noapte albă.

— Slavă Domnului.

— Va fi cu totul altceva, fiindcă nu ne mai ascundem. O să stea doar pe lângă tine, ca agenții din Serviciul Secret.

— S-ar putea să fie mai rău.

— O să fie, am spus.

— Înțeleg de ce trebuie să le spunem părinților mei, și înțeleg de ce trebuie să intensificăm măsurile de protecție, dar cred că ar trebui să rămâi.

— Să rămân?

— Să rămâi cu mine ca să fii protejată.

— De propria mea companie?

— Ești în pericol acum.

— Nu așa se face. Sunt în pericol doar pentru că sunt lângă tine. Odată plecată, nivelul de risc e cu totul altul.

Jack s-a gândit, apoi s-a mai opus, iar în cele din urmă a cedat. Tot aranjamentul nostru meticulos pus la punct, spulberat de o crescătoare ocazională de corgi, cu porniri ucigașe.

— Deci asta e ultima noastră zi împreună, a spus Jack când nu a mai avut contraargumente.

— Exact. Plec după cină.

— După cină? Mi se pare foarte repede.

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

— Și după aceea… nu o să te mai văd?

— Nu.

Apoi, Jack mi-a pus cea mai ciudată întrebare:

— Asta înseamnă – a întrebat – că nu vii la cină de Ziua Recunoștinței?

Ziua Recunoștinței? Ce gând bizar.

— Sigur că nu vin la cină de Ziua Recunoștinței, am spus.

După care, fiindcă nu părea să înțeleagă, am spus:

— Nu mai vin la absolut nimic – niciodată.

Jack s-a întors să-mi citească expresia din privire.

— Când se termină un proiect, se termină și gata, am spus. Nu e ca și cum devenim prieteni pe Facebook cu clienții sau așa ceva. Robby va finaliza misiunea și apoi tu te poți întoarce la elanul tău albinos, iar eu mă voi duce în Coreea și voi mânca tăiței cu fasole neagră și va fi ca și cum nici nu ne-am cunoscut.

— Dar ne-am cunoscut, a spus Jack.

— Asta nu contează, de fapt. Așa merg lucrurile.

Jack avea o expresie foarte gravă.

— Deci, tu îmi spui mie că după ziua de azi nu ne vom mai vedea niciodată?

Păi, da. Asta îi spuneam.

— Cam așa ceva, am zis.

— Bine, a zis Jack dând din cap. Atunci hai să facem ziua de azi memorabilă.

Jack a insistat să mă care în spate până pe plajă, în amintirea vremurilor trecute, deși aș fi putut merge bine-mersi în adidașii mei, iar eu l-am lăsat.

Ne-am plimbat o vreme pe mal, culegând bucățele de lemn pietrificat, pietricele, pietre și lemne aduse de apă. Vântul era la fel de constant ca și curgerea râului și nu puteam să nu mă simt alinată de mângâierea lui.

După o vreme, am ajuns la un trunchi de copac și Jack s-a hotărât să se așeze pe el.

M-am așezat și eu lângă el.

De obicei, când vezi pentru ultima dată oamenii nu știi că e ultima dată. Nu prea eram sigură dacă așa era mai bine sau mai rău. Dar nu voiam să vorbesc despre asta. Voiam să vorbesc despre ceva obișnuit. Ceva despre care am fi vorbit dacă ar fi fost o zi ca oricare alta.

— Pot să te întreb ceva despre actorie? l-am întrebat.

— Sigur. Zi.

— Cum faci să plângi la comandă?

Jack a lăsat capul pe-o parte, ca și cum era o întrebare foarte bună.

— Bun. Cel mai bun mod e să intri așa de mult în pielea personajului, încât să simți ce simte el și atunci, dacă simte lucruri care îi fac pe oameni să plângă… deodată, plângi și tu.

— Cât de des se întâmplă asta? am întrebat.

— Cam cinci la sută din timp. Dar am de gând să ajung la un procent mult mai mare.

— Nu e mult.

Jack a dat din cap, cu ochii la râu.

— Mda… Mai ales pe platourile de filmare. Fiindcă sunt foarte multe lucruri care îți distrag atenția – peste tot o mulțime de macarale și microfoane și membri ai echipei de filmare și figuranți. Și e prea frig sau prea cald sau îți pun în păr un gel nasol care îți cam dă mâncărimi. Când e așa, trebuie să te străduiești mai mult.

— Cum adică?

— Trebuie să te gândești dinadins la ceva real, din viața ta personală, la ceva adevărat, care te întristează. Trebuie să te transpui acolo în mintea ta și să retrăiești acele emoții până vin lacrimile.

— Mi se pare greu.

— Este. Dar alternativa e să strici dubla, așa că ai o motivație puternică.

— Și dacă nu poți să plângi și gata?

Jack m-a privit de parcă mă cântărea să vadă dacă pot suporta răspunsul.

— Dacă nu poți să plângi și gata, există un baton.

— Un baton?

— Da. Cei de la machiaj ți-l freacă sub ochi și îți face ochii să lăcrimeze. Ca ceapa.

— Mi se pare că așa trișezi.

— O, da, trișezi, categoric. Și toată lumea știe că trișezi fiindcă tocmai au văzut ce s-a întâmplat. Și te judecă. Și asta face ca totul să fie și mai dificil.

— Cerc vicios, am spus, pe ton de *Cunosc.*

— Exact. Dar eu am un al truc.

— Care?

— Nu clipi.

Am clipit.

— Ăsta e trucul, a spus Jack. Nu clipi. Atât.

— Adică să ții pleoapele deschise și ochii căscați?

— Ceva mai subtil de atât, dar… da. Dacă încep să ți se usuce ochii, vor începe să lăcrimeze. Apoi, *voilàl* Lacrimi.

— Cum faci asta fără să arăți ciudat?

— Cum faci orice fără să arăți ciudat?

— Stai așa, am zis. Spune-mi că n-ai făcut asta în *Distrugătorii.*

Jack a strâns buzele, pecetluindu-le.

M-am aplecat mai aproape.

— Spune-mi că atunci când Distrugătorul jelește un întreg univers pierdut și e unul din cele mai emoționante momente din istoria cinematografică, spune-mi că nu avea doar… ochi uscați.

— Nu comentez.

— Doamne ferește! Ești un monstru!

— *Tu* m-ai întrebat, a spus Jack.

L-am privit lung.

Apoi m-a privit cu ochi mijiți.

— Tu știi că nu sunt de fapt Distrugătorul, da?

— Normal.

De cele mai multe ori.

— Acela era un film.

— Știu asta.

— Am fost plătit să joc în el. Nu era real.

Dar eu încă mai procesam noutățile.

— N-ar trebui să fiu supărată pe tine acum?

Însă Jack trecea mai departe.

— Nu, a spus, răsucindu-se spre mine pe trunchiul de copac. Ar trebui să mă admiri.

Și-a trecut piciorul peste trunchi, ca să stea călare pe el și m-a lovit ușor peste genunchi ca să fac și eu la fel, ajungând astfel față în față, cu genunchii atingându-ni-se.

— Bun, a spus, aplecându-se spre mine. Primul care plânge câștigă.

— Ce faci?

— Te învăț să plângi.

— Nu am nevoie de ajutor în privința asta.

— Cum să te *prefaci* că plângi. Ai fi surprinsă cât de util e talentul ăsta. Consideră-l un concurs de clipit.

— Nu vreau să facem concurs de clipit.

— Prea târziu.

Am oftat a capitulare.

— Hai-hai, a spus Jack făcându-mi semn că mă trag mai aproape.

Fie. M-am aplecat puțin în față.

Jack s-a aplecat și el.

Și apoi ne-am privit fix în ochi, nas în nas, la câțiva centimetri distanță – fără să clipim. Aerul dintre noi părea ciudat de mătăsos.

Iar când momentul a devenit prea intens, am spus:

— Am auzit că există studii științifice care arată că dacă te uiți în ochii cuiva prea mult timp, te îndrăgostești.

Jack și-a mutat privirea într-o parte.

Aha.

Apoi m-a privit iar în ochi.

— Nu mă încurca. Gata, o luăm de la capăt.

După încă ceva vreme, am spus:

— Încep să mă usture ochii.

— Asta e bine. Lasă-te în voia senzației. Încă șaizeci de secunde și ai să fii actriță profesionistă.

— Dar nu e… confortabil.

— Măiestria nu se obține niciodată din confort.

Ar trebui să savurez acest moment, mi-am spus. Eram aici, în persoană, cu Jack Stapleton – *însuși* Jack Stapleton – scăldați în lumina dimineții târzii, sorbind din priviri contururile chipului lui din viața reală. Încrețiturile din colțul ochilor. Țepii de pe maxilarul lui încă nebărbierit. De mâine, nu aveam

să îl mai văd niciodată decât pe ecrane. *Ține minte acest moment,* mi-am spus. *Fii atentă la tot.*

— Nu trișa, a spus atunci Jack.

— Nici nu știu cum aș putea să trișez.

— Dacă nu știi, nu o să-ți spun eu.

— Tu chiar încerci să *câștigi* concursul ăsta, așa-i?

— Bineînțeles.

— Credeam că doar mă înveți.

— E mai interesant așa.

Era oricum interesant, dar fie.

— Și nu mă face să râd, a spus Jack, cu severitate.

— Tu nu râzi niciodată, am spus.

— Vorbesc serios, a zis el. Termină.

— Ce să termin?

— Nu mai face așa cu fața.

— Nu fac nimic cu fața.

— Mă apucă râsul.

— Asta e problema ta, nu a mea.

Dar în clipa următoare, Jack a capitulat. Toată fața i-a fost acoperită de un zâmbet larg, după care a plecat capul și au început să i se zgâlțâie umerii.

— Ești varză, am zis.

— Nu e vina mea, e vina ta, a spus el, tot cu capul în jos.

— Deci nu câștigă primul care plânge, ci pierde primul pe care îl apucă chicotelile.

— Pe bărbații nu îi apucă chicotelile.

— Pe tine, da.

Jack a ridicat capul, cu ochi tot sclipind de amuzament, zâmbind în continuare.

— Presupun că e mai simplu dacă nu îți place partenerul cu care joci scena.

Asta mi-a stârnit interesul.

— Îți displac partenerii cu care joci?

— Uneori.

— Dar nu și în comediile romantice. Nu cu Katie Palmer.

Jack s-a strâmbat.

— Katie Palmer e cea mai oribilă.

Am icnit a protest.

— Nu se poate să fie adevărat.

Dar Jack a dat din cap în semn de *Scuze, dar așa e.*

— E mojică, narcisistă, îi pupă în fund pe mahării de la studiouri. E genul de persoană care umilește chelnerii.

Mi-am acoperit fața cu palmele.

— Nu o vorbi de rău pe Katie Palmer! E o comoară națională.

— Ei bine, e rea ca o harpie. Și e o actriță mizerabilă.

Mi-am dus mâna la gură.

— Termină! Îmi strici tot ce credeam despre ea!

— E deja stricată.

— Dar în filmul ăla! Erați așa de îndrăgostiți.

— Ce să vezi? Jucam un rol.

— Dar sărutul acela. Sărutul acela fenomenal!

— Vrei să știi de ce a ieșit așa de bine sărutul acela? Fiindcă știam că de îndată ce terminam scena, puteam pleca cu toții acasă.

— Dar! Dar…

Așa avea să decurgă ziua asta? Jack avea să-mi strice sărutul meu preferat din toate filmele văzute vreodată?

Apoi a adăugat:

— Și îi mai și miroase gura îngrozitor.

Fir-ar al naibii!

— Nu se poate.

— Se poate. E faimoasă pentru asta. Respirația ei miroase a elefanți.

— A *elefanți*?

— Ca atunci când mergi la grădina zoologică și stai lângă elefanți. Mirosul *acela.* Dar cald. Și umed.

Am închis strâns ochii și am clătinat din cap.

Jack a continuat:

— De aceea i se spune „Alune”.

La asta, am deschis ochii și m-am uitat stupefiată la el.

— Apropo, respirația mea miroase grozav, a spus atunci Jack.

Am clipit iar, buimăcită.

— A ruladă cu scorțișoară, a spus, făcându-mi cu ochiul.

Ce se întâmpla aici?

— Dar… cum rămâne cu ce ai spus despre plâns – când îți iese cum trebuie, simți ce simte personajul?

— Asta e o întrebare bună, a spus Jack, pe ton profesionist, îndreptând degetul spre mine. Când lucrezi cu cineva foarte bun, asta se poate întâmpla. Aș putea face asta fără nicio îndoială cu Meryl Streep.

— Stai așa – ai sărutat-o pe Meryl Streep?

— Încă nu. Dar mai așteaptă puțin.

I-am dat un pumn încurajator în umăr, gen *Sigur, frate, mult succes.*

— Ce vreau să spun, a conchis Jack, e că da, te poți săruta cu partenerul fiind amândoi complet identificați cu personajul.

— Mulțumesc, am spus, ca și cum tocmai restaurase ordinea firească în lume.

Apoi a adăugat:

— Dar nu cu Katie Palmer.

— Fir-ar!

A continuat:

— Totul e coregrafiat. Te gândești la cum cade lumina pe tine, la unghiurile de filmare, la ocuparea poziției corecte și să nu pară că ai bărbie dublă și să te asiguri că buzele nu ți se pliază aiurea. E foarte tehnic. Discuți fiecare detaliu în avans. Știi tu: „O să folosim limba?” Genul acesta de lucruri.

— Și? *Folosiți* limba?

— Aproape niciodată?

Eram dezamăgită? Nu îmi dădeam seama.

— Trebuie să faci un plan în avans, a continuat Jack. Ceea ce, la drept vorbind, e adevărat în cazul tuturor sărutărilor de pe ecran. E opusul sărutărilor reale. La sărutările de pe ecran nu contează decât cum arăți. La sărutările reale, nu contează, bineînțeles – și-a ferit o clipă privirea – decât ce simți.

— Ce chestie, am spus.

— Mda, a zis Jack.

— Deci a fost o corvoadă să o săruți pe Katie Palmer… am spus.

— Corect. A fost o corvoadă să o sărut pe Katie Palmer.

— Sărutul meu preferat din toate filmele văzute vreodată, am spus, încercând să asimilez informația, a fost un sărut din ură.

Jack a clătinat din cap.

— Sărutul tău preferat din toate filmele văzute vreodată a fost un sărut din categoria „hai să o facem odată și să ne cărăm acasă."

Am oftat. M-am uitat la râu, care curgea chiar pe lângă noi, ca și cum nimic nu se întâmplase. Apoi am spus:

— Mi-e dor de vremurile când nu știam asta.

— Și mie.

— Tocmai mi-ai demolat sărutul preferat.

Jack a ridicat un pic din umeri, ca și cum *Asta-i viața.* Apoi a zis:

— Poate într-o zi o să mă revanșez față de tine.

Capitolul 24

La cină, am tot așteptat ca Jack să mărturisească părinților lui totul despre relația mimată, iar Jack tot amâna.

Făcusem tacos cu pește pentru cină. Poate nu voia să strice momentul cinei?

Nici eu nu voiam să stricăm momentul cinei.

M-am trezit că aruncam priviri către cei din jurul mesei. Nu îmi imaginam că lui Hank avea să îi pese cine știe ce, dar îmi era groază de momentul în care Doc și Connie aveau să își dea seama că îi mințiserăm tot acest timp.

Când Doc s-a apucat să strângă farfuriile și Jack tot nu spusese nimic, am început eu.

— Doc? Connie? Eu și Jack trebuie să vă spunem ceva.

Connie și-a dus mâna la piept, plină de încântare.

— Eram sigură.

— Știai? am întrebat, aruncând o privire către Jack.

— Am spus-o de acum o săptămână. Așa-i că ți-am zis, scumpule? i s-a adresat Connie lui Doc.

— Așa e, ai zis, a confirmat Doc.

M-am uitat la Jack.

— Nu cred că asta e… a dat să zică Jack.

— Hai s-o facem aici, a spus Connie. Ne ocupăm noi de toate.

— Ce să facem? a întrebat Jack.

Mama lui s-a încruntat ca și cum făcea pe prostul.

— Nunta.

Jack s-a uitat la mine.

Am oftat.

— Mamă, nu ne căsătorim, a spus Jack.

Dar Connie a fluturat o mână ca și cum fiul ei vorbea prostii.

— Ba sigur că da.

— Mamă…

— Ascultă la mine. Deja am zis că asta se va întâmpla. Sunteți perfecți unul pentru altul.

Jack arăta cam verde la față. Avea să fie mai rău decât credea.

— Mamă, nu ne căsătorim. Adevărul e – mi-a aruncat o privire ca să-și facă curaj – că Hannah nici nu e iubita mea.

Tatăl lui Jack se așezase la loc pe scaun, iar acum ne priveau amândoi stăruitor, nedumeriți.

— Nu e iubita ta? a întrebat Connie. De ce nu?

— De fapt e… a spus Jack. Vedeți voi… a încercat iar. Adevărul e că…

— Sunt bodyguard, am spus.

Amândoi părinții lui Jack m-au privit buimăciți, dar Hank l-a fixat cu privirea pe Jack.

— Sunt bodyguardul *lui,* am clarificat, arătând spre Jack.

Le-am acordat câteva secunde ca să absoarbă informația.

Apoi Doc a spus:

— Nu ești cam scundă pentru un bodyguard?

— Sunt mai înaltă decât par, am spus.

Exact în același timp, Jack spunea:

— Are o personalitate înaltă.

Jack mi-a tras un cot și a spus:

— Du-l în curte și azvârle-l peste umăr.

Doc s-a încruntat și s-a uitat la Jack.

— Poate să facă așa ceva?

— De nu-ți vine a crede.

— Ne-am prefăcut că suntem cuplați, am continuat concentrată la ce era important, ca să pot sta cu Jack și să-l apăr.

Nu știu la ce fel de reacție mă așteptam… dar cea pe care am obținut-o – cel puțin de la Connie – sigur nu era printre opțiuni.

— Ei, asta-i bună, a spus Connie. Ar trebui să fiți împreună. E clar că sunteți îndrăgostiți unul de altul.

— Ne-am prefăcut, doar, am spus cât de blând am putut.

Dar Connie s-a întors către Jack de parcă nu credea asta în ruptul capului.

— Jack, a spus, totul a fost de ochii noștri?

Jack i-a susținut o clipă privirea, apoi a înclinat hotărât din cap și a spus:

— Totul a fost de ochii voștri.

— Ei, *na,* a spus ea clătinând din cap ca și cum era o aiureală.

— Îmi pare tare rău, am zis. Juca un rol.

Dar asta n-a făcut decât s-o amuze copios:

— Nu e un actor așa de bun.

— A fost o relație simulată, am repetat.

— Tot timpul ăsta ați dormit împreună. Și pe *asta* o simulați?

Jack a plecat privirea.

— Hannah a dormit pe jos.

Asta i-a atras atenția.

— Pe podeaua cu *gresie*?

— I-am oferit patul, a spus Jack. A refuzat.

Ei *asta* chiar a înfuriat-o pe Connie. S-a ridicat și s-a întins peste masă ca să-l pocnească pe Jack pe umăr.

— Ai lăsat-o pe Hannah noastră să doarmă pe podeaua aia tare și rece? Eu nu te-am crescut așa! Poartă-te ca un domn!

Inima mi-a tresărit puțin când am auzit „Hannah noastră”.

— Nu am pățit nimic, am spus. Sunt obișnuită cu greul.

— Nu ar trebui să fii nevoită să fii, a spus Connie și nu știu de ce, dar blândețea din vocea ei mi-a adus lacrimi în ochi.

Am tușit.

— În fine, ideea e că încercam să ne asigurăm că Jack – și toată lumea – e în siguranță și protejat. Fără să vă îngrijorăm.

Acum, Hank, care fusese până acum amenințător de tăcut, a avut de pus o întrebare.

— Protejat de ce?

M-am uitat la Jack.

Jack a preluat conducerea.

— O situație minoră, aproape inexistentă, cu o admiratoare obsedată.

— Nu am vrut să ne asumăm niciun risc, am spus. Dar nici nu am vrut să stresăm pe nimeni altcineva.

— Ai avut o admiratoare obsedată? a întrebat Hank.

— Am, a spus Jack cu o înclinare din cap. Una insignifiantă.

— Dar în loc să ne spui tuturor care e situația… ai mințit? a spus Hank.

— Păi… am spus, încercând să mă gândesc la o cale de a arunca o lumină ceva mai bună asupra situației. Da. Dar cu… intenții onorabile.

— Nu îmi pasă că ați mințit, a zis Connie. Vreau doar să vă văd căsătoriți.

Jack a clătinat din cap.

— Mamă, nu ne căsătorim. Nici măcar nu suntem împreună.

— Ei, rahat, a spus Connie, șocându-i pe toți cei prezenți.

Apoi i-a făcut o ofertă lui Jack:

— Cere-o acum, pe loc și vă iert pentru tot.

Dar înainte ca Jack să poată răspunde, Hank a mai pus o întrebare:

— De ce acum?

— Ce?

— De ce ne spuneți acum? De ce nu ați așteptat până după Ziua Recunoștinței, când vă puteați vedea de drum și nimeni nu ar fi știut nimic?

— Aaa, a spus Jack. Deci… chestia e că… situația minoră cu admiratoarea obsedată a devenit recent mai puțin minoră.

Hank s-a încordat.

— Adică cum?

— Adică admiratoarea care a fost întotdeauna inofensivă cu scrisorile ei de amor și puloverele

tricotate de ea…

— De acolo sunt puloverele? a întrebat Connie.

Jack a încuviințat din cap.

— E foarte talentată, a spus Connie înclinând din cap în semn de respect.

Am decis să îl ajut.

— Recent, a împins puțin lucrurile la un alt nivel.

— Cum așa? a întrebat Hank, încă adunându-și forțele ca să primească și restul noutăților.

— N-o să credeți, am spus, încercând să dau vorbelor o notă amuzantă, dar cineva ne-a făcut o poză mie și lui Jack săptămâna trecută, când eram toți la spital, și din unghiul respectiv, juri că ne sărutam, ceea ce categoric nu făceam, iar acum tot internetul crede că sunt iubita lui Jack.

— Ți-am spus eu că sunt îndrăgostiți? i-a zis Connie lui Doc.

Doc a bătut-o ușurel pe mână.

— Ceea ce nu ar fi mare lucru, am continuat, numai că Doamna cu Căței pare să fi…

— Clacat, a spus Jack.

Am dat din cap.

— Iar acum a devenit o idee mai agresivă.

— Cât de agresivă? a întrebat Hank.

Eu și Jack ne-am uitat o clipă unul la altul, iar apoi Jack a tras aer în piept și a spus:

— Vrea să o omoare pe Hannah.

Am dat din cap.

— Printr-o mulțime de metode, care mai de care mai creative.

Încercam să fac să pară totul măcar un pic amuzant, dar Hank refuza să vadă partea ilară.

— Doamne ferește! a spus el, sărind în picioare așa de repede că a dărâmat scaunul.

A început să se plimbe prin bucătărie.

— Ai o admiratoare ucigașă pe urmele tale?

— Am aflat abia azi-dimineață, a spus Jack.

— Pe cuvânt că până acum a fost foarte inofensivă… am dat să spun.

— Știe unde suntem? a spus Hank ducându-se la fereastră să se uite afară.

— Nu, a spus Jack.

— Hank, am spus, încercând acum să am un ton cât mai profesionist posibil. În momentul de față nu ești în niciun pericol.

— Din câte știm, a zis Hank.

— Nu s-au făcut niciun fel de amenințări la adresa ta ori a vreunui membru din familie, am zis. Singura persoană în pericol de aici sunt eu și eu știu să mă apăr foarte bine.

— Dacă trage în tine și ratează ținta?

— De aceea sunt extrasă din această misiune și înlocuită cu o echipă completă, atât aici, cât și la casa lui Jack din oraș. Agenția pentru care lucrez e cea mai bună din lume. Odată plecată, pericolul la adresa voastră va fi minim. Vine o mașină chiar în seara asta să mă ducă înapoi în oraș.

Speram că tonul meu avea să îl calmeze.

— Încă mai încerc să pricep niște lucruri de bază, i-a spus Hank lui Jack, cu furie crescândă în voce. Ai fost suficient de îngrijorat ca să angajezi un bodyguard, dar nu ți s-a părut necesar să ne spui ce se întâmplă?

— Nu am vrut să o îngrijorez pe mama.

Dar vocea lui Hank devenea tot mai încordată.

— Ți-a trecut vreo clipă prin minte că poate ne-ar fi fost utile aceste informații?

— Nivelul de risc era foarte scăzut, am spus.

— A fost un exces de precauție, a spus Jack.

— Știai că ești în pericol, a spus Hank, pe ton mult mai ridicat de-acum, dar tot ai venit aici.

— Nu eram, de fapt, în pericol.

— Dar acum ești.

— Chiar și acum… am încercat să spun.

Dar în clipa aceea, Hank nu era tocmai interesat de ce aveam de zis. S-a întors spre Jack, cu ochi negri și duri ca piatra de obsidian.

— Egoismul tău chiar că nu are limite.

Jack a sărit în picioare, ajungând nas în nas cu fratele lui.

— Nu mă face pe mine egoist. Habar nu ai despre ce vorbești.

Doc, Connie și cu mine am rămas pe scaune la capătul nostru de masă, în afara razei de acțiune, cât Jack și Hank se înfruntau.

— Aveam un milion de motive pentru care nu voiam să vii, a spus atunci Hank, țipând deja. Primul dintre ele era că aș putea trăi fericit tot restul vieții fără să te mai văd vreodată. Dar mărturisesc că posibilitatea să fim omorâți cu toții din cauza ta nici nu mi-a trecut prin cap.

— Nu a murit nimeni din cauza mea! a urlat Jack așa de tare, că tăcerea care a urmat părea fragilă ca de cristal.

— Păi, a spus Hank coborând vocea așa de mult, că suna de o mie de ori mai amenințătoare, aș zice că există cel puțin un mort în familia asta care s-ar putea să te contrazică.

La auzul acestor cuvinte, Jack și-a înșfăcat farfuria și a izbit-o cu atâta forță de podea, că mai că m-am așteptat să rămână un crater. Apoi a urlat:

— Nu l-am omorât pe Drew!

— Serios? a urlat și Hank, cu vocea încărcată de dușmănie. Ai decis să te absolvi de vină?

A început să enumere pe degete:

— Ai urcat în mașină, ai condus cu viteză prea mare, ai intrat pe pod cu o sută treizeci și șapte de kilometri la oră, ai derapat pe polei, ai intrat prin parapet și ai plonjat cu tot cu fratele tău mai mic într-un râu cu apă înghețată! Care, anume, e partea din poveste care nu e vina ta?

— Partea în care *nu conduceam eu!* a răcnit Jack.

În încăpere s-a așternut tăcerea.

Jack a rămas cu ochii în podea, clipind uluit, de parcă nu îi venea să creadă că a spus-o, în sfârșit.

Hank a făcut un pas înapoi și a scuturat capul, de parcă încerca să și-l limpezească.

— Scumpule, tu… a spus Connie uitându-se în sus, la Jack, total buimăcită.

— Nu conduceam eu mașina în noaptea aceea, a repetat Jack, mai încet. Drew conducea.

Acum și vocea lui Hank era coborâtă:

— Vrei să spui…

— Vreau să spun că mi-am dat seama că Drew băuse când eram deja pe drum. Și când i-am zis că tragă pe dreapta, a accelerat și mai tare. Vreau să spun că sticla de whiskey pe care au găsit-o în mașină era a lui Drew.

— Dar Drew se lăsase de băut, a spus Doc, mijind ochii de parcă ceva de parcă nu reușea să potrivească piesele poveștii. Nu a mai băut din liceu. Mergea la Alcoolicii Anonimi. De mulți ani.

Jack a rămas cu ochii în pământ.

— Se pare că avea o seară mai proastă.

Chipul lui Connie era acum scăldat în lacrimi.

— De ce nu ne-ai spus, iubitule?

— Fiindcă Drew mi-a cerut să nu vă spun.

Toată lumea a așteptat.

— Când ne-am prăbușit de pe pod și am ajuns în apă, am plutit puțin la suprafață, a spus Jack. Eu am coborât geamurile și am desfăcut centurile de siguranță, dar Drew nu a reușit decât să clatine din cap și să spună: „Nu le spune mamei și tatei. Nu-i spune lui Hank.” A zis asta de vreo zece ori, poate chiar douăzeci. Întruna, repetând la nesfârșit. Iar eu încercam doar să îl fac să se concentreze și să îl scot din mașină, așa că îi tot ziceam: „Nu le spun, frățioare. Dar acum deschide geamul.” Până la urmă, când a năvălit apa, l-am împins afară. Iar când l-au găsit înecat, nu am avut cum să nu îmi spun: *A fost ultima lui dorință. A fost ultimul lucru pe care și l-a dorit. Să nu îi dezamăgească.* Așa că i-am onorat-o. Mi s-a părut că măcar atât puteam să fac pentru el – pentru noi toți. Să nu înrăutățesc lucrurile. Chiar și după ce au început să apară zvonurile cum că eu fusesem cel băut, tot nu m-am simțit în stare să încalc promisiunea aceea. Aveam

de gând să iau adevărul cu mine în mormânt, indiferent de prețul plătit. Dar se pare că nici de atâta nu am fost în stare.

A scos un suspin, de parcă era cumplit de dezamăgit de sine însuși.

Câteva clipe, am rămas cu toții cu gura căscată și cu ochii la el.

M-am gândit la visul lui și la faptul că în el Jack era întotdeauna cel care trebuia să se înece, nu Drew. Poate că Jack încă mai încerca să îl salveze. Sau poate că își dorea să îi ia locul.

Părea genul de om care ar fi făcut asta, dacă ar fi putut.

Atunci, pășind hotărât pe cioburile farfuriei sparte de Jack, care scrâșneau sub tălpile cizmelor lui, Hank s-a dus glonț la fratele lui.

— De aceea porți colierul lui? a întrebat Hank.

Deci era colierul lui Drew.

Jack a încuviințat din cap, apoi s-a înclinat în față și și-a lăsat fruntea pe umărul lui Hank. Acesta a ridicat brațele și le-a pus în jurul fratelui lui, îmbrățișându-l.

Și atunci, văzându-i umerii care se zgâlțâiau, mi-am dat seama că Jack plângea în hohote.

În acel moment, Doc a ajutat-o pe Connie să se ridice, s-au dus împreună lângă băieți și i-au cuprins în brațe.

Și tocmai când mă gândeam că ar trebui probabil să mă retrag discret și să las această mică familie să aibă un moment de intimitate… Connie a întins mâna și m-a tras și pe mine în îmbrățișarea de grup.

După aceea, Hank l-a luat pe Jack afară, să ia aer. Un moment de apropiere frățească îndelung așteptat.

Abia după ce au plecat, noi, ceilalți, ne-am adus aminte că fusesem în plin discurs de rămas-bun.

După o pauză, Connie s-a întors către mine și m-a întrebat:

— Toată chestia asta cu relația mimată înseamnă cumva, că nu o să vii la masa de Ziua Recunoștinței?

Își tampona cu un șervet fața udă de lacrimi.

Am clătinat din cap:

— Nu o să vin.

— Dar tu și Jack tot o să vă mai vedeți, nu?

— Nu. După ce plec, nu.

— Nici măcar așa, de plăcere, ca să vă distrați împreună?

— Nu prea le am cu distracția.

La aceste vorbe, Connie a izbucnit în râs și a spus:

— Nu l-am mai văzut pe Jack de mulți ani distrându-se așa de bine cum se distrează cu tine.

Mi-am amintit cum Robby mi-a spus că nu știam să mă distrez și i-am fost incredibil de recunoscătoare lui Connie că îl contrazicea.

— Ești întotdeauna binevenită la noi în vizită, a spus atunci Connie.

Dar am clătinat din cap.

— Nu așa se face, am spus, remarcând cât de uscat îmi era gâtul. După ziua de azi, nu am să vă mai văd niciodată pe niciunul dintre voi.

Connie a clătinat din cap, de parcă pur și simplu nu putea să priceapă așa ceva.

Săracii Doc și Connie. Aveau de procesat o groază de informații.

Și atunci am hotărât să îmi iau inima în dinți și să spun ceva adevărat.

— Știu că mi-am ales un moment foarte ciudat, am spus. Dar fiindcă e ultima mea șansă să o spun, vreau să știți că pentru mine aceasta a fost o misiune extrem de atipică. Niciodată, absolut niciodată nu mă atașez de clienți. Însă acum m-am atașat foarte tare.

— De mine? a întrebat Connie.

— De voi toți. În moduri diferite, am spus.

Și după aceea… nu plănuisem să spun asta, dar s-a întâmplat, efectiv fără să-mi dau seama.

— Mama mea a murit anul acesta și pentru mine a fost foarte… important să fiu alături de voi.

— Of, scumpo, a spus Connie luându-mi mâna într-ale ei.

— Nu avea nimic în comun cu tine, m-am trezit eu spunând. Era tulburată. Și era dificilă. Și înrăutățea întotdeauna lucrurile în loc să le îmbunătățească. Nu îmi amintești de ea, dar…

Simțeam că mi se strângea gâtlejul, dar am continuat:

— Cred că îmi amintești de mama pe care mi-am dorit toată viața să o am.

Connie m-a privit în ochi.

— Mă bucur că am putut fi asta pentru tine.

— Cât am fost aici, am simțit că am o familie, am continuat.

Am tras aer în piept.

— Copilăria mea nu a fost…

Nu știam ce să spun.

— Să zicem că nu am știut niciodată cum e să fii într-o familie iubitoare. Și cu toate că…

Începea să îmi tremure vocea.

— Cu toate că în viitor nu voi putea face parte din aceasta, mi-a făcut mare plăcere să fiu cu voi. Și sunt veșnic recunoscătoare să știu măcar că familii ca a voastră există.

Am inspirat adânc și mi-am ținut respirația, încercând să mă adun. Dar mai era ceva.

— Ce încerc să vă spun e că o să îmi fie dor de voi. Sincer.

— Și Jack? a întrebat Connie. O să îți fie dor și de el?

M-am frământat câteva secunde întrebându-mă cât de mult să mărturisesc.

— Da, o să îmi fie, am spus.

Mi s-a părut mai mult decât suficient.

— Te place. Îmi dau seama.

Dar iată-ne aici, la final. Nici măcar nu mi-am dat voie să îmi doresc să fie adevărat ce spunea. Am preferat să clatin din cap:

— Cred că s-ar putea ca fiul tău să fie un actor mult mai bun decât crezi, am spus.

Capitolul 25

Amadi a venit să mă ia înapoi în oraș înainte ca Jack și Hank să se întoarcă.

— Ai venit cam devreme, am spus, uitându-mă la telefon.

— Mda, a spus Amadi. Avem acasă un micuț bolnăvior, așa că nevastă-mea…

— Am înțeles, am spus dând din cap.

Nu îmi luase mult să îmi strâng lucrurile. Nu era mare lucru de făcut. Am pus chiar și capacul pastei de dinți la loc, pentru Jack.

O secundă m-am gândit să îi las un bilet sau să fac o poză. Cum altfel aveam să îmi amintesc priveliștea patului nefăcut al lui Jack sau mormanele de haine în formă de Jack împrăștiate peste tot pe jos, ca niște piei de urs?

Dar m-am agățat ca de obicei de profesionalismul meu obișnuit. Exista un protocol pentru astfel de situații, care spunea să nu lași nicio urmă. *Nu am fost niciodată aici.*

Amadi mi-a pus valiza în SUV-ul companiei, un Tahoe negru, ca al Serviciilor secrete, apoi, fără ezitare, mi-a deschis portiera din dreapta și s-a dus să se urce la volan.

Era gata de plecare.

Am dat să urc în mașină, dar am ezitat.

M-am uitat în jur după vreun semn al prezenței oricăruia dintre frați, dar nimic – doar foșnet de frunze și licărirea slabă a stelelor ce începeau să apară, un pâlc de vaci lângă gard privindu-ne cu ochi triști.

— Scuze, am spus. Mă mai aștepți un minut?

Amadi s-a uitat la ceas, dar a spus:

— Bine.

În hambar era o lumină aprinsă. Poate erau acolo?

Dar hambarul era gol.

M-am întors încet la mașină, scrutând câmpul. L-am văzut pe Clipper în padoc. I-am trimis o bezea.

Gândul de a nu-mi lua rămas-bun de la Jack mă făcea să mă simt… panicată, deși nu îmi luam niciodată rămas-bun de la clienți. Ar conta măcar, în vreun fel dacă mi-aș lua rămas-bun? Nu ar schimba nimic. Dar simțeam că aveam o mie de mesaje urgente pentru Jack și nu îmi doream decât să i le transmit pe toate. Oricare ar fi fost ele.

Întoarsă la mașină, am rămas încă o clipă lângă portiera deschisă, uitându-mă în jur, așteptând.

Și apoi a venit vremea să nu mai trag de timp.

Am urcat, am trântit portiera și mi-am pus centura de siguranță.

— Așa, am zis. Hai să mergem.

Amadi a intrat pe drumul cu pietriș și a ieșit din curte, a trecut peste podețul de fier forjat și a pornit pe lungul drum unde eu și Jack ne prefăcuserăm de atâtea ori că ne îmbrățișam.

Nicio problemă. Era mai bine așa. Probabil.

Am tras adânc aer în piept și mi-am ținut respirația. Nu aveam de gând să plâng. Nu de față cu un coleg. Nu pentru un client. Măcar aveam la ce să mă concentrez: să nu-mi pierd cumpătul. Puteam. *Puteam.*

Dar atunci, Amadi a frânat. A încetinit, apoi s-a oprit în mijlocul drumului.

Se uita în oglinda retrovizoare.

— Ăla e subiectul?

M-am întors să mă uit prin lunetă.

Desigur. Era Jack. Alerga după noi pe pietriș.

— Așteaptă-mă puțin, am spus și m-am dat jos din mașină.

Jack a ajuns la mine și s-a oprit la nici un metru, cu respirația tăiată.

— Ai plecat, a zis gâfâind, fără să îți iei rămas-bun.

— Am așteptat, am zis. Dar a trebuit să plecăm.

Jack a încercat să-și recapete suflul.

— Am crezut că mai avem timp.

— Unde ai fost? am întrebat.

— Hank a avut să-mi spună niște lucruri.

Am dat din cap.

— Te rog mult să mă ierți, a spus atunci Jack, pentru amenințările cu moartea. Îmi pare foarte rău că ți-am pus viața în pericol.

— Nu am să pățesc nimic, am spus. Atâta timp cât mă țin la distanță de tine.

Era mai mult o glumă, dar lui Jack nu i s-a părut amuzantă.

— Stai liniștit, am spus atunci. Doamna cu Căței o să uite de asta până la urmă și o să-și îndrepte atenția spre altceva. Așa se întâmplă întotdeauna.

— Îți mulțumesc. Pentru tot, a spus făcând un pas către mine. Țineam să îți spun asta înainte să pleci.

Am dat din cap.

— Și eu voiam să îți spun ceva.

Jack m-a privit în ochi și a așteptat.

Dar atunci, douăzeci de gânduri mi-au răsărit în minte deodată. Sub nicio formă nu aveam cum să le rostesc pe toate. Ori măcar pe cele mai importante. Până la urmă am ales:

— Ai procedat corect adineauri.

Jack a scăpat un mic hohot de râs ciudat și a lăsat privirea în pământ.

— Știu că a fost ultima dorință a lui Drew, iar eu nici măcar nu l-am cunoscut, dar nu cred că și-ar dori ca ceva ce a spus într-un moment de panică extremă să vă dezbine familia pentru totdeauna.

— Să sperăm că nu, a spus Jack. Oricum e prea târziu acum.

— Mama ta avea dreptate, am spus.

— Mama mea are întotdeauna dreptate.

— A făcut bine că v-a forțat pe tine și pe Hank să fiți în același loc.

Jack a dat din cap.

— Noroc că se pricepe ca nimeni altul să mă scoată din minți.

În mașină, Amadi a aprins și a stins farurile.

— Se pare că a sosit momentul, a zis Jack.

— Da, am spus. Dar vreau să știi…

Am ezitat. Chiar era timpul să plec. O mică parte din mine credea că ar trebui să îi spun lui Jack ceva real, din suflet. Că îl plăceam. Că mă îndrăgostisem de el. Că, deși fusese doar o prefăcătorie – poate tocmai pentru că fusese o prefăcătorie –, devenise cumva cel mai real lucru din viața mea.

Dar ce umilință!

Odată plecată, avea să-mi fie imposibil să mai pot lua legătura cu el. El avea să dispară dincolo de acea cortină de faimă care separă celebritățile de restul oamenilor, iar eu aveam să dispar în viața mea frenetică, dedicată exclusiv muncii. Dacă aceasta era cu adevărat ultima dată când aveam să-l mai văd, atunci aceasta era ultima mea șansă de a spune adevărul și nu voiam să îmi petrec tot restul vieții regretând că nu am spus tot ce ar fi trebuit să spun.

El însemnase ceva pentru mine. El contase pentru mine. Mă învățase lucruri pe care nici nu știam că era nevoie să le învăț. Vremea petrecută cu el mă schimbase și îi eram recunoscătoare.

Voiam să știe asta.

Era singura mea șansă să i-o spun…

Dar mi-am pierdut curajul în ultima clipă.

Era prea neprofesionist. Era prea înspăimântător. Era prea în stilul Doamnei cu Cățeii.

Se pare că asta eram eu: o speriată de vaci și speriată de dragoste.

În schimb, i-am întins mâna de parcă eram la un eveniment corporatist:

— Vreau să știi că mi-a făcut mare plăcere să lucrez pentru tine, am spus.

Și atunci, odată ce eu readusesem într-o clipă lucrurile pe teren profesionist, Jack nu a avut de ales decât să-mi urmeze automat exemplul.

S-a încruntat, dar mi-a strâns mâna.

— Îți mulțumesc pentru serviciile prestate.

Am înclinat scurt și profesionist din cap, am făcut stânga-mprejur pe călcâie și am pornit înapoi spre mașină, cu volănașele bluziței mele brodate, de iubită, fluturând pe umeri.

Dar când am deschis portiera, l-am auzit pe Jack:

— Hannah!

M-am întors.

Cu mâinile în buzunare, m-a privit câteva lungi clipe, după care a spus:

— Vreau să știi ceva.

Mi-am ținut respirația.

Apoi a spus:

— Îmi va fi foarte dor de tine. Și nu joc niciun rol acum.

Capitolul 26

În seara aceea am plecat, dar nu m-am dus acasă.

„Acasă” însemna vechiul meu apartament, un adorabil locșor de modă veche dintr-o vilă cu patru apartamente, construită în anii 1920, în partea dubioasă a orașului. Acasă avea o intrare cu arcadă în living și un mic raft construit în tencuiala holului, special pentru telefonul fix. Acasă era locul în care trăisem trei ani înainte să fug de acolo, în încercarea disperată de a nu mai fi nevoită să dau ochii cu Taylor, vecina mea.

Apartamentul la care m-am întors acum era închiriat pe nevăzute și se afla la etajul șapte al unui complex de locuințe nou-nouț, ultramodern, total anost, tot în partea dubioasă a orașului.

Și… pot să subliniez ironia? Când mi-am văzut pentru prima dată ușa, cine stătea de pază lângă ea?

Taylor.

Fiindcă, *bineînțeles* că da, nu-i așa?

— A trebuit să fii tu aia care mă păzește, nu? am spus apăsând butoanele tastaturii de control acces.

Apoi am zis:

— Probabil că Glenn e cu adevărat sadic.

— Eu am cerut postul ăsta, a spus ea fără să întoarcă capul.

Se aștepta să-i răspund? Să-i mulțumesc, poate? Nu. În niciun caz. Putea să-mi facă multe, dar nu mă putea obliga să fac conversație. Am intrat în casă și am închis ușa după mine, iar acesta a fost singurul răspuns pe care l-a primit: un *tronc* puternic, cavernos.

Și apoi am fost singură.

Cu adevărat singură. Pentru prima, dată după săptămâni întregi.

Apartamentul era plin ochi cu cutii, iar oamenii care mă mutaseră deciseseră să adopte abordarea

„las-o unde-ți vine” cu toată mobila mea. De exemplu, patul era în mijlocul dormitorului, ca o insulă.

Dar nu era nicio problemă.

M-am dus pe balcon și am admirat priveliștea.

Era bine așa, mi-am spus. Era timp dedicat mie. Timp ca să-mi reîncarc bateriile și să reflectez. Poate că aveam să mă apuc să țin un jurnal cu lucrurile pentru care eram recunoscătoare. Poate aveam să mă apuc să învăț caligrafie. Aveam ceva timp până să plec în Coreea. Trebuia să fie o cale prin care să profit din plin de timpul ăsta. *Poate că nu e o pedeapsă. Poate că e o ocazie.*

Dar o ocazie să ce?

Am comandat la cină mâncare coreeană, iar când a venit livratorul i-am spus „*Kamsahamnida”* cu cel mai cald ton posibil și o mică înclinare din cap – ca să-i fie limpede ca lumina zilei lui Taylor, aflată chiar lângă noi, că *el* era o persoană pe pentru care aveam un respect prietenos… iar *ea* categoric nu era.

Apoi am intrat în casă și m-am așezat pe niște cutii și am mâncat singură, folosind bețișoare de unică folosință.

Când am terminat, mâncasem deja prea mult, picurasem sosuri pe cutie și aveam așa de mult *bulgogi* și *bibimbap* rămase, că nu reușeam să-mi alung din minte gândul că ar trebui să-i duc și lui Taylor, afară.

Dar apoi mi s-a părut că așa aș fi lăsat-o să învingă.

În schimb, am pus ce mai rămăsese în frigider ca să le mănânc la micul-dejun, m-am așezat turcește pe jos și m-am uitat pe ferestrele mele fără perdele.

Mintea îmi era goală. Apartamentul acesta era gol. Viața mea era goală.

Ar fi trebuit să fiu fericită. Ar fi trebuit să mă simt ușurată. Având în vedere că nu voisem din prima să mă duc la fermă și că evadarea era

ocupația mea preferată, ar fi trebuit să mă întorc în oraș triumfătoare.

Dar mă simțeam exact invers.

Primisem ce mi-am dorit, doar că nu mai era ce îmi doream.

Pusesem botul la relația noastră prefăcută ca cea mai proastă dintre proastele proastelor și îmi schimbasem total părerea. Acum, tot ce îmi doream era să *rămân.*

Sigur că nu puteam să rămân.

Îmi jucasem rolul și îmi făcusem treaba. Făcusem ce a vrut Glenn. Mă menținusem în cursa pentru postul de la Londra.

Era timpul să mă întorc la viața mea reală. Și viața mea reală – așa cum mi-o organizasem, așa cum o preferasem întotdeauna – era mereu pe fugă, nu pe rămas. Mă pricepeam la asta. O savuram din plin. În mai puțin de două săptămâni, aveam să plec în Coreea și să o iau de la capăt în Seul – proiect nou, clienți noi și absolut nimic care să îmi amintească de Jack Stapleton.

Numai că, știind cu cine aveam de-a face, probabil că avea să apară cumva pe panourile publicitare din Coreea.

Ideea e că nu, nu aveam să despachetez cutiile acelea. Nu aveam să mă duc la Ikea să cumpăr perne decorative și să aranjez plante în ghivece scandinave colorate. Nu aveam de gând să *mă cuibăresc.* Aveam să-mi las viața din Houston să fie cât mai tristă, sterilă și neprimitoare posibil, cât de mult timp posibil, astfel încât să nu existe nimic care să mă facă să tânjesc să rămân aici.

Mă rog, nimic altceva. Pe lângă motivul evident.

Acesta a devenit planul. Aveam să-mi împing la maximum nivelul de nefericire, astfel încât orice schimbare, cât de mică, să pară o îmbunătățire a situației.

Nu era un plan grozav. Nici măcar unul bun. Dar asta era tot ce aveam.

Și s-a dovedit că nu avea să fie așa de dificil să fiu nefericită.

Lumea avea să preia această sarcină.

Fiindcă la trei nopți după ce am plecat de la fermă, când stăteam pe o cutie și mâncam dintr-o caserolă mâncare mexicană, uitându-mă absentă prin telefon, am dat peste un video postat de nimeni alta decât Kennedy Monroe.

— Să-mi trag una! am spus tare, scăpând din mână taco-ul pe care îl mâncam.

Se pare că era în Texas ca să filmeze nu știu ce film cu supereroi, într-un loc pustiu și fierbinte ca iadul, undeva lângă Amarillo.

Și se hotărâse ea, așa, să dea o fugă să facă o vizită surpriză iubitului ei. Jack Stapleton. În Houston. Cu o cameră de filmat după ea.

— Ce te-a făcut să vii la Houston? a întrebat tipul cu camera.

— Ei, știi cum e, a spus Kennedy Monroe. Eram prin zonă.

— Care zonă?

— Texas, a spus ea zâmbind.

Prin zonă? Mă lași? Amarillo era la nouă ore distanță de Houston. Asta dacă nu te prindea vreo furtună de praf.

Dar ea m-a fascinat. Perfecțiunea ei. Frumusețea ca din altă lume. Nu avea o denivelare, ori o umflătură, ori un centimetru asimetric nicăieri pe corp. Ziceai că e fabricată într-un atelier – și… la drept vorbind, probabil că așa și era. Adică, sigur că da, era o reclamă pe două picioare la chirurgia plastică, dar era chirurgie plastică *de calitate.* Trebuia să recunosc: femeia era o operă de artă.

Tocmai îmi admiram singură capacitatea de a fi așa de admirativă și generoasă emoțional față de ea, în loc să las gelozia să îmi ronțăie măruntaiele, să zicem, când camera s-a retras puțin și mi-am dat seama că stătea în fața unei uși albastre foarte elegante.

Lângă un ficus cât ea de mare, imposibil de confundat.

Fir-ar al naibii! Era *acasă la Jack.*

Toată generozitatea mea s-a dezintegrat pe loc.

Se pare că era vorba despre un serial reality de pe net, cu șocuri și surprize, iar ea îl lua pe Jack prin surprindere cu vizita ei. S-a dus la ușa din arcada frumos decorată și a ciocănit. Apoi s-a întors iar spre cameraman, a țuguiat buzele deja umflate și a dus arătătorul la ele.

— *Șhhh.*

Am pus clipul pe pauză ca să îi trimit un mesaj lui Glenn.

> Tu știai că Kennedy Monroe a dus o echipă de filmare acasă la Stapleton???
> Da. Știe toată lumea. Ne ocupăm.
> Am mai trimis câteva mesaje
> Ce mama naibii? Cine a permis să se întâmple așa ceva?

Dar Glenn nu mi-a răspuns. M-am întors la clip ca să îl termin de vizionat: ușa s-a deschis și a ieșit însuși Jack.

Desculț. În blugii lui, Levi's. Și jacheta lui preferată de finet peste un tricou pe care îl văzusem ultima dată făcut ghem pe podeaua băii.

La simpla lui vedere – chiar și așa, pe ecranul mic al telefonului și pixelat – în trup mi s-a revărsat un val de plăcere electrică.

— Aoleu! Ia te uită! a spus Jack, în timp ce Kennedy Monroe se arcuia într-o îmbrățișare care, nu știu cum, dar o făcea să arate ca o pisică siameză. Să fi fost de vină faptul că își scotea fundul în afară și își apăsa sânii de trupul lui? Sau faptul că se freca de el de parcă își marca teritoriul? Ori poate faptul că torcea?

În orice caz, avea să fie una din imaginile acelea pe care nu ți le mai poți scoate din minte oricât ți-ai dori.

— Am vrut doar să te salut, a spus atunci Kennedy Monroe, întorcându-se spre cameră, și am adus cu mine și niște prieteni.

Iar apoi s-a lansat în cel mai stupid, fără noimă interviu al unei celebrități din câte am văzut în viața mea, alcătuit în cea mai mare parte din plete azvârlite pe spate, chicoteli, imagini accidentale cu decolteul ei și întrebări profunde pentru Jack precum: „Mi se pare mie sau ești tot mai sexy?”

Nu am să te chinui cu detaliile jenante. L-am văzut eu ca să nu fii nevoit să îl vezi tu.

Ba chiar l-am privit *cu gura căscată.*

Nu reușeam să îmi forțez ochii să se desprindă de ecran.

Mai mult din cauza lui Jack, bineînțeles – priveliștea chipului lui era ca un ospăț pentru ochii mei flămânzi. Dar mai era și Kennedy Monroe. O vedeam acolo, alături de el. Căutam febril orice urmă de scânteie, cât de mică, sau de atracție, cât de slabă, între ei. Ceva, orice.

Sinceră să fiu, uitasem de ea.

Jack era amabil și fermecător și obositor de frumos.

Dar mi-am mai dat seama de ceva, privindu-l: nu era atras de ea.

După toate aceste săptămâni în care am avut senzația că radarul meu era stricat – ca și cum toată prefăcătoria îmi dăduse peste cap senzorii – mi-am dat seama deodată că mă subestimasem.

Îl puteam citi pe Jack fără probleme.

Kennedy Monroe poza pentru cameră și-și azvârlea pletele în toate părțile și se umfla în pene, iar el o privea și îi făcea jocul. Dar înclinarea capului, sprânceana ridicată, privirea mijită, unghiul zâmbetului, încordarea spatelui… toate spuneau: *Nu, mersi.*

Parafrazez, dar cam asta e ideea.

Ideea era că *puteam să îl citesc.* Mai important, *vedeam* când juca un rol. Tot timpul acesta crezusem că nu pot să discern ce e real și ce nu la

el. Dar se dovedea că îl puteam citi la fel de clar ca pe oricine altcineva. Poate chiar mai bine.

Și un lucru era limpede ca lumina zilei. Era mai atras de ficusul ăla decât de Kennedy Monroe.

Să fi fost și asta o relație falsă?

Când ea își scutura pletele, el abia dacă o băga în seamă. Când el zâmbea, era o grimasă mecanică. Când l-a tras de tricou ca să îl apropie de ea să-l sărute, el s-a întors de parcă auzise că îl striga cineva.

— Jack, a spus atunci Kennedy întorcându-se iar spre cameră și privind direct în ea. Am nevoie de toată atenția ta.

Jack s-a întors înapoi către ea.

— Bine, a spus el. O ai.

— Fiindcă am să-ți pun o întrebare importantă și nu vrei să o ratezi.

— Bine, a spus Jack băgându-și mâinile în buzunare. Dă-i drumul.

În sfârșit, Kennedy și-a dezlipit privirea din cameră ca să se uite în ochii lui Jack.

— Întrebarea mea, a spus ea aplecându-se spre el, e asta.

S-a întors iar spre cameră ca să mai facă o dată cu ochiul către privitori. Apoi s-a întors înapoi spre Jack și a spus:

— Te căsătorești cu mine?

La aceste cuvinte am scăpat telefonul.

Și până să îl culeg de pe jos, filmulețul se terminase.

Am văzut bine? Kennedy Monroe tocmai îl ceruse în căsătorie pe Jack sau halucinasem?

Deodată, m-am simțit mult mai puțin sigură pe mine.

Oare chiar *reușisem* să îl citesc? Sau confundasem dorința mea cu realitatea?

Am dat înapoi ca să văd răspunsul lui Jack la cererea ei în căsătorie. Dar a doua vizionare nu a fost mai utilă decât prima. Se pare că terminaseră

episodul lăsând totul în aer, ca să creeze suspans. Kennedy îl cere, apoi camera se focalizează pe chipul lui Jack care se holbează la ea și apoi, gata, vă ajunge.

L-am mai privit o dată. Ca să fiu sigură.

Niciun răspuns, nici de data asta. Dar la această a treia – și, sinceră să fiu, nici măcar nu a fost ultima – vizionare, am observat ceva mai interesant decât șocul de pe chipul lui Jack.

La minutul 8:03, imediat după tentativa ei de sărut, când îl trăsese de tricou, când Jack s-a întors înapoi cu fața la cameră, cămașa i-a rămas strâmbă. Kennedy Monroe o trăsese în față și gulerul era acum lăsat în jos.

Fapt care îi expunea pentru prima dată colierul de piele de la gât.

Am mărit puțin imaginea ca să-i văd mai bine chipul și mi-am lăsat privirea să-l soarbă o clipă. De ce nu? Era o infracțiune fără victime.

Și atunci am remarcat ceva mai mult decât colierul lui Drew.

Atârnat la gâtul lui Jack, chiar acolo – colorat, sfidător și inconfundabil – era acul meu de siguranță cu mărgelușe.

Nici nu am avut timp să reacționez la vederea lui, că am auzit o bătaie în ușă.

M-am uitat pe vizor și era Robby, tot cu ochelari de soare pe nas și în interior, ca un bădăran.

— Pleacă de aici, Robby! am strigat prin ușă.

— Nu te aud! a strigat Robby. Izolație fonică!

Am crăpat ușa ca să strig *Cară-te!* din nou, dar când am făcut asta, Robby și-a băgat vârful pantofului în deschizătură.

— Trebuie să vorbesc cu tine, a spus Robby. Lasă-mă să intru.

— Nu intri în casa mea, am spus și m-am uitat în jos la pantoful lui care nu mă lăsa să închid ușa.

Robby a făcut un pas înapoi.

— Trebuie neapărat să vorbesc cu tine, a zis, scoțându-și ochelarii și aruncând o privire piezișă către Taylor, care stătea acolo cu privirea înainte, al naibii de stoică.

— Hai, vorbește.

— Înăuntru.

— Nu intri aici.

— Uite ce, a spus Robby, uitându-se iar cu coada ochiului la Taylor. Știu că atunci când erai acolo, la fermă, erai captivă în ghearele lui Jack Stapleton, dar sper că acum, că te-ai eliberat, poți gândi ceva mai rațional.

Am continuat să îl privesc calm în ochi.

— Nu am fost niciodată în ghearele nimănui, Robby. Nici măcar în ale tale.

— Știi ce vreau să spun.

— Am treabă, deci…

— Am știut că a fost o greșeală să îți fac vânt de îndată ce a aterizat avionul la Madrid.

Am făcut o pauză.

— Așa că te-ai dat la Taylor.

— Eram trist! Mă simțeam singur! Mă simțeam respins!

— *Tu* m-ai părăsit pe *mine!*

Robby a furișat o privire spre Taylor, apoi s-a hotărât să continue totuși să vorbească.

— Nici măcar nu mi-a plăcut de ea, bine? Doar… s-a nimerit să fie acolo.

Am simțit o licărire de empatie știind că aceste vorbe au ajuns la urechile lui Taylor.

— Sper că îți dai seama că asta e și mai rău.

— Într-un moment dificil al vieții mele, ea a fost mai bine decât nimic, da? Asta e tot ce a fost pentru mine.

M-am simțit bine să am parte de acest triumf în fața lui Taylor?

Sunt indecisă.

Păi, la drept vorbind, cine avea de fapt de câștigat din situația asta?

— O vezi că e chiar aici, da? am spus.

— E vina ta! a spus el.

Și apoi a zis ceva ce m-a atins exact cum trebuia, când trebuia:

— Nu te-ai implicat niciodată cu totul în relația noastră!

Aceste cuvinte m-au pus pe gânduri. Din când în când, un adevăr pur și curat străbate prin tot haosul vieții și îți captează toată atenția.

— Nu m-am implicat? am repetat eu, mai mult pentru mine decât pentru el.

Parcă cineva aprinsese lumina într-o încăpere cufundată în umbră.

— Doamne, Bobby! Ai dreptate.

— Nu îmi mai spune Bobby, a zis Robby.

— Dar ai dreptate. Chiar că da.

Robby s-a încruntat.

— Am?

Parcă îl vedeam pentru prima dată.

— Nu am fost complet implicată în relație. Ca atunci când nu am venit la petrecerea de ziua ta fiindcă lucram? Și când a trebuit să renunț în ultima clipă la weekendul nostru romantic? Și când am pierdut brățara pe care mi-ai dat-o? Când „munceam tot timpul”? Când eram „prea serioasă”? Toate astea spun că nu eram pe deplin implicată în relație.

Poate și când „nu știam să sărut” ca lumea. Dar nu aveam de gând să dau greutate acestor cuvinte rostindu-le cu voce tare.

Robby i-a aruncat lui Taylor o privire care spunea *Ce se întâmplă?*

Ea l-a ignorat.

Am continuat:

— Credeam că dai vina pe mine, dar tu spuneai doar adevărul. Am crezut că dacă ne-o punem, aia e iubire. Dar ai avut mare dreptate. Nu știam ce e iubirea.

M-am gândit la Jack. M-am gândit cum m-a cărat în cârcă de la râu. M-am gândit cum mă simțeam când îl făceam să râdă. M-am gândit cum

îi țineam pumnii de fiecare dată când încerca să arunce ceva la coșul de gunoi din bucătărie și nu nimerea niciodată. M-am gândit la cum mi-a înghețat sângele în vene de frică atunci când l-am văzut făcând un salt mortal de pe Clipper, de parcă dacă Jack își rupea gâtul, îl rupea și pe al meu. M-am gândit la fericirea care mi-a scăldat fiecare celulă a trupului când m-am trezit în patul lui, țintuită sub greutatea lui. M-am gândit la agonia sfâșietoare care îmi devasta sufletul din ultima seară, când îl căutam în zadar ca să îmi iau rămas-bun. M-am gândit la agasanta gelozie simțită adineauri, văzând-o pe Kennedy aruncându-și cu totul pe el ființa nedemnă.

Acum știam.

Am dat din cap.

— Aveai dreptate. Nu m-am implicat în relație.

Robby a rămas cu gura căscată. De câte ori în viață se întâmplă să îți acuzi o fostă iubită de ceva și apoi să o vezi că… e de acord cu tine?

— Bine, am spus măsurându-l din cap până în picioare, nici nu *meritai* implicare din partea mea. Așa că până la urmă, tot răul spre bine. Dar îți mulțumesc.

Robby era așa de buimăcit, că mă privea cu gura căscată.

— Pentru ce?

— Pentru că mi-ai arătat ce nu e dragostea, am spus.

Și am închis ușa, după care am și încuiat-o.

Capitolul 27

Cu o zi înainte de Ziua Recunoștinței, mi-a sunat telefonul și, când m-am uitat la ecran, scria POSIBIL APEL PROMOȚIONAL.

Am răspuns oricum, asta ca să îți dai seama cât de singură mă simțeam.

Dar nimeni nu voia să îmi vândă nimic.

Era Jack Stapleton.

— Salut, a spus când am răspuns și l-am recunoscut de la prima silabă.

Îmi mai dădeam seama și că zâmbea larg.

Apoi, deodată m-a apelat pe FaceTime – eu încă în cămașă de noapte, cu părul sculat în cap în zece direcții diferite – și am *văzut* că zâmbea larg.

— Ți-a fost dor de mine? m-a întrebat, teribil de încântat de sine.

Îmi distrăgea atenția imaginea mea de pe telefon.

— Nu, am zis, dând frenetic cu palma pe păr, încercând să îl netezesc.

— Ce mă bucur să văd din nou cămașa mea de noapte preferată.

— De ce mă suni?

— Treburi importante.

— De unde ai numărul meu?

— Am vrăjit-o pe Kelly ca să mi-l dea.

— Pun pariu.

— În fine, a spus Jack, te sun să îți spun despre planul pe care l-am tăcut ca să prindem admiratoarea obsedată.

— Ai făcut tu un plan ca să prindem admiratoarea?

Jack a încuviințat din cap.

— O operațiune de flagrant. Ca să o prindem asupra actului. Și apoi s-o băgăm la bulău. Și după aia s-o speriem, amenințăm și s-o convingem să… știi tu, *să nu te omoare.*

— Ăsta e planul tău?

— Da, a spus Jack foarte mândru de sine.

— Și l-ai convins și pe Glenn să se bage?

— Da, a spus Jack. Pe Glenn, pe Bobby și o mulțime de polițai.

Era foarte bizar să îi văd din nou chipul, chiar și prin telefon. După ce am plecat, făcusem tot posibilul să evit orice situație care m-ar fi putut forța să i-l văd – nu mă uitasem la televizor, nu mă uitasem pe standul cu magazine din supermarket, ba chiar, din cauza reclamei aceleia la whiskey, nu mă uitasem nici măcar la autobuzele care treceau pe lângă mine.

Nu mă așteptasem la un apel pe FaceTime.

— Uite ce e, am spus, regret să te dezamăgesc, dar e aproape imposibil să oprești admiratorii obsedați.

— Mersi de negativism.

— Nici nu sunt sigură că ceea ce ai descris e legal.

— Nu-ți face griji. Am o întreagă echipă de consilieri.

— Dar până la urmă, de ce ți-ai bate capul cu această admiratoare? Oricum pleci de aici după Ziua Recunoștinței. Mai ai două zile și dispari.

— Aici e problema, s-ar putea să nu dispar.

Fără să vreau, mi-am ținut respirația.

— I-a venit mamei așa, o idee, că poate nu ar fi rău să mai rămân o vreme. Să pescuiesc. Să stăm cu toții. Să mă ocup puțin de vindecarea rănilor personale.

— E un plan minunat, am spus.

— Dar tot nu îți place planul meu pentru fană, nu?

— Nici măcar nu știu detaliile. Dar pot să-ți spun de pe acum că nu o să meargă în veci.

Jack a zâmbit.

— Dar știi ce?

— Ce?

— Deja a mers.

— M-am aplecat mai aproape de telefon.

— L-ai aplicat deja?

— L-am aplicat deja.

Cum de nu știam de asta?

— Și a mers?

— A mers. Sunt un geniu. Totodată, sunt foarte norocos.

— Mie nu mi-a spus nimeni nimic.

— Am pus niște postări ca momeală pe rețelele sociale, în care spuneam că abia aștept să petrec un weekend la casa mea din Houston.

— Și asta a fost suficient ca să o ademenească la tine acasă?

— Videoul cu Kennedy Monroe a ajutat și el mult.

— Trebuie să vorbim despre ăla.

Dar Jack își serba triumful.

— Și apoi, când Doamna cu Căței a apărut, am arestat-o pentru încălcarea proprietății.

— Asta e o acuzație care nu va duce nicăieri.

— Așa e. Aveam de gând să încercăm să o speriem cu avocați și amenințări și scenarii apocaliptice, dar atunci s-a întâmplat ceva și mai bun.

— Ce?

— A folosit unicul apel telefonic la care avea dreptul când au arestat-o ca să își sune sora – care a luat imediat un avion spre Texas, i-a strâns toate lucrurile în dubă, inclusiv cățeii, și a mutat-o cu totul acasă, în Florida.

Sora îi ceruse mii de scuze lui Jack și promisese că avea să aibă grijă ca sora ei să își ia medicamentele. „A fost întotdeauna, în general, inofensivă”, spusese ea. „Nu a avut probleme până anul trecut, după divorț. Ar fi trebuit să o facem să vină acasă mai devreme. Dar acum ne ocupăm noi de ea.”

— Ce ușor s-a rezolvat! i-am spus lui Jack. Nu a fost cumva prea ușor? am spus încruntându-mă.

— Nu există așa ceva.

— Vreau să spun, cât de serioasă e sora ei?

— Nu știu, dar o admiratoare care stă la sora ei, în Florida, e de preferat unei admiratoare singure, aici, în oraș.

— De acord, am spus.

— În fine, a zis Jack. De aceea te-am sunat.

— Ca să-mi spui că de acum e mai puțin probabil că fiu omorâtă?

— Ca să te invit la Ziua Recunoștinței.

Am făcut o pauză. Apoi am spus:

— Nu pot să vin la Ziua Recunoștinței, Jack.

— De ce nu? Potențiala ta asasină e deja aproape de Orlando.

— Nu e o idee bună.

— Ăsta nu e un motiv serios.

Mi-a apărut în minte imaginea lui Kennedy Monroe *prelingându-se* pe Jack de parcă el era tort și ea ciocolată topită.

— Cred că cel mai bine e să o rupem curat, de tot.

— Doar o zi, atât. O masă împreună. Ca să ne luăm rămas-bun cum se cuvine.

— Ne-am luat deja rămas-bun.

Nu voiam să o mai facem o dată.

— Dar am să-ți dau ceva.

Și atunci a coborât camera telefonului dincolo de gura lui fabuloasă și legendarul măr al lui Adam, înclinând telefonul în jos, tot mai jos, până s-a oprit la colier. Și acolo, sprijinindu-se nonșalant de clavicula lui, cu o claritate remarcabilă, se vedea acul meu de siguranță.

— L-ai găsit, am spus atingând ecranul cu vârful degetului.

Știusem că îl avea, desigur, dar parcă nu îmi venise să cred pe deplin.

— Da.

— Unde era?

— Pe plajă, lângă râu.

— Cum ai reușit să îl găsești acolo? E imposibil.

— Sunt foarte bun la lucruri imposibile.

— Dar… cum?

— Multă căutare. Și optimism nebun.

O să fie nevoie să îmi revizuiesc opinia despre optimismul nebun.

Jack a continuat:

— Ții minte cum ți-am zis că mă duceam dimineața să lovesc mingi de golf în râu?

— Da.

— Nu mă duceam să lovesc mingi de golf.

— Căutai acul de siguranță?

Jack a dat din cap.

— Cu detectorul de metale al tatei. Cel despre care mama i-a zis că e o totală risipă de bani.

— Asta aveai în geanta de crose?

— Poți să fii sigură că nu erau crose de golf. Nu sunt în stare să nimeresc o minge de golf nici de la doi centimetri.

— Te-ai dus acolo în fiecare dimineață?

— M-am dus.

— Asta făceai?

Jack s-a uitat în ochii mei și a încuviințat din cap.

— Am crezut că ești doar nesuferit.

— Acela era un bonus.

— Ar fi trebuit să îmi spui.

Expresia i-a devenit mai serioasă.

— Nu am vrut să îți faci speranțe deșarte.

— Dar, Jack…

I-am privit atent chipul. Eram complet buimăcită.

— De ce?

S-a încruntat de parcă nu știa prea bine cum să îmi explice. Apoi a zis:

— Din cauza expresiei de pe fața ta când ți-ai dat seama că l-ai pierdut.

Mi-au dat lacrimile.

— Nici nu știu cum să îți mulțumesc.

Acum zâmbea.

— Fără nicio legătură cu asta – acum am o colecție vastă de capace de bere.

Am râs puțin, dar când am făcut asta, lacrimile s-au revărsat pe obraji. Se pare că plânsesem mai mult în cele patru săptămâni de când îl cunoșteam pe Jack Stapleton decât în tot restul vieții mele de până atunci. Tipul ăsta continua pur și simplu să îmi spulbere toate mecanismele de apărare. Dar poate că nu era un lucru complet rău.

Când a vorbit din nou, vocea lui era mai blândă.

— Presupun că îl vrei înapoi.

— Da, te rog.

— Foarte simplu, a spus atunci. Nicio problemă. Se rezolvă. Tot ce trebuie să faci – și aici a făcut o pauză ca să se uite direct în ochii mei prin telefon, ca să îmi arate cât de serios vorbea – e să vii la cină de Ziua Recunoștinței.

Frumoasă mișcare, Jack Stapleton. Frumoasă mișcare.

Am oftat.

— Fie, fir-ar să fie. Vin.

Capitolul 28

Cred că mă așteptam ca la cină să fim doar noi cinci. Ca pe vremuri.

Dar s-a dovedit a fi tot județul, să fiu a naibii.

Când am ajuns, am găsit curtea strălucind de șiraguri de beculețe, atârnate aleatoriu, în zigzag, de la un copac la altul și în mijloc, o masă lungă, pe toată lungimea grădinii, acoperită cu fețe de masă cadrilate de diverse culori.

Vecini și rude, ba chiar – spre surprinderea mea – toată echipa de la Glenn Schultz-Protecție VIP se plimbau și socializau prin curte. Hank stătea de vorbă cu Amadi. Kelly admira șalul lui Connie. Doc și Glenn se uitau la ceva în telefonul lui Glenn. Se pare că toți deveniseră apropiați.

— Văd că ne-am relaxat un pic de când am trimis-o pe Doamna cu Căței în Florida, i-am spus lui Doghouse.

— Nivel de risc alb, păpușă! a spus Doghouse ridicând mâna ca să batem cuba.

Erau cel puțin treizeci de oameni acolo.

Doc purta un papion cu mici curcani pe el. Connie arăta complet recuperată și energică, era șic cu gulerul ei ridicat și tunica de in. Iar Jack purta doar blugi și o cămașă simplă, roșie, de finet.

Arăta așa de bine, că aproape am uitat să respir.

În amintirea vremurilor trecute, îmi pusesem o rochie vaporoasă, de iubită. Dar cu un cardigan, colanți și eșarfă… și cu ciocatele mele roșii.

Familia Stapleton făcea Ziua Recunoștinței în stil „toată lumea vine cu ce are”. Deoarece, după spusele lui Connie, să gătești o masă completă de Ziua Recunoștinței „îți rupe șalele și e o tâmpenie”, fiecare a adus vreo două preparate favorite și le-a pus în bucătărie, la comun. Lumea își lua singură ce voia, apoi ieșeau afară să își caute un loc să se așeze. Pe masă erau aliniate lumânări, precum și flori aranjate în borcane

vintage, sticle cu lichior de piersici făcut în casă din sirop Fredericksburg și țuica făcută de Doc cu mâinile lui.

Nu eram o mare băutoare – era clar că mama spulberase orice urmă de atracție pe care aș fi putut să o am pentru alcool – dar din când în când, mai luam o gură, două, de ceva. Azi părea o zi potrivită pentru asta. De câte ori în viață ai ocazia să stai într-o grădină de țară și să bei rachiu de casă?

Când m-am apropiat de masă, era un scaun liber chiar lângă Jack. Să mă așez acolo? Am simțit în inimă un firicel de ezitare timidă, dar m-am forțat să pornesc spre el. Vorbea cu cineva așezat la masă mai încolo, iar ochii mei i-au sorbit cu nesaț profilul iluminat de lumânări. Cu ochii la el, m-am apropiat, dar exact atunci, când dădeam colțul mesei spre el, scaunul a fost ocupat.

Ocupat *la greu.*

De Kennedy Monroe.

La vederea ei, m-am răsucit rapid pe călcâie ca să mă întorc cu spatele la ei. *Era aici?* Să o fi invitat Jack? Să fi fost, până la urmă, împreună? Stai puțin – erau cumva logodiți? Ca urmare a cererii în căsătorie făcute de ea pentru reality show? Ce naiba mai căutam eu aici?

Am tras adânc aer în piept ca să mă liniștesc.

Arăta și mai bine în realitate. Părul era mai strălucitor. Buzele erau mai voluptuoase. Sânii erau mai… sâni. Radia perfecțiune gen „fata sexy de la fermă”, îmbrăcată cum era, în pantaloni de blugi foarte scurți și bluză cadrilată legată sub sâni. Arăta ca un poster cu ea și, evident, complet nelalocul ei printre toți acești imperfecți și sluți oameni obișnuiți.

Parcă era o păpușă Barbie vie. Și oricât mi-aș fi dorit să fie asta o insultă… zău că nu era.

Jack trebuie să fi spus da, corect? Altfel de ce ar fi ea aici?

Și cine îl putea învinovăți?

Față în față cu toată acea frumusețe extremă, ca din cărți, fără cusur, nimeni nu ar fi putut spune nu.

După usturimea pe care o simțeam în piept, știam că mi-am primit răspunsul.

De ce eram aici? Din același motiv pentru care erau aici Doghouse și Glenn și Amadi. Același motiv pentru care erau aici toți ceilalți oameni obișnuiți. Mi-am adus aminte cum Connie l-a pocnit atunci pe Jack peste umăr și i-a spus *Poartă-te ca un domn!*

M-am uitat în jur.

Era Ziua Recunoștinței. Eram aici din același motiv și toți ceilalți oameni pentru care Jack Stapleton *nu avea o slăbiciune.* Ca să fiu recunoscătoare.

M-am luptat cu tentația de a-mi pune farfuria pe jos, în iarbă, a mă duce direct la mașină și a porni înapoi spre oraș cu o sută șaizeci de kilometri la oră.

Desigur, asta ar fi fost mai rău.

Una era să mă simt umilită, alta era să *recunosc* că mă simțeam umilită.

Am făcut o întoarcere din trei mișcări și am găsit un scaun liber în celălalt capăt al mesei, lângă Doghouse, care măcar îmi putea bloca parțial priveliștea.

Am strâns ochii. Bineînțeles că așa stăteau lucrurile. Fusese un act de autosabotaj să îmi imaginez altceva.

Am tras aer în piept de câteva ori, dar parcă îmi tremurau plămânii.

Așa că am făcut ce fac întotdeauna: am făcut un plan de evadare. Aveam să tolerez cât puteam de mult acest moment din viața mea, apoi aveam să mă ridic zâmbind politicos, ca și cum trebuia să ajung la un alt eveniment, iar după aceea aveam să mă retrag discret în întuneric și să dispar.

Simplu.

Cât *puteam* să tolerez acest moment?

M-am hotărât la cincisprezece minute – care erau mult prea multe – după care am rămas cu ochii în farfurie ca să nu mă uit nici din greșeală la Jack și Kennedy.

Doamne ferește. Ce nume ridicol pentru un cuplu!

Dar Doghouse se uita la ei cât pentru amândoi.

— Poți să crezi că e aici? tot spunea el, dându-mi coate. Aia e Kennedy Monroe. E nepoata lui Marilyn Monroe.

— S-a demonstrat că nu e adevărat, am spus.

— Arată și mai bine în realitate, a spus atunci Doghouse. *Asta* nu s-a demonstrat că nu e adevărat.

— În fine, l-am îmboldit eu. Doar ție îți place de Kelly, nu?

— Poftim? a spus Doghouse și vocea i-a urcat cu o octavă.

Dar mă săturasem de prefăcătorii.

— Frate, se vede cu ochiul liber. Pup-o odată, zău. Fii bărbat și fă pasul.

Doghouse s-a uitat în jos la farfuria lui și a stat o clipă pe gânduri.

Iar apoi a făcut-o.

Jur. S-a ridicat, s-a dus la Kelly, a bătut-o pe umăr și a spus:

— Auzi? Pot să te sărut?

Kelly l-a privit uluită o secundă, apoi a spus:

— Da.

Uite-așa.

Așa de simplu a fost.

L-am privit cum o ia de mână și o conduce către hambar.

— Vai, să-nnebunesc! am spus tare.

Doar atât i-a trebuit?

Nu am avut de ales și a trebuit să trag o dușcă zdravănă din borcanul meu cu rachiu.

La început, șnapsul a fost dulce. Dar apoi m-a izbit alcoolul.

Presupun că există un motiv întemeiat pentru care bătură făcută în casă e în general ilegală. Parcă beai antigel curat. Mă ardea gâtul de parcă înghițisem acid și, pentru o clipă, m-am întrebat dacă nu cumva aveam să mor. Încercând să elimin o parte din vaporii alcoolului, m-am aplecat în față și am scuipat la fel ca o pisică.

Exact atunci, adidașii lui Jack – i-aș recunoaște oriunde – au apărut în câmpul meu vizual.

— Așa-i că arde?

Am ridicat capul. El dădea din cap înțelegător, ca și cum spunea *Știu cum e.*

Eu în schimb, am scos un horcăit.

S-a așezat pe scaunul gol al lui Doghouse.

— Clar poți să dizolvi vopseaua cu asta.

M-am îndreptat de spate și l-am țintuit cu o privire care spunea *Tu bei așa ceva?*

— E bună și pentru curățat bijuterii. Mama își lasă la înmuiat în ea verigheta.

Am dus mâna la gât ca să îl masez puțin.

Jack a dat din cap, plin de înțelegere.

— Trebuie să-ți creezi imunitatea în timp.

Ce făceam acum? De ce era aici? Stăteam la povești ca doi prieteni? Cine are nevoie de prieteni când o are pe Kennedy Monroe?

Apoi, Jack mi-a oferit paharul cu apă al lui Doghouse, după care a umplut o furculiță cu ceva ce nu aducea a mâncare, din farfuria abandonată de Doghouse.

— Ar trebui să te dregi cu niște salată de cartofi dulci și bezele.

Am scuturat din cap. Asta îmi mai lipsea. Iar când am reușit în sfârșit să articulez câteva cuvinte, am spus:

— Ar trebui să te întorci la locul tău.

Dar Jack doar m-a privit încruntat.

— Ăsta e acum locul meu.

În momentul acela, Doc s-a ridicat în celălalt capăt al mesei și a bătut cu furculița în borcanul cu alcool până i-am acordat toți atenția noastră.

— Vă rog să vă țineți de mâini, a spus Doc, teribil de sobru.

Jack m-a luat de mână, iar senzația caldă și mătăsoasă a pielii lui pe a mea mi-a trimis fiori prin tot corpul.

Sau poate era doar din cauza alcoolului.

— În această seară frumoasă, a spus Doc, alături de așa de mulți prieteni, aduc mulțumiri oricăror zei ori zeițe se roagă fiecare dintre noi: pentru binecuvântările de care avem parte, pentru țara noastră mare, frumoasă și imperfectă, chiar și pentru greutățile prin care trecem. Fie să avem grijă unii de alții, să ne tolerăm și să ne iertăm unii pe alții. Amin.

Apoi Doc s-a uitat la Connie și a spus:

— Vrea și gazda noastră să adauge ceva?

Connie, acum stând picioare, a ridicat paharul.

— Știți cu toții că am fost bolnavă anul ăsta. Sigur, nu mi-aș fi dorit niciodată să fiu bolnavă. Dar m-am gândit mult la părțile bune care au venit cu această încercare. La felul în care te obligă să o iei mai încet. Te face să îți treci în revistă toată viața. Îți permite să îți manipulezi emoțional familia ca să-i faci să petreacă timp împreună. Sunt recunoscătoare că sistemul meu limfatic e sănătos. Sunt recunoscătoare că au scos tot cancerul. Sunt recunoscătoare că sunt în convalescență. Și, mai presus de toate, sunt recunoscătoare că am învățat să fiu recunoscătoare.

Apoi a dat din cap.

— Vă mulțumesc că ați venit în seara asta. Aveți grijă cu băutura. Amin.

Lumea și-a dat drumul la mâini și s-a întors la farfuriile cu mâncare.

Apoi Doc a adăugat:

— Dacă ați mai fost alături de noi și în alți ani, știți că doamnei mele îi place ca fiecare dintre noi să spună, pe rând, ceva pentru care suntem recunoscători – ceva important sau mărunt. În

seara aceasta începem cu… a spus arătându-l cu degetul… fiul nostru Jack.

Jack nu a ezitat nicio clipă. A ridicat furculița pe care o avea în mână ca pentru un toast și a spus:

— Sunt recunoscător pentru salata asta de cartofi dulci și bezele.

Credeam că o să urmez eu, dar bărbatul așezat în cealaltă parte a lui Jack a preluat ștafeta.

— Sunt recunoscător că previziunile meteo de ploaie au fost greșite.

Apoi a vorbit doamna de lângă el:

— Sunt recunoscătoare pentru noul meu nepoțel.

Tipul următor era recunoscător pentru băutura lui Doc Stapleton.

Și au vorbit pe rând, unul după altul, toți cei din jurul mesei. Amadi era recunoscător pentru soția și copiii lui. Doc Stapleton era recunoscător pentru Connie Stapleton și Connie era la rândul ei recunoscătoare pentru el. Glenn era recunoscător că găsise un scaun liber lângă Kennedy Monroe, Kennedy Monroe era recunoscătoare că ajunsese la douăzeci și patru de milioane de urmăritori pe Instagram, iar Doghouse și Kelly nu se vedeau pe nicăieri – și pun pariu că amândoi erau foarte recunoscători pentru asta.

Mă simt întotdeauna puțin jenată în astfel de situații. De fiecare dată când auzeam un nou răspuns, îl schimbam și eu pe cel din mintea mea.

Când mi-a venit rândul… am ezitat.

Toată lumea mă privea, așteptând, cât mă hotărâm eu ce să spun.

Până la urmă, Connie s-a aplecat în față:

— Hannah, nu îți vine în minte nimic pentru care te simți recunoscătoare?

Am privit-o în ochi.

— Îmi vin în minte prea multe.

La aceste vorbe, toți mesenii au râs ușurați.

— Spune-le pe toate, scumpo, și gata, a zis Connie.

Așa că asta am făcut. E vina alcoolului.

— Sunt recunoscătoare să fiu aici, am spus. Sunt recunoscătoare pentru leagănul din cauciuc. Sunt recunoscătoare pentru râul Brazos. Sunt recunoscătoare pentru papionul ăla cu curcani de la gâtul lui Doc. Sunt recunoscătoare pentru timpul pe care l-am petrecut în grădina asta. Sunt recunoscătoare pentru albine. Pentru colecția de viniluri a familiei Stapleton. Pentru Clipper. Sunt recunoscătoare pentru toată bougainvillea aflată peste tot. Sunt recunoscătoare că am văzut cum arată de fapt o familie adevărată, iubitoare. Și cred…

Mi-am dat brusc seama că îmi tremura puțin vocea. Am încercat să acopăr asta vorbind mai tare.

— Cred că doar pentru că nu poți păstra ceva, nu înseamnă că nu a meritat. Nimic nu durează veșnic. Contează doar ce luăm cu noi din fiecare experiență. Mi-am petrecut mare parte din viață încercând să evadez. Mi-am petrecut prea mult timp fugind de lucruri dificile. Dar acum mă întreb dacă nu cumva evadarea e supraestimată. Cred că acum am să încerc să mă gândesc la ce pot să iau cu mine mai departe. La ce pot să păstrez. Nu doar la ce trebuie să las mereu în urmă.

După ce m-am oprit, toți cei de la masă au rămas tăcuți câteva secunde și am simțit cum panica îmi strânge puțin inima la gândul că poate intenționasem să spun ceva profund, dar exagerasem și aterizasem direct în zona „țicnită cu acte”.

Dar tocmai când începeam să îmi pierd încrederea în mine, toată masa a început să aplaude.

Și atunci, Doc și-a ridicat borcanul cu băutură și a spus:

— Pentru tot ce am pierdut. Și pentru ce păstrăm cu noi.

Toți mesenii au ridicat la rândul lor paharele.

După cină, Jack și Hank au făcut focul în vatra din grădină.

Priveam flăcările, când am observat că Jack, aflat în cealaltă parte a focului, pe unul dintre scaunele de grădină, mă fixa cu privirea prin lumina focului.

M-am uitat în altă parte. Dar când m-am uitat iar la el, bătea ușurel în scaunul de lângă el, invitându-mă să mă așez.

Așa că am ocolit focul, fără să mai știu prea bine ce însemna totul, și tocmai dădeam să mă așez lângă el, când Kennedy Monroe s-a strecurat iute pe scaunul liber.

M-am oprit brusc.

— Asta e fata? l-a întrebat ea, de parcă nu eram de față. Aia cu care te pupai în spital?

— Nu ne-am pupat, a spus Jack.

— Da, sigur.

— Pe bune, a zis Jack. Unghiul pozei e de vină. Știi cum se face.

— Știu, a spus Kennedy măsurându-mă din cap până în picioare. Și oricum, a adăugat ea, acum că o văd ca lumea, văd că e foarte…

Kennedy Monroe a lungit pauza așa de mult, că cei din jur au început să tragă cu urechea. Până la urmă s-a hotărât:

— Banală.

Înțelegeam. Nicio iubită nu vrea să își vadă iubitul cu capul pe umărul altei femei, așa cum se întâmplase în seara aceea, chiar dacă am avut un motiv întemeiat. Normal că nu e deloc încântată să mă vadă aici.

Așa cum nici eu nu eram deosebit de încântată să o văd pe ea.

Pe scurt, am intervenit, ca să o liniștesc.

— Poți să fii sigură că nu ne sărutam în pozele acelea.

A scos un hohot de râs sonor, ca un claxon – suficient de tare ca să atragă atenția întregii

adunări. Apoi s-a ridicat în picioare – mai mult s-a descolăcit – a făcut un pas spre mine și a spus:

— Păi… și normal!

— Eram doar în echipa lui de pază și protecție, am spus. Încercam doar să îl ferim de camerele foto.

— Vai de mine, ce simpatică ești, a spus Kennedy pe ton fals prietenos. Zău că nu e nevoie să îmi spui că nu vă sărutați.

La început, vocea ei era subțire și caldă și transmitea ceva de genul Am *toată încrederea în iubitul meu.* Dar apoi a coborât-o o octavă și a adăugat:

— E de la sine înțeles.

Jack s-a ridicat.

— Kennedy…

— Adică…

S-a aplecat spre Jack.

— Uită-te și tu la ea.

Cu aceste vorbe, m-a măsurat cu privirea din cap până în picioare și înapoi cu o lentoare glaciară care invita pe toți cei de față să facă la fel.

Pusă astfel sub lupă, efectiv am înlemnit. M-am trezit că mă întrebam dacă așa te simți când intri în rigor mortis.

— Hai să fim serioși, a spus ea. Corect?

— Nu transforma asta într-o competiție, Kennedy, a spus Jack pe un ton care zicea *Am mai avut discuția asta.*

— Nu o transform într-o competiție, a spus Kennedy. *Internetul* a transformat asta într-o competiție. Ai văzut postările? Toate comentariile acelea?

— Credeam că am mai vorbit despre cât de nociv e să citești comentariile.

— Lumea îmi trimite mesaje! îmi scrie mesaje directe pe Twitter! Până și mama vrea să știe!

— Doar știi că nimic nu e real, a spus Jack, împăciuitor, ca s-o facă să înceteze.

— Nimic nu e real, dar tot jignitor e.

Și-a îndreptat iar ochii spre mine.

— Zău așa, a continuat ea. Toată planeta crede că ai ales *așa ceva* – și a arătat spre mine – în loc de *asta,* a spus, punând o mână în șold și ridicându-și sânii de parcă voia să îi așeze pe un raft.

Până și eu a trebuit să recunosc că nu se înșela.

Ce sens mai avea să arăți ca ea dacă cineva care arăta ca mine putea – măcar aparent, dacă nu și în fapt – să îl convingă pe Jack Stapleton să te înșele? O înțelegeam. Era o încălcare a ordinii naturale a lucrurilor.

— Toată treaba a fost doar o încurcătură, am spus.

— Dar exact la asta mă refer! a spus Kennedy, de data asta ridicând vocea. Cum de s-a putut întâmpla o asemenea încurcătură? Am dreptate? Păi… Asta e partea jignitoare. Că cineva, oricine, ar putea crede că Jack ar prefera o – și aici a făcut o pauză ca să mă studieze și să își caute cuvintele – simplă persoană, banală, total obișnuită, în locul meu!

Sinceră să fiu, avea o privire cam dementă.

— Am dreptate?

S-a uitat în jur, la cei prezenți.

— Am dreptate? E absolut absurd!

Mi-a aruncat o scurtă privire, de parcă se uita la un vierme.

— Fiindcă ce rost mai are să fiu *eu,* dacă toată omenirea e așa de repede dispusă să creadă că Jack Stapleton te-ar alege pe *tine*?

S-a întors iar către privitori.

— Pe bune, acum! Supunem la vot. Cine dintre voi ar alege-o pe fata asta în locul meu? Cine? Vorbesc serios! Nimeni? E o întrebare cât se poate de serioasă! Tare mult vreau să știu. Hai să vedem! Cine? Există măcar *o persoană* aici, de față, care ar face asta?

Apoi a tăcut.

La fel și toată adunarea.

Și cu toate că înțelegeam foarte bine că se simțise umilită de pozele apărute pe net, așa că acum voia să mă umilească și ea pe mine – eram totodată atât de oripilată de această scenă ce se petrecea în jurul meu, că am înghețat. Cea mai evidentă metodă ce a pune capăt acestui moment ar fi fost să plec. Să mă întorc și să plec și gata. Nu? Nu eram nevoită să stau acolo în picioare în fața tuturor și să fiu supusă unui concurs de frumusețe la care nu mă înscrisesem niciodată, contra unei femei pe care tocmai o văzusem pe coperta revistei *Vogue.*

Era momentul să plec.

Și totuși, nu mă puteam mișca. Eram paralizată de oroare.

Din câte îmi dădeam seama, la fel erau și toți ceilalți.

Toată lumea se holba cu gura căscată la Kennedy Monroe care stătea în fața lor, arzând de îndreptățită indignare. A așteptat. Le-a dat mai mult decât suficient timp. Au trecut ere întregi sau poate doar câteva secunde. Dar s-a asigurat – și încă pe îndelete – că nimeni nu putea să nege rezultatele.

După care a decis să îmi dea ceea ce trebuia să fie lovitura de grație:

— Ultima strigare! E pe bune, fraților! Cine din voi toți o alege pe ea în locul meu?

Și în acel moment, Jack a ridicat mâna:

— Eu, a spus.

Apoi a adăugat:

— Fără să clipesc.

Și de îndată ce a spart el gheața, încă o mână s-a ridicat: a lui Hank.

— Și eu.

Iar apoi, într-o superbă cascadă, li s-au alăturat toți ceilalți – făcând un pas în față și ridicând mâinile: Amadi, apoi Glenn, apoi Kelly, apoi – după un ghiont în coaste din partea ei – Doghouse. S-a înălțat un cor de „Eu”, „Și eu”, „La fel și eu” și

„Eu țin cu Hannah”. Până și Doc și Connie s-au alăturat, fluturând brațele, ca să fie siguri că votul lor e numărat.

Oamenii au ridicat mâinile și au rămas cu ele ridicate, până când Jack s-a uitat în cele din urmă în jur și a dat verdictul:

— E unanim.

Kennedy s-a bosumflat, fierbând de furie.

Și văzând asta, Jack a privit-o în față.

— Știi ce înseamnă asta, da?

S-a încruntat la el.

Jack a ridicat ușor din umeri.

— E timpul să lași petrecerea asta pe seama celor care chiar au fost invitați de gazde. E timpul să te cari naibii de aici.

Tot respectul pentru alcoolul făcut în casă.

E o băutură foarte relaxantă.

Otrăvitoare, dar relaxantă.

Connie a fost în al nouălea cer când și-a dat seama că mă cam pilisem din greșeală și trebuia să îmi petrec noaptea la ei.

— Îți dă Jack un tricou în care să dormi. Și îl culcăm pe Jack pe canapea și pe tine în camera lui, a spus ea, bătându-mă ușor pe genunchi.

Apoi a adăugat:

— Asta dacă nu preferi podeaua de gresie, de dragul vremurilor trecute.

— Nu, mulțumesc, am spus.

— Dar înainte îți plăcea acolo, a spus Jack.

— Înainte era treaba mea să îmi placă acolo.

Unul câte unul, prietenii și vecinii au plecat, iar cei doi Stapleton în vârstă s-au dus la culcare.

Eu și Jack am rămas afară, sub cerul înstelat, uitându-ne la focul care se stingea. Noi doi împreună. Exact ca pe vremuri.

— Ți-am păstrat un loc la masă, a spus el. De ce nu te-ai așezat acolo?

Mi-am rotit băutura în borcanul pe care îl aveam în mână.

— Locul acela era ocupat.

— Dar nu cu adevărat.

— Și ce trebuia să fac? Să mă așez în poala lui Kennedy Monroe?

— Altceva încerc eu să spun aici.

Asta făcea? Despre ce vorbeam, de fapt? Slavă Domnului că aveam alcool. În cele din urmă, m-am hotărât să vorbesc:

— Deci. Interviul acela pe care l-ai făcut cu ea ne-a cam lăsat pe toți în suspans.

— Da?

— Îhî. Te-a cerut în căsătorie.

— M-a cerut?

— Nu ții minte?

— E posibil să nu fi ascultat. E greu să fii atent tot timpul la Kennedy.

— Dar ce ai răspuns?

— Când?

I-am tras un șut în glumă.

— Când te-a cerut în căsătorie.

Jack a ridicat din umeri.

— Habar n-am.

Acum m-am aplecat spre el.

— O femeie *te cere în căsătorie* și tu habar nu ai ce i-ai răspuns?

Jack m-a privit nedumerit, ca și cum nu pricepea deloc de ce era ciudat. Apoi i-a picat fisa.

— Nu a fost real. Normal că nu. Toată treaba a fost pentru camera de filmat. Credeam că știi.

Am simțit cum trupul mi se relaxa, de parcă începea să se topească.

— Cum aș putea să știu așa ceva?

S-a încruntat.

— Cum se poate să nu știi?

— Deci… a fost doar de ochii lumii?

Jack m-a privit de parcă eram o tolomacă adorabilă.

— Bineînțeles.

— Kennedy Monroe nu e… logodnica ta?

— Ei, na!

— E iubita ta?

— Categoric nu.

— Ea *știe* că nu e iubita ta?

— Sigur că da.

— Atunci ce căuta aici?

Jack a ridicat din umeri.

— Se plictisea? Voia o nouă ocazie de a se lăsa pozată? Agenta ei de publicitate l-a sunat pe agentul meu de publicitate și a întrebat dacă Kennedy poate să vină aici.

— Dar ce a fost toată chestia aia de lângă foc?

— Frica de concurență. Și nesiguranță patologică.

Am scuturat din cap.

— Cum poate să fie nesigură pe ea o femeie care e prototipul perfecțiunii fizice umane?

— Asta e o întrebare excelentă.

— Așa. Să recapitulăm: tu și Kennedy Monroe nu sunteți împreună?

— Nu am fost niciodată împreună.

— Coperta revistei *People* cu voi doi în pulovere identice spune cu totul altceva.

— Aia a fost doar o făcătură.

Era foarte greu de înțeles.

— Dar de ce?

— Ca să aibă oamenii despre ce vorbi.

— Dar nu te deranjează că nu era adevărat?

Jack s-a lăsat pe spătarul scaunului.

— Prefer ca lumea să bârfească despre lucruri inventate decât despre cele reale.

Am încercat să absorb toată informația.

— Așa. Să o luăm de la capăt. Ca să fiu sigură că am înțeles: nu ai fost niciodată cu Kennedy Monroe?

Jack a înclinat din cap în sens de *Corect.* Apoi a spus:

— Niciodată.

Tot trupul mi s-a înmuiat, copleșit de ușurare. Apoi l-am pocnit peste umăr.

— De ce nu mi-ai spus mai devreme? Tot timpul ăsta am crezut că e iubita ta.

Jack a ridicat din umeri.

La drept vorbind, nu am voie să vorbesc despre asta.

— Dar te-am întrebat anume asta când ne-am întâlnit prima dată.

— Era o informație care trebuia păstrată într-un cerc foarte restrâns. Iar tu nu făceai parte din acel cerc.

Apoi a adăugat:

— Pe atunci.

Mi se pare corect.

— Dar tu? a întrebat apoi Jack.

— Eu *ce?*

— Am auzit că Bobby ți-a făcut o vizită.

— Cum de ai aflat de asta?

— Sper că nu v-ați împăcat sau ceva, nu?

M-am uitat la chipul imposibil de frumos al lui Jack, iluminat de flăcări. Fie. Purtăm acum această conversație?

— Ăăă… M-a părăsit a doua zi după înmormântarea mamei și apoi s-a culcat cu cea mai bună prietenă a mea, după care a părăsit-o și pe ea, așa că… nu. Nu ne-am împăcat.

— Vai de capu' meu, a spus Jack.

— Dar încă nu ți-am spus partea cea mai urâtă.

— Care e partea cea mai urâtă?

— Mi-a spus ceva oribil. Ceva ce nu am să uit niciodată.

Jack s-a tras mai aproape.

— Ce ți-a spus?

— Nu pot să îți spun.

— De ce nu?

— Fiindcă sunt îngrozită că s-ar putea să fie adevărat.

— Sigur nu e adevărat. Indiferent despre ce e vorba. Se înșală amarnic.

— Nici nu știi ce a zis.

— De aceea trebuie să îmi spui.

— Nu pot! am spus sărind în picioare și începând să dau ture în jurul vetrei.

Jack s-a ridicat și a început să dea ture cu mine.

— Hai, spune-mi și gata. Sunt mult prea beat ca să țin minte.

L-am cântărit din priviri. Mă pricepeam să evaluez lucrurile de genul ăsta.

— Nu ești nici măcar aproape, am spus.

Dar Jack era pregătit să meargă până la capăt.

A venit drept în fața mea și a rămas la doar câțiva centimetri de mine.

— Încă nu mi-ai cerut înapoi acul de siguranță.

Am îngustat privirea.

— Mi-a distras atenția scorpia de iubită a ta.

Jack a ridicat mâinile la colierul de piele, a desfăcut cheița și și l-a scos de la gât, cu acul meu de siguranță pe el.

— Nu am reușit să găsesc lănțișorul, a spus Jack, așa că ia și șnurul.

— E colierul lui Drew.

— Nu s-ar supăra.

Jack îmi dădea colierul lui Drew? Gestul părea să fie foarte semnificativ.

Jack a întins șiretul de piele cu broșa, de parcă se aștepta să i le iau din mână.

Dar când m-am întins după ele, Jack mi-a zâmbit ghiduș și a ridicat mâna deasupra capetelor noastre.

Nedreptatea m-a lăsat cu gura căscată.

— Dă-mi-l! am spus, sărind ca să ajung la mâna lui.

— Poate că e o situație gen „ce-am găsit al meu să fie”.

— Nu îmi place deloc ce faci, am spus și am mai sărit de câteva ori.

— Vai, mor de râs. Parcă ești o Chihuahua.

— Dă-mi-l înapoi! am spus, sărind în continuare, ținându-mă de umărul lui ca să-mi iau avânt.

— Cu o condiție, a spus Jack.

Și când m-am oprit să aflu care era, a spus:

— Zi-mi ce ți-a spus Bobby

Am început iar să sar.

— Niciodată.

— Cum vrei tu, Bondo. Ia-ți adio de la flecuștețul ăsta zornăitor.

Și-a tras pumnul cu bijuteria până în spatele capului, de parcă se pregătea să-mi arunce acul de siguranță ca pe o minge de baseball, până hăt, pe pășune.

Nu avea să facă asta. Sigur că nu. Dar amenințarea a fost suficientă.

Am oftat și m-am oprit din sărit. L-am privit pe Jack în ochi.

— Bine. Dar nu-mi spune Bondo.

— „Bine", ce?

— Bine, îți spun.

— Pe bune?

— Pe bune.

— Mă minți?

— Nu.

— Ai să inventezi altceva ca să poți lua cu tine în mormântul singuratic durerea provocată de ce a zis de fapt boul ăla?

Asta mi-a atras atenția.

— Nu. Dar e o idee excelentă.

Jack și-a coborât mâna cu o expresie care spunea *Fie, am încredere în tine.*

Apoi s-a aplecat spre mine, ajungând așa de aproape, că i-am simțit respirația pe piele, mi-a pus colierul la gât și a închis cheița.

Când i-a dat drumul și a făcut un pas înapoi, am ridicat mâna și am atins mărgelele, nevenindu-mi să cred că erau cu adevărat acolo. Le găsise. Căutase neîncetat, până le găsise. Iar acum mi le dădea înapoi – un obiect de-al meu, atât de prețios pentru mine, împreună cu un obiect de-al lui, atât de prețios pentru el.

Ce voia să spună?

A făcut un pas înapoi. Aș fi putut s-o iau la fugă chiar în clipa aceea ca să nu fiu nevoită să-i spun vreodată ce îmi zisese Robby.

Dar nu am făcut-o.

Dau vina pe alcool. Ori poate că de vină a fost irezistibila privire stăruitoare a lui Jack Stapleton. Ori felul în care mă alesese pe mine în seara aceasta în fața părinților lui, a colegilor mei și a lui însăși Kennedy Monroe. Dar am stat o clipă să mă bucur de acul meu de siguranță, întors acum la locul lui, teafăr și nevătămat, după care… i-am spus.

Nici acum nu îmi vine să cred că am rostit cu voce tare acele cuvinte. Poate că băutura de casă face ca toate inhibițiile să dispară ca prin farmec. Sau poate că știam prea bine ce ravagii pot provoca secretele. Ori poate, cine știe, îndrăzneam să sper că poate Jack avea să încerce să îmi dovedească contrariul.

Ideea e că am făcut-o.

— Bobby a spus… am început, trăgând adânc aer în piept. A zis… că nu știu… *să sărut.*

Am regretat de îndată ce am rostit cuvintele.

Fiindcă, ce a făcut Jack?

A izbucnit în râs.

Eu tocmai îi împărtășisem cel mai umilitor lucru pe care îl știam despre mine… iar el se hlizea.

— Las-o baltă, am spus și i-am întors spatele.

— Stai puțin, a zis Jack.

Dar eu nu am stat. Oi fi eu prea pilită să conduc până acasă, dar eram mai mult decât suficient de trează ca să mă duc în casă și să mă încui în baie până dimineață, când puteam să evadez.

Jack a venit după mine.

— Iartă-mă că am râs! Iartă-mă!

— Nu e nimic amuzant, am spus, cu voce tremurândă.

M-a ajuns din urmă pe veranda laterală, când eram la ușă, gata să intru în casă, m-a apucat de umăr și m-a întors spre el.

— Ba *este* amuzant. E de tot râsul. Dar numai pentru că e complet greșit.

— Nu râde de mine, am spus.

Simțeam că mi se umplu ochii de lacrimi. Vai, ce umilitor.

— Nu râd de tine. Ăla e un mincinos.

— Normal că e. Dar a mai avut și dreptate și nu o dată.

— Ei, cu sărutatul nu are dreptate.

— Nu ai de unde să știi asta.

— Ba sigur că da.

— De unde? Că el m-a sărutat de-adevăratelea de nenumărate ori, dar tu nu m-ai sărutat decât ca pentru scenă.

— Crede-mă pe cuvânt.

— *Să te cred pe cuvânt?*

— Pot să îmi dau seama, da?

— De unde? De unde îți dai seama?

— Știu și gata. Am sărutat o groază de oameni, bine?

— Uite ce, ești foarte drăguț…

— Nu sunt prea drăguț.

— …dar nu pot să te cred pe tine și nu pe cineva *care chiar m-a sărutat.*

— O mie de dolari, a spus Jack.

— Poftim?

— Pun pariu cu tine pe o mie de dolari. *El* e ăla care nu știe să sărute, dar dă vina pe tine.

— Asta e de-a dreptul ridicol, Jack. Tu crezi că am așa, prin buzunare, o mie de dolari?

— Ți-i împrumut eu.

— Doamne ferește. Las-o moartă, frate.

— Nu.

— Nu se poate să fim toți mari maeștri la sărutat, Jack. Nu-i nimic. Mă pricep la altele.

— Nu are voie să te mintă. Iar tu nu ai voie să… *îl crezi,* așa, fără rezerve.

Super. Sfaturi despre încrederea în sine din partea celui mai sexy bărbat din lume.

— Mersi de sfat. Mă duc să mă culc.

Am dat să deschid ușa de plasă, dar el a întins brațul și a închis-o la loc, cu un pocnet.

— Nu mă înșel, a spus apoi, privindu-mă fix în ochi, cu intensitate.

— Bine, am zis. Nu te înșeli. Sunt incredibilă. Sunt cutremurătoare. Sunt fenomenală. Mulțumit?

Dar Jack a clătinat doar din cap.

Iar apoi s-a înclinat spre mine și și-a lipit gura de a mea.

Iar când spun „s-a înclinat spre mine”, vreau să spun, cu tot trupul. M-a lipit de ușă cu toată ființa lui.

Și presupun că așteptasem tot timpul să se întâmple asta.

L-am luat cu brațele pe după gât, iar mâinile mele și-au găsit singure drumul spre părul lui și picioarele mi s-au încolăcit în jurul taliei lui. Oare m-a ridicat el sau am sărit eu? Nu vom ști niciodată. Dar mă săruta și eu îl sărutam și era real.

Îmi amintesc momentul în frânturi de senzații. Tandrețe și tensiune și căldură și conexiune. Barba lui nerasă și strânsoarea brațelor lui și mirosul de scorțișoară și senzația aceea incomparabilă pe care o ai când ești îmbrățișată.

Când ești *adorată.*

Tânjisem după acel sărut atâtea săptămâni, atâtea zile, atâtea ore nesfârșite și crezusem tot timpul că nu avea să se întâmple niciodată, că era imposibil… Așa că atunci când s-a întâmplat, din senin, indiferent de ce era sau de ce însemna… nici nu mai era o chestiune de decizie. Nu mai aveam de ales decât să mă las cu totul în voia sentimentelor.

Mi-a fost la fel de ușor ca atunci când l-am trântit la pământ.

Nu m-am gândit la mia de dolari. Nu m-am gândit la Robby. Nu încercam să dovedesc nimic, nimănui.

Voiam doar sărutul acela și gata.

Și asta era ocazia așteptată.

Iar eu nu aveam de gând să o irosesc.

Într-o clipă, intram pe bâjbâite în casă, cu buzele tot lipite, eu tot încolăcită în jurul lui, ținută în brațe de el, și traversam împleticindu-ne livingul – clătinându-ne, lovindu-ne de canapea și apoi aproape răsturnând un cocoș din ceramică de pe raft – către camera lui Jack.

Apoi ne-am oprit lângă ușa lui, iar el a început să bâjbâie cu o mână după clanță, lipindu-mă în același timp de perete.

Un sărut bun eclipsează orice altceva.

Orice, mai puțin atingerea, dorința, ființa ta și a celuilalt.

Iar acesta era un sărut al naibii de bun.

Când Jack nu a găsit imediat clanța, a renunțat și s-a lăsat iar în voia pasiunii. Palma lui pe ceafa mea, trupul lui lipit de al meu, gura lui pe gura mea. Parcă nimic și nimeni nu mai exista pe lume în afară de noi doi.

Asta până când am auzit vocea lui Doc venind din dormitorul principal, aflat mai încolo, pe coridor.

— Jack? Tu ești?

Vraja s-a destrămat.

Am înlemnit, am deschis ochii și ne-am uitat unul la altul, încă vii, încă respirând.

— E tata, a șoptit Jack.

— Știu, am răspuns și eu tot în șoaptă.

Jack a scuturat capul de parcă voia să-și limpezească mințile. Apoi a ridicat capul și a încercat să pară coerent.

— Da, domnule?

— Du-te, te rog, și stropește vatra cu apă, să se stingă toți tăciunii. Nu a mai plouat de săptămâni în șir.

— Da, domnule, a răspuns Jack.

— Și, Jack?

— Da, domnule?

— Dacă tot ieși, poți să arunci o privire să te asiguri că toată mâncarea e în casă și nu a mai

rămas nimic care să atragă coioții în curte?

— Da, domnule.

— Și, Jack?

Jack m-a privit oftând, de parcă voia să spună *Pe bune?*

— Da, domnule?

— Du-te și caută-i fetei ceva în care să doarmă și apoi trimite-o la culcare.

Apoi Doc a adăugat:

— Singură.

Jack a oftat.

După alte câteva secunde:

— Ai auzit, Jack?

— Da, domnule.

— Bravo.

Acum, că momentul trecuse, Jack și-a relaxat brațele și a slăbit strânsoarea din jurul meu. Am alunecat de pe el, în picioare.

Mai bine că am fost întrerupți.

Nu te culca niciodată cu un actor celebru după un borcan plin cu alcool de casă, chiar înainte să te muți în Coreea.

Parcă așa e zicala, nu?

Am stat așa o vreme, privindu-ne, recăpătându-ne respirația și ritmul cardiac normal, în timp ce Jack trăgea de bluza mea să o îndrepte, mă scutura și îmi punea în ordine ținuta.

M-am sprijinit de perete și am ridicat privirea către el, întrebându-l din priviri: *Ce-a fost asta?*

Apoi Jack a spus:

— Hannah?

L-am privit în ochi.

— Da?

— Vino la o întâlnire cu mine.

— Poftim?

Jack a dat din cap.

— O întâlnire. Mâine. În oraș. Fără niciun părinte în preajmă.

— Vrei să mergem la o *întâlnire*? am întrebat, ca și cum cuvântul putea însemna altceva pentru el

decât pentru mine.

— Da. Vreau să comandăm mâncare și să stăm pe acoperișul casei mele și să o mâncăm împreună.

Dar tot nu eram prea sigură despre ce vorbeam.

— De ce?

S-a încruntat de parcă era la mintea cocoșului.

— Fiindcă simt ceva pentru tine.

— Nu înțeleg.

— Ce e de înțeles? îmi placi.

— Dar… nu ne prefacem? am întrebat.

— *Tu* te prefaci acum? a întrebat Jack.

Nu am știut ce să răspund.

— Credeam că ne prefacem amândoi. Nu asta era toată ideea?

— Eu nu mă prefac, a spus Jack. Nu mă mai prefac.

Știu că am mărturisit deja că nu eram convinsă că meritam să fiu iubită.

Dar acelea erau probleme profunde, subtile.

Acesta e momentul când trebuie să îți spun că în viața mea, în cea mai mare parte a timpului mă simțeam destul de sigură pe mine. Eram bună la meseria mea. Eram un om bun. Aveam păr frumos. Dacă tipul care-mi spunea că mă plăcea ar fi fost un bărbat *obișnuit* sunt sigură că mi s-ar fi părut plauzibil.

Și la urma urmelor, de ce nu?

Dar acesta nu era – cred că suntem cu toții de acord – un bărbat obișnuit.

Hai să fim serioși. Ăsta era *Jack Stapleton.* Iar eu eram… doar eu. Ideea e că, din orice punct de vedere rațional, *nimic din toate astea nu avea cum să se întâmple vreodată.*

Nu era opinia mea.

Nu era vorba că mă judecam eu prea aspru.

Era doar… adevărul.

— Cred că am un atac cerebral sau așa ceva, am spus. Despre ce vorbim aici?

— Îți spun că am sentimente pentru tine.

— Iar eu îți spun că nu are nicio noimă.

— Are noimă pentru mine.

— Poate că *tu* ești ăla care are un atac cerebral.

— E chiar așa greu de crezut că îmi place de tine?

— Ăăă. Cam da. M-ai făcut „simplă” și „ne-Hollywood” și „întruchiparea banalului”.

— Da. Dar astea sunt lucruri *de bine.*

— Și bondoacă! am adăugat.

— Păi… înaltă nu ești.

— Ți-am văzut iubitele, Jack. Am un dosar întreg cu ele. Nu aduc nici pe departe cu niciuna dintre ființele acelea.

— Exact asta spun și eu.

— Ce? Ce spui?

— Spun că tu ești *mai bună* ca ele.

M-am uitat urât la el.

— Acum insulți de-a dreptul pe toată lumea.

— Tu ești o persoană reală.

— Oameni reali sunt pe toate drumurile.

Jack s-a gândit puțin.

— Bine. Știi păpușile acelea pe care le salvează mama?

— Da?

— Ce vreau să spun e că femeile din dosarul tău – femeile acea din trecutul meu – acelea sunt ca păpușile „înainte”. Iar tu…

M-a privit direct în ochi.

— Tu ești ca păpușile „după”.

Și într-o clipă, am înțeles.

Am înțeles ce înțelegea Jack Stapleton prin „reală”.

Mai mult decât atât, l-am crezut.

Jack a continuat:

— Când nu ești pe lângă mine, chiar și pentru puțin timp, simt că trebuie să te caut. Pur și simplu simt o nevoia puternică de a fi lângă tine. Vreau să știu ce crezi, ce faci și ce simți. Vreau să te duc peste tot și să-ți arăt tot felul de lucruri. Vreau să te *memorez* – să te învăț pe dinafară, ca pe un cântec. Și cămașa aia de noapte, și felul în care te enervezi

când îmi las lucrurile peste tot, și felul în care îți prinzi părul în cocul ăla aiuristic. Mă faci să râd în fiecare zi și pe mine nimeni nu mă face să râd. Mă simt de parcă până acum am fost rătăcit toată viața și nu știu cum, dar cu tine mă simt de parcă am fost… găsit.

Jack s-a oprit și a așteptat să îl contrazic.

Dar am spus doar:

— Bine.

— „Bine”, ce?

— „Bine”, te cred.

— Mă crezi?

Am dat din cap.

— Deci accepți?

— Ce?

— Întâlnirea.

— Da, am spus, tot mai hotărâtă cu fiecare cuvânt rostit. Da.

Atunci l-am auzit iar pe Doc, din dormitorul din spatele casei:

— Jack?

— Da, domnule?

— Tăciunii? Înainte să răsară soarele, dacă se poate?

— Da, domnule.

Mă așteptam ca Jack să plece pe loc, în schimb, s-a aplecat mai mult spre mine, sprijinindu-se de peretele din spatele meu. Și-a apropiat fața la câțiva milimetri de a mea, încă gâfâind puțin, a rămas așa o secundă, apoi și-a lipit din nou gura de a mea – de data asta mai tandru și mai delicat, tot numai buze, căldură și gingășie.

Iar eu pur și simplu m-am topit cu totul în sărut.

Se sprijinea cu mâna de perete și numai buzele noastre se atingeau… dar nu exista absolut niciun loc din ființa mea în care să nu îl simt.

Iar când s-a tras înapoi, arăta și el la fel de pierdut cum mă simțeam eu.

Apoi a părut că își amintește ceva și mi-a zâmbit șiret.

— Ce e? am întrebat.

Zâmbetul i s-a lărgit și s-a uitat în jos, la broșa cu mărgelușe de la gâtul meu, apoi iar în ochii mei. Și apoi a făcut un pas șovăielnic înapoi, aproape clătinându-se, și a arătat spre mine ca și cum *Ți-am făcut-o.*

— Îmi datorezi o mie de dolari, a spus.

Capitolul 29

O întâlnire. Acasă la Jack Stapleton.

Ce naiba fusese în capul meu?

Eram nebună dacă mă duceam. Dar aș fi fost nebună să nu mă duc.

Totuși, avea să fie nevoie de ceva curaj din partea mea. Și de ceva pregătiri.

Mai ales că încă nu despachetasem. Așa că atunci când am avut brusc nevoie de o ținută senzațională – una care teoretic, dacă era aleasă corect, mă putea face să mă simt pregătită pentru această provocare –, nu am găsit niciuna.

Sincer, după o vreme, am început pur și simplu să răstorn cutii pe podea și să răscolesc prin lucruri.

Sigur aveam pe undeva ceva de purtat la întâlniri.

Îmi rezervasem suficient timp, dar pe măsură ce cutie după cutie se dovedea a fi plină de pantaloni de trening mototoliți, am început să mă tensionez.

Atunci am auzit un ciocănit la ușă.

M-am uitat pe vizor.

Prin lentila ce micșora am văzut-o pe Taylor.

— Nu sunt acasă, am strigat prin ușă.

— E clar că ești.

— Dar sunt ocupată.

— Poți să îmi acorzi șaizeci de secunde? Trebuie să îți spun ceva.

Am crăpat ușa.

— Șaizeci de secunde, am spus.

Mi-a întins o sacoșă, iar când m-am uitat la ea a spus:

— Sunt pantofii pe care mi i-ai împrumutat atunci. Și tava de copt în formă de inimă pe care am împrumutat-o de la tine. Și niște cărți.

— Păstrează tu tot, am spus. Eu nu le vreau.

— Nu le păstrez eu, a spus ea.

— Bine. Atunci donează-le.

— Adori pantofii ăștia!

— Nu îmi mai plac.

Taylor ținuse sacoșa întinsă către mine, dar la aceste cuvinte, a tras-o înapoi.

— Bine, cum vrei, a spus.

— Ce trebuia să-mi spui? am întrebat atunci cu ton de *Hai să n-o mai lungim.*

— Mai degrabă să te întreb, de fapt.

— Bine. Întreabă.

— Pot să… fac ceva pentru tine?

M-am încruntat, nedumerită.

— De aceea ai venit?

— Vreau doar… să fac ceva pentru tine. Orice.

— Ce ai putea să faci tu pentru mine?

— Asta te și întreb.

— Încerci, cumva, să îți răscumperi greșeala?

— Nu e nevoie să punem etichete.

Sigur că răspunsul meu era nu. Nu, nu avea ce să facă pentru mine. Nu, nu aveam de gând să îi permit să se simtă mai bine făcându-mi favoruri cu mărinimie. Nu. *Nici gând.*

Dar.

Vocea ei avea un calm anume, care mi-a atras atenția.

— Cred că, a spus ea atunci, vreau doar să știi că îmi pare sincer rău.

Nu se întâmplă prea des ca oamenii care ți-au făcut rău să îți ceară cu adevărat scuze. Din experiența mea, de obicei își susțin inocența până în pânzele albe. Insistă că nu sunt chiar așa de răi sau că au avut motive întemeiate, sau că aveai, cumva, și tu partea ta de vină.

Dar, așa cum îi stătea în caracter, Taylor își asuma responsabilitatea.

Mă făcea să-mi fie dor de ea.

De-acum dădea înapoi, apoi s-a întors pe călcâie și apoi a pornit să se îndepărteze pe coridor. Avea gulerul jachetei răsucit.

Intenționam să o las să plece.

Mi-am spus să o las să plece.

Dar apoi m-am auzit spunând:

— M-ai putea ajuta să găsesc ceva de îmbrăcat.

Taylor a încremenit. Apoi s-a întors spre mine.

— Ceva de îmbrăcat?

M-am îndreptat de spate.

— Am o întâlnire.

Taylor a avut bunul simț să nu mă întrebe cu cine.

Am continuat.

— Și nu găsesc nimic de îmbrăcat. La propriu. Cei care mi-au mutat lucrurile nu au pus etichete pe cutii. Așa că mă poți ajuta să îmi găsesc hainele.

Taylor a încercat să își stăpânească un zâmbet.

— Asta categoric pot să fac.

— Apropo, asta nu înseamnă că te iert, am spus, îndreptând un deget către ea când a pornit spre mine.

— Nici nu mă aștept să o faci.

— Te las doar să mai reduci puțin din povara vinovăției care îți zdrobește sufletul.

— Mulțumesc.

S-a oprit în fața mea.

— Crezi că ai avea nevoie și de cineva care să te machieze și să îți aranjeze părul pentru întâlnire?

Am rămas nemișcată. De-acum cam întindea coarda.

— Mă ofer doar pentru că uneori, când te dai singură cu fard de pleoape, arăți de parcă ai primit doi pumni în ochi, de la două persoane diferite.

— Mersi.

Nu se înșela.

Totodată, se pricepea grozav la aranjat părul și fața.

Iar eu mă duceam la o întâlnire cu Jack Stapleton.

— Fie, am zis. Dar repet…

— Știu, știu, a zis Taylor. Nu sunt iertată.

Două ore mai târziu, când mă îndreptam pe alee spre ușa lui Jack, luptându-mă cu gânduri despre

foarte multele foste iubite ale lui Jack, era cât se putea de clar că făcusem alegerea corectă.

Dacă e să o lași vreodată pe Taylor să facă ceva pentru tine, e bine să alegi părul și machiajul. Și mă convinsese să port cea mai mulată rochie roșie pe care o aveam în garderobă.

Eu fusesem tentată să pun pe mine un costum cu pantaloni.

Mă simțeam dureros de vulnerabilă așa, cu umerii goi și tivul de mătase mângâindu-mi delicat coapsele goale? Desigur.

Emoțional și fizic mă simțeam goală ca dracu'. Și nu în sensul bun.

Ele sunt păpușile „înainte", am repetat ca pe o mantra, în timp ce o adevărată defilare a fostelor iubite mi se fâțâia prin minte. *Tu ești „după".*

Fiecare fibră a corpului îmi intrase în trepidații.

Nu aveam nimic împotriva afecțiunii, atâta timp cât era reciprocă. Dar era? Ieri păruse mai mult decât împărtășită, când mă lipea de perete pe coridorul părinților lui.

Dar ziua de ieri era la ani lumină depărtare.

M-am întrebat dacă nu cumva tripla lovitură – pierderea mamei, apoi pierderea lui Robby, apoi pierderea lui Taylor – lăsase o cicatrice mai adâncă decât am realizat.

Meritam să fiu iubită? Vreau să zic, dacă stai să despici firul în patru, cine dintre noi merită să fie iubit?

Tentația să fac cale întoarsă era foarte mare.

Dar atunci mi l-am imaginat pe Jack făcând ca găina ca să mă ia peste picior că sunt lașă, după care m-am întrebat dacă nu cumva încrederea în sine însemna pur și simplu să te hotărăști că poți să faci ceva – orice ar fi fost acel lucru – și apoi să te forțezi să mergi până la capăt.

Așa că atunci, pe loc, am stabilit: fiecare risc pe care ți-l asumi e o alegere. O alegere să hotărăști cine ești.

Așa că pentru mine asta însemna acel lung drum până la ușa lui Jack. Nu avea legătură cu ce făcuseră Robby și Taylor. Ori cu ce ar putea Jack să spună, ori să facă, ori să simtă… sau nu. Însemna că alegeam cine voiam să fiu, confruntată cu atâtea… și că refuzam să renunț la speranță. Ori la mine însămi.

Era, oare, complet ridicol că încercam să fiu cu un star de cinema?

Categoric.

Aveam să o fac, oricum?

Clar.

Capitolul 30

Fiindcă nivelul de risc al lui Jack fusese coborât la alb, acasă la el nu mai era nicio echipă de pază – slavă Domnului. Ultimul lucru de care aveam nevoie era să îmi croiesc drum în sândăluțele alea cu toc printr-un fel de cursă cu obstacole de judecăți și mișt ouri.

Dar camerele de supraveghere instalate pe proprietate încă mai funcționau, desigur.

Am sunat la ușa lui Jack, încercând să nu mi-l imaginez pe Glenn că mă vede pe monitoare și zice: „Aia e *Brooks*? În *rochie*? Ce naiba are în picioare?”

Nu puteam decât să sper că nu monitoriza nimeni camerele.

Dar Jack nu a venit imediat la ușă.

Am urmărit cum o furnică traversa cimentul verandei.

Apoi am sunat iar.

Poate era la duș? M-am rugat fierbinte să nu se fi hotărât, Doamne ferește, să *gătească.*

Apoi, la câteva secunde după ce am sunat a doua oară, Jack a deschis ușa – dar numai puțin.

Se tunsese și acum părul îi stătea țepos în sus, într-un fel intimidant de stilizat, de star cinema, de parcă tocmai terminase o ședință foto pentru *GQ.* Era și proaspăt bărbierit. Și avea pe el un pulover norvegian. Și încă o schimbare: purta lentile de contact în loc de ochelari. Era prima dată când îl vedeam fără ochelari în viața reală.

Toate acestea laolaltă îl făceau să arate ca o cu totul altă persoană.

Mai puțin ca Jack Stapleton care duce oameni în cârcă și mai mult ca Jack Stapleton, starul de cinema.

Vai, să-nnebunesc! *Jack Stapleton era star de cinema.*

Am simțit o tresărire de anxietate. M-a izbit din nou gândul că acest scenariu era imposibil.

Chiar se întâmpla ce se întâmpla? Se pare că da.

Dar atunci, Jack a spus „Da?” cu o voce care suna… impersonal.

Doar un ton ușor tăios – anonim și dezinteresat, de parcă nu mă cunoștea și era foarte sigur că nici nu își dorea să mă cunoască. De parcă eram, să zicem, omul de la cablu. Sau cineva care făcea sondaje politice. Sau cu recensământul.

A fost doar o silabă. Dar a fost suficient ca să sesizez.

— Salut, am spus ușor precaut, ridicând sticla de vin. Am adus vin.

Am mai făcut un pas, așteptându-mă să deschidă larg ușa.

Dar nu a făcut-o.

În schimb, s-a încruntat.

— De ce?

— De ce ce?

— De ce ai venit?

— Ei, hai, am spus. Nici să nu glumești cu chestia asta.

Dar atunci, Jack a făcut un semn din cap către interiorul casei și a spus:

— Știi ce? Am invitați în casă, așa că…

— Ai invitați? am întrebat.

— Mda. Deci…

— Păi… nu era în seara asta?

— Ce să fie în seara asta?

Ce se întâmpla aici? Mă *invitase* la o întâlnire, nu? Nu *visasem*, nu?

— Ce se întâmplă?

M-a privit încruntându-se nedumerit, de parcă habar nu avea despre ce vorbeam.

— Am niște prieteni la mine, așa că… sunt cam ocupat.

A dat să închidă ușa.

Din instinct, am încercat să folosesc trucul lui Robby și să blochez ușa cu piciorul – uitând,

desigur, de încălțările mele ridicole – așa că Jack a trântit ușa peste el, iar izolația metalică a ușii mi-a tăiat degetele și a rupt baretele de piele ale sandalei.

Durerea mi-a țâșnit în sus prin picior ca o rachetă. Mi-am smucit piciorul înapoi, am emis un șuvoi de înjurături, apoi am țopăit într-un picior o vreme până să observ că sângeram.

— Au, a zis Jack pe un ton gen „nasol de tine".

Mă privea fără nicio urmă detectabilă de compasiune – arăta mai degrabă plictisit.

Când m-am mai liniștit a zis:

— În fine… și a dat să închidă iar ușa.

— Stai așa! am spus.

Jack a scos un oftat agasat.

— Cum rămâne cu… am dat să zic.

Dar nu am știut cum să pun întrebarea. Am ridicat sticla de vin.

— Pe aia poți s-o lași pe verandă, a spus, de parcă eram livrator. O iau eu mai târziu.

— Jack! am spus atunci, îndreptându-mă în sfârșit de spate. Nu aveam întâlnire în seara asta?

Jack s-a încruntat de parcă habar nu avea la ce mă refer. Nedumerirea totală de pe chipul lui a fost de ajuns ca toată ființa să îmi fie inundată de umilință. După care, de parcă extrăgea o vagă amintire din negura adâncă a timpului – și nu de *aseară,* practic – a spus:

— Aaaaaaaa!

Dând din cap. De parcă asta explica totul.

— *Întâlnirea.*

Ce mama dracului? Mă invitase acum douăzeci și patru de ore. Glumea? Era somnambul? Beat? Și cine rănește din greșeală un om – ba chiar o altă ființă – așa de rău că îi umple pragul de sânge și stă așa și se uită, ca un psihopat? Ce se petrecea aici?

Am analizat situația în minte, răsucind-o pe toate părțile, de parcă aveam o ultimă piesă din puzzle, dar nu se potrivea nicăieri.

Dar apoi, Jack a plasat piesa la locul ei.

A înclinat capul într-o parte și cu o voce efectiv îmbibată de milă, s-a încruntat cu prefăcută compasiune și a spus:

— Tu chiar ai crezut că a fost pe bune?

În clipa aceea, fiecare celulă din corpul meu a înghețat. Inima mi-a înghețat, sângele mi-a înghețat în vene, respirația mi-a înghețat în piept și a încetat să mai iasă și să intre.

Poate că chiar și timpul înghețase.

Jack m-a privit de parcă aștepta un răspuns la acea întrebare și a așteptat. Plin de curiozitate.

— Nu a fost… pe bune? am întrebat când timpul și-a reluat curgerea.

Vocea mea parcă ieșea din corpul altcuiva.

Privirea lui Jack s-a umplut de o expresie pe care nu pot să o numesc decât „dispreț neîncrezător”.

— Normal că nu.

Normal că nu.

Apoi Jack a adăugat:

— Tu chiar ai pus botul? M-ai crezut? Mor de râs.

— Stai așa, deci…

Am scuturat capul.

— Ieri? Tot ce s-a întâmplat?

Jack a ridicat ușor din umeri.

— Teatru, a spus.

Nu reușeam să mă opresc din clătinat capul.

— Erai…?

Nici nu știam ce voiam să întreb.

— Plictisit, a confirmat el.

— Așa că te-ai prefăcut…?

— Făceam chestia aia care se numește actorie.

— Deci… faza aia când – întrebarea mi-a umplut gura de fiere amară când am rostit-o – m-ai ales pe mine în locul lui Kennedy Monroe…?

Dar Jack a dat energic din cap, de parcă tocmai pusesem punctul pe I.

— Exact, mulțumesc! V-am făcut-o amândurora cu aia. Două la preț de una.

Simțeam că mi se înmoaie picioarele.

— Jucai un rol, am spus, încercând să procesez informația.

— O zi de lucru ca oricare alta.

— Dar…

Tot nu pricepeam.

— Dar de ce?

Jack a oftat scurt cu aerul de *Fă un efort să ții pasul.*

— Ții minte când mama a zis că nu sunt un actor chiar așa de bun? m-a întrebat atunci Jack. Am luat-o ca pe o provocare.

— Te-ai prefăcut că mă placi…

M-am oprit o clipă, punând lucrurile cap la cap.

— …ca să dovedești că mama ta se înșală în privința talentului tău actoricesc?

A ridicat din umeri.

— Mi-am găsit ceva de făcut, bine? Cum altfel să nu te plictisești izolat la dracu' în praznic?

Capul meu continua să se clatine de unul singur.

— Deci… ieri? Toate… sărutările acelea?

— Coregrafie, a confirmat Jack dând din cap.

Simțeam că amețesc. M-am sprijinit cu mâna de tocul ușii ca să-mi recapăt echilibrul. Undeva, într-un alt univers, piciorul meu însângerat zvâcnea de durere.

— Dar vinul o să-l iau, a spus pe ton de *Să revenim la subiect.*

Ciudat, dar i-am întins sticla.

S-a uitat la etichetă.

— Ieftineală.

Deodată, aerul din jurul nostru se simțea bizar, de parcă era făcut din vapori toxici. M-am întrebat dacă nu cumva o să leșin.

— Că tot vorbim de plictiseală, a spus Jack. Zău că mă așteaptă prietenii.

Nu „vorbeam de plictiseală", dar în fine.

— Sigur, am zis.

Ochii lui erau inexpresivi și fără viață.

— O să moară de râs când o să le povestesc. Dacă stai să te gândești, e superamuzant.

— Este? am întrebat, nu prea sigură că exista un răspuns.

— Am terminat discuția asta, da? a spus Jack.

Și apoi, fără măcar să aștepte să răspund… a închis ușa. Probabil ca să se ducă să spună povestea celui mai credul și tâmpit agent de protecție din istoria lumii, unui grup de superstaruri răutăcioase adunate în jurul unui platou de lemn cu gustări reci.

Așa avea să ia sfârșit iubirea vieții mele? Cu mine ținta batjocurii lui Jack Stapleton?

Dacă stai să te gândești, e superamuzant.

Nu îmi dau seama cât am rămas așa, acolo, după aceea. Era foarte posibil ca timpul să se fi prăbușit în sine, dând naștere unei bucle infinite.

Creierul mi se transformase în zgomot alb. În gât aveam nisip. Întreaga mea ființă efectiv *vibra* de rușine. Umilirea era totală. Nu exista nicio celulă din corpul meu care să nu fie saturată de umilință.

Juca un rol. Juca un rol. Jucase tot timpul un rol.

Normal că juca.

Normal.

M-am lăsat cu încetinitorul pe vine ca să-mi scot sandalele și am observat pentru prima dată cât de adâncă era tăietura de la piciorul rănit și cât de alunecoasă era talpa din cauza sângelui.

După aceea, desculță și sângerând, m-am ridicat din nou.

Jucase un rol.

De parcă bifam pe rând sarcinile de pe o listă, am înghițit în sec, mi-am îndreptat umerii, am ridicat bărbia, mi-am strâns în mână poșetuța stupidă și am luat-o șchiopătând înapoi spre mașină cu sandalele atârnând în cealaltă mână, ca și cum întreaga lume mă privea îndepărtându-mă.

A durat o mie de ani să ajung la mașină.

În primul rând, pentru că mergeam desculță pe granit spart, ceea ce seamănă mai mult decât te-ai aștepta cu mersul pe cioburi de sticlă.

În al doilea rând, pentru că toate simțurile mele o luau razna.

Așa că a trebuit să o iau încet.

Din exterior, probabil că arătam ca o femeie rănită la picior, care luase hotărârea înțeleaptă de a merge încet, cu grijă.

În interior, bineînțeles că era o altă poveste. Mintea mea efectiv se *ataca* pe sine însăși, reluând la nesfârșit fiecare secundă a acelei interacțiuni de la ușa lui Jack, redând-o așa de viu, că abia reușeam să văd pe unde călcam.

Mă mir că nu am ajuns în mijlocul șoselei, printre mașini.

Mă mir că nu am murit de nefericire.

Mă mir că nu am *încetat să exist,* pur și simplu.

Dar până la urmă… am reușit să ajung la mașină.

O mașină care fusese condusă până aici de o persoană foarte diferită de cea care se întorcea la ea.

Am ajuns la ea, m-am aplecat și mi-am apăsat fruntea de capotă.

Ce mama dracului se întâmplase?

Omul pe care ar fi trebuit să îl urăsc în momentul acela era Jack. Firește. Știam asta. Ar fi trebuit să îl urăsc fiindcă era cel mai nesimțit bădăran fără suflet din istoria lumii. Ar fi trebuit să ard de furie incandescentă și purificatoare.

Dar Jack nu era omul pe care îl uram în momentul acela.

Omul pe care îl uram eram eu însămi.

Mă uram pentru că fusesem dusă de nas. Pentru că fusesem păcălită. Pentru că îmi doream cu atâta disperare să fiu iubită, că devenisem cu atâta ușurință victima cuiva.

Ar fi trebuit să am mai multă minte.

Ar fi trebuit să mă protejez mai bine.

Acea parte a mea care trebuia să fie întotdeauna cu garda sus, în alertă și la datorie – partea însărcinată cu protejarea tuturor celorlalte părți ale mele – eșuase. Catastrofal.

Din nou.

Eu trebuia să fiu în stare să anticipez lucrurile acestea. Trebuia să fiu cu ochii în patru. Trebuia să fiu permanent conștientă de toate defectele și carențele mele, astfel încât niciodată să nu sper prostește și ridicol la mai mult.

Știam asta. O știusem din seara zilei când împlinisem 8 ani.

Am decis că mai târziu aveam să fiu furioasă pe Jack. Aveam să-mi adun toată furia revoltată și să îmi salvez demnitatea rămasă și aveam să găsesc tăria să merg mai departe.

Nu *eu* eram nesimțita în povestea asta. Nu făcusem nimic greșit.

Într-un final, aveam să pun piciorul în prag și să spun ce aveam de spus. Zău că da.

Dar acum, în acest moment ireal de după catastrofă, nu am reușit să simt decât o apocaliptică dezamăgire față de mine însămi.

Sprijinită de capota mașinii, eram uluită de cât de fizică era reacția mea la ce se întâmplase.

Totul se învârtea în jurul meu. Nu reușeam să-mi recapăt respirația. Eram ametită.

Pe marele ecran al minții mele apăreau încontinuu, fără permisiunea mea, frânturi din scena care tocmai se petrecuse. Jack deschidea ușa arătând ca însăși întruchiparea starului de cinema – cu chipul complet neutru, de parcă eram o străină. Jack înclinând capul batjocoritor, spunând „Tu chiar ai crezut că a fost *pe bune?”* Jack spintecându-mi degetele de la picioare până la os și apoi uitându-se nepăsător cum sângeram în fața lui. Postura lui Jack, rigidă ca a unui manechin, când aștepta să mă prind, să îmi pice fisa în

privința propriei mele prostii dezgustătoare, să îmi accept soarta și să mă car.

Ce?

Ia stai așa…

Postura lui Jack, rigidă ca a unui manechin?

Jack Stapleton – cocoșat de talie mondială și campion la stat crăcit – cu postură rigidă ca a unui manechin?

Nu părea plauzibil.

Și de aici, gândurile mele au luat o altă turnură. Știu că tocmai îmi spusese că totul fusese o glumă și că de fapt nu mă plăcuse niciodată. Dar cu cât stăteam mai mult acolo, cu atât mai mult începeam să mă întreb dacă îl credeam sută la sută.

Era greu să știu ce să mai cred.

Dar cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mai mult mă întrebam dacă nu cumva versiunea îndrăgostită a lui Jack pe care o văzusem atât de mult aseară nu era mai convingătoare decât psihopatul pe care tocmai îl întâlnisem.

Acum, creierul meu și-a schimbat modul de operare și am început să răsfoiesc intenționat paginile memoriei ca să citesc acel moment cu alți ochi.

Categoric, erau acolo lucruri care nu păreau în regulă.

De exemplu, Jack nu deschisese ușa decât parțial, dar era mai degrabă genul de tip care dădea ușa de perete. Presupusesem că încerca să mă țină la distanță de prietenii lui, dar dacă savura într-adevăr farsa pe care tocmai mi-o făcuse, nu i-ar fi lăsat să mă vadă? Și dacă era cu adevărat sociopat, i-ar fi păsat că îi vedeam?

Am continuat să scanez amintirea căutând anomalii. Pe chipul lui fusese o tensiune pe care nu o mai văzusem, de parcă încerca să pară relaxat, fără să fie de fapt relaxat.

Și expresia din ochii lui fusese răceală sau încordare?

Să fi fost tonul tăios al vocii lui provocat de iritare sau de neliniște?

Treceam în continuare în revistă interacțiunea, analizând totul cu alți ochi până ce am ajuns la un anume moment și am încremenit.

Imediat după ce spusese că jucase un rol, imediat după ce își întărise vorbele cu o scurtă înclinare din cap, Jack aruncase iute o privire către stânga lui. Aproape ca și cum cineva stătea chiar lângă el, după ușă. Iar emoția care i-a străbătut fulgerător chipul chiar atunci, în secunda acelei priviri, era absolut inconfundabilă dacă făceai meseria asta de ceva timp, ca mine…

Era frică.

Ceva nu era în regulă.

În casa aceea era ceva de care Jack se temea.

Cineva.

Mi-am înșfăcat cheile, am descuiat mașina și m-am aruncat pe bancheta din spate după iPad.

M-am logat în sistem ca să verific înregistrările camerelor de supraveghere de pe proprietatea lui Jack, dând înainte și înapoi pe viteză sporită.

Nimic pe camera de pe alee. Nimic pe camera din curtea din spate. Nimic pe camera de la piscină. Apoi, deodată, pe camera cu senzor de mișcare din holul de la intrare al lui Jack, l-am văzut pe Jack vorbind cu un bărbat înalt, în blugi. Am dat pe viteză normală ca să văd mai bine și m-am întrebat dacă era cumva unul din „prietenii” despre care susținea că erau la el.

Asta până când bărbatul a scos un pistol de 9 mm și l-a îndreptat spre capul lui Jack.

Fir-ar al naibii!

Am trecut rapid prin toată înregistrarea, ca să îmi fac o idee generală. L-am văzut pe Jack ridicând mâinile, apoi coborându-le. I-am văzut pe amândoi întorcându-se spre ușă, apoi l-am văzut pe Jack deschizând-o, doar câțiva centimetri, iar pe celălalt bărbat făcând un pas înapoi și luând o

poziție amenințătoare la vreun metru distanță, cu pistolul îndreptat spre Jack.

Era suficient.

Era tot ce trebuia să văd.

Am sunat la 112 ca să mă asigur că poliția era pe drum.

Apoi l-am sunat pe Glenn.

— Cod Argint la reședința din oraș a lui Jack Stapleton, i-am spus lui Glenn luând-o înapoi spre casă, fără să mai simt de data asta pietrișul sub tălpile goale.

Apoi am adăugat bomboana pe colivă:

— Luare de ostatici.

Glenn nu înțelegea.

— Brooks, ce tot spui acolo? E la nivel de risc alb.

— Uită-te la înregistrări, am zis. În casa lui Jack e un bărbat înarmat cu un pistol.

— În clipa asta? a întrebat Glenn.

— În clipa asta.

— Tu unde ești?

— Sunt pe alee. Mă apropii de casă.

— Ești singură?

— Da. Dar la fel e și Jack.

— Jack nu e singur. E cu un intrus înarmat.

— Corect. Mai rău decât singur.

— Poliția e pe drum?

— Da.

— Așteaptă să vină polițiștii, a spus Glenn. Eu activez echipa.

— Nu îl las pe Jack singur acolo.

— Brooks! Așteaptă polițiștii!

— Pune echipa la lucru, am spus. Uită-te pe filmare. Sună-mă dacă găsești ceva ce mi-ar putea fi util.

La aceste vorbe mi-am pus telefonul pe modul silențios.

— Brooks! Nu intra în scena crimei! E periculos.

Știam că avea dreptate. Sigur că da. Nu eram înarmată.

Nu aveam un plan. Nu aveam nici măcar încălțări. Mai ții minte când ți-am zis că încălțămintea e esențială? Asta a fost pe vremea când credeam că nimic nu e mai rău decât tocurile.

Îndreptându-mă spre ușa casei, mi-am evaluat șansele de supraviețuire la un 50% solid.

Adică… eram foarte pricepută la meseria mea. Dar nu eram supererou.

Să fii bun în meseria asta însemna în parte și să faci alegeri inteligente.

Era aceasta o alegere inteligentă?

Sub nicio formă. Dar nu îmi păsa.

În acel moment, pentru mine conta un singur lucru: doi oameni de partea lui Jack erau mai buni ca unul. Chiar dacă eram desculță, neînarmată, fără întăriri și rănită, nu aveam de gând să îl las singur.

— Brooks! a urlat Glenn în telefon. Ascultă-mă și ascultă-mă bine. Îți spun să aștepți. Dacă îmi încalci ordinele, poți să îți iei rămas-bun de la Londra.

Bineînțeles că spunea asta. Bineînțeles că avea să se folosească de singurul lucru pe care mi-l doream cel mai mult pe lume ca să mă împiedice să mă bag într-o misiune sinucigașă. Era cel mai bun atu al lui.

Era o singură problemă. Ceea ce îmi doream cel mai mult pe lume nu mai era Londra.

Ceea ce îmi doream cel mai mult pe lume era Jack.

Am închis telefonul.

Londra putea să se ducă naibii.

Eram deja în alergare.

Știam codul de la ușă. Am intrat.

La parter nu era nimeni. Dacă ai făcut meseria asta mai mult timp, recunoști liniștea unei încăperi goale de cum intri în ea. Dar oricum am verificat

totul – fiecare dulap și fiecare firidă. Chiar și cămara.

Nimic.

Trecând pe lângă masă, am văzut un platou din lemn cu gustări reci, iar alături o sticlă de cabernet, deschisă ca să respire. Iar lângă sticla de vin? Un tirbușon.

În sfârșit. O armă. L-am luat în treacăt, fără să mă opresc și l-am băgat în sutien, fiindcă – nu-i așa? – femeile din lumea asta se pare că nu merită buzunare la haine.

Și primul etaj era gol.

Ori plecaseră din casă, ori…

Erau pe acoperiș.

Am luat-o pe scări urcând câte două odată, către încăperea cu jocuri.

M-am furișat pe lângă masa de biliard către ușa ce dădea pe terasa de pe acoperiș.

Am crăpat ușa ca să trag cu ochiul afară și să evaluez situația – și acolo am văzut cea mai ireală priveliște: șiragul de becuri atârnat de jur-împrejur, pe marginea acoperișului strălucea, aprins, profilul clădirilor din centru era iluminat de soarele ce apunea, cerul era de un mov tot mai închis, pe măsură ce se abandona nopții… și acolo, cu mâinile și picioarele legate cu legături de plastic, Jack Stapleton stătea față în față cu un bărbat de exact aceeași înălțime, aflat la vreo doi metri distanță, îmbrăcat cu un tricou rupt și blugi murdari, care avea îndreptat spre el un pistol și era cu degetul pe trăgaci.

Oricare alt agent ar fi așteptat poliția.

Dar nu era timp. Un deget pe trăgaci era la un impuls – ori o mâncărime, ori tuse, ori strănut – distanță de a comite lucruri ireparabile.

Era timpul să intervin. Cum puteam.

Tocmai mă strecuram afară, pregătită să îmi anunț cu grijă prezența cu mâinile sus, ca să nu sperii omul înarmat, când s-au întâmplat trei lucruri deodată.

Unu: când mă strecuram pe ușă, o pală de vânt a venit de niciunde și a măturat acoperișul, mi-a smuls clanța dintre degete și a trântit ușa care s-a închis în spatele meu cu un *bum* aproape sonic, care m-a speriat până și pe mine.

Doi: la auzul sunetului, omul cu pistolul s-a sucit brusc în direcția mea și se pare că a apăsat în același timp pe trăgaci, fiindcă…

Trei: m-a împușcat.

Capitolul 31

Inițial am crezut că a ratat.

Inițial a fost doar un zgomot așa de puternic, că l-am simțit în piept, odată cu o pală de vânt care mi-a trecut peste față.

Apoi, am simțit înainte să înțeleg.

Când mă gândesc acum la asta, văd totul cu încetinitorul. Glonțul șuierând pe lângă capul meu, răzuind în treacăt o șuviță subțire din părul meu. O usturime acută ce mi-a copleșit toată conștiința, apoi o umezeală caldă ce se rostogolea pe gât în jos, de parcă cineva storcea o sticlă cu sirop de ciocolată.

Nu era sirop, desigur.

Dar uite care-i treaba – când am simțit asta, am decis că eram teafără.

Sângele care îmi curgea pe gât m-a convins: era doar o zgârietură.

Nu sunt prea sigură cum de am știut asta – am știut și gata. Pur și simplu era exact așa cum îți imaginezi că e când trece un glonț razant pe lângă tine și te atinge – scurt, mic, usturător. Aproape ca o tăietură combinată cu o arsură.

Efectiv nu mă simțeam ca un om ai cărui creieri sunt împrăștiați pe peretele din spate.

Știam sigur că nu era așa?

Nu.

Dar am hotărât să merg înainte pe ideea asta până se demonstra contrariul.

Dar probabil că arătam ca moartea.

Omul cu arma s-a holbat îngrozit la mine.

— Doamne ferește! a strigat el. M-ai speriat!

Ce ironie.

Am întins mâinile spre el, cu palmele deschise.

— Îmi pare rău, am spus.

— Nu trânțești ușa când are cineva un pistol în mână, da?

— Nu am vrut, am spus. A luat-o vântul.

— Acum uite, m-ai făcut să te împușc, a zis el pe ton teribil de frustrat.

Aveam tot gâtul cald și ud de la sânge, care curgea și îmi îmbiba materialul rochiei. S-a dus de râpă rolul meu de bancă de sânge pentru Jack.

— Nu m-ai împușcat.

— Ăăă… tot sângele ăla zice că da.

— E doar o zgârietură, am spus. M-a atins razant. Sunt perfect teafără.

— Ei, arăți ca dracu a zis omul cu arma.

— Rănile la cap sângerează foarte tare, am spus pe ton de *un fleac.* Abia dacă mă ustură puțin.

În spatele lui, Jack părea de-a dreptul consternat să mă vadă. Acum se ghemuise aproape de pământ, gata să intre în acțiune, de parcă uitase că era legat la mâini și la picioare și putea să… *ce?* Să țopăie încoace ca să mă salveze? De îndată ce și-a dat seama că de fapt nu se putea mișca, a trecut la planul B.

— Ce cauți aici? s-a răstit el la mine.

— Păi… te ajut?

— Nu ți-am zis adineauri să pleci? a zis. Nu ți-am spus adineauri că nu există nimic real între noi?

— Îhî. Nu te-am crezut.

Jack s-a holbat la mine de parcă vorbeam în dodii.

Așa că am adăugat:

— Nu ești un actor chiar așa e bun.

Nimic. Nici măcar un chicotit politicos.

— Te-am alungat, a spus Jack. Cât se poate de grosolan și direct.

Am dat din cap.

— Mda. Dar după asta m-am uitat pe înregistrările camerelor de supraveghere.

— Du-te acasă, a spus Jack, uitându-se iar către agresor. Asta nu are nicio legătură cu tine.

— Mă rog. Acum cam are.

Omul cu arma arăta de-acum panicat. Nu e niciodată un semn bun.

Îi tremurau mâinile așa de tare, că vedeam cu vibra pistolul. Lăsase țeava în jos, părând să fi uitat o clipă de armă, și se uita când la mine, când la Jack.

— Nu așa trebuia să se petreacă lucrurile.

Părea dezamăgit.

Am încercat să îmi amintesc protocolul pentru negocierile în situații cu ostatici. Trecuse ceva timp. *Stabilește un raport* mi-a venit în minte, așa că am spus:

— Auzi, prietene, nu vrei să îmi spui cum te cheamă?

Nici urmă de rezistență.

— Wilbur, a spus el.

— Wilbur? am întrebat. *Acel* Wilbur?

Wilbur nu prea știa ce să spună.

— WilburTeUraste32i?

Asta l-a făcut să zâmbească – un pic flatat că fusese recunoscut.

— Îmi știi numele de Twitter?

— Ești memorabil. În mare parte datorită cărții.

— Ce carte?

Despre ce altceva puteam vorbi?

— *Pânza lui Charlotte.*

Wilbur doar m-a privit de parcă eram cu capul.

Bine. Ia, ajunge cu stabilirea unei legături.

— Auzi, Wilbur? am spus atunci, de parcă îmi venise o idee distractivă. Nu vrei să-mi dai mie pistolul?

— Nu încercam să te împușc pe tine, a spus Wilbur.

— Știu, am spus, cu voce catifelată. A fost un accident. Zău că nu am nimic.

— Cineva o să moară aici, a spus apoi, dar nu ești tu aceea.

Apoi a arătat către el și Jack.

— Eu și Jack am hotărât deja. Când ai sunat la ușă, am zis „Cine o să moară azi? Tu sau domnița?” Și el nici măcar nu a ezitat. S-a oferit *într-o clipită* să moară.

Wilbur a ridicat puțin din umeri.

— Așa-i că e drăguț?

Am dat din cap în semn de *Foarte.*

Era timpul să iau arma aceea.

Am făcut încet un pas înainte.

Dar când Wilbur a văzut ce făceam, a clătinat din cap.

— Nu pot să ți-l dau, a zis. Am nevoie de el.

Atunci a făcut mai mulți pași în spate, iar când a făcut asta, am văzut că șchiopăta. S-a poziționat lângă marginea acoperișului și s-a ajutat de piciorul bun ca să se urce pe bordura înaltă.

— Ce faci? am întrebat.

— Pun pariu că îl crezi tare grozav pe tipu' ăsta, mi-a spus atunci Wilbur. Toată lumea îl crede grozav.

— E OK, am spus ridicând din umeri.

— Toată lumea îl iubește. „Distrugătorul". Toți cred că a salvat universul. Nu-i așa? Toți au crezut că era chiar el.

Wilbur a clătinat din cap privindu-l pe Jack și și-a îndreptat iar pistolul spre el.

— Dar ăsta nu e erou.

— Exact, am spus cu toată blândețea posibilă. E doar un om. Doar un om oarecare.

Părea o idee bună să accentuez umanitatea lui Jack.

— Dar nu e *oarecare,* a spus Wilbur. Nu e ca mine și ca tine. Fiindcă are tot ce își dorește.

S-a întors spre Jack și a ridicat pistolul, ațintin**du-l** drept spre el.

— Nu-i așa, Distrugătorule? Nu-i așa că ai tot ce îți dorești?

Jack a clătinat încet din cap.

— Nimeni nu obține tot ce își dorește.

— Dar destul. Ba, chiar prea mult. Iar eu nu mai am nimic. Așa că dacă tu ești Distrugătorul, atunci eu o să fiu Justițiarul.

În clipa aceea, am simțit cum se schimba energia situației. Jack și cu mine ne-am uitat unul

la altul. Urma să se întâmple ceva. A fost aproape ca un declic. Trecusem la nivelul superior.

Oare aveam să fiu nevoită să îl împing pe omul ăsta de pe acoperiș ca să îl salvez pe Jack? Aș putea să o rup la fugă spre el, să-l înșfac și să sar cu tot cu el de pe acoperiș.

O cădere de la etajul doi nu te omoară.

Probabil.

Dar atunci, Wilbur s-a întors spre mine și a spus:

— Soția mea m-a părăsit pentru el.

Apoi, către el:

— Ești acum cu ea? Sunteți împreună?

Jack s-a încruntat, dar nu a spus nimic.

— Lacey? a continuat Wilbur, de parcă se știau de o viață și acum, că se întâlniseră, luau la rând vechii prieteni din facultate, ca să vadă ce mai știau despre ei. Lacey Bayless? Doamna Wilbur Bayless? Te-a găsit?

— Nu cunosc pe nimeni pe nume Lacey, a spus Jack.

Wilbur s-a întors spre mine.

— După accidentul de la muncă – a arătat spre piciorul cu care șchiopăta – a devenit obsedată de el. A creat un fan club, apoi altul. A început să trimită mailuri agentului lui. Petrecea tot timpul online, făcând GIF-uri. Iar eu îmi ziceam „Nu-i nimic. E sănătos să ai un hobby.” Nu? Am susținut-o! Nu eram gelos! Ziceam: „Fă ce te face fericită, scumpo!” Apoi, am venit acasă într-o seară și lângă ușă erau valize. Și lăsase o lasagna în frigider. Și mi-a spus că pleca.

I-a aruncat o privire lui Jack.

— Mi-a spus că i se întorcea stomacul pe dos când îmi vedea piciorul mutilat. Că se îndrăgostise de Jack. Nu aveam cum să mă compar vreodată cu el. De ce nu o puteam săruta și eu cum a sărutat-o Jack Stapleton pe Katie Palmer?

M-am uitat la Jack, întrebându-l din priviri: *Să îi spunem?*

Am trecut în revistă în minte toate cursurile de detensionare a unei situații. Îmi amintesc că trebuia să folosești numele persoanei cât mai mult posibil. Cel puțin în teorie, sunetul propriului nume avea darul de a calma oamenii.

— Wilbur, am spus. E dificil. Înțeleg.

Dar Wilbur nu voia compasiunea mea.

— *Tu* ce părere ai? m-a întrebat.

— Despre ce?

— Despre dacă sunt frumos.

Era, oare, Wilbur frumos?

Ăăă. Trebuia să dau în scris?

I-am studiat corpul în formă de pară, începutul de chelie, dinții galbeni, pielea unsuroasă, blugii murdari și tricoul lălâu cu Darth Vader pe care scria: VINO ÎN PARTEA ÎNTUNECATĂ. AVEM FURSECURI.

Și apoi am spus:

— Cred că ești foarte frumos, Wilbur.

Apoi am adăugat:

— *Foarte.*

Apoi, când am văzut că nu părea convins:

— Ba, chiar fercheș, aș zice.

— Deci, a spus arătând cu pistolul când la el, când la Jack, dacă ar fi să alegi între noi doi, pe cine ai alege?

Jack mă salvase aseară alegându-mă pe mine, iar eu aveam să îl salvez în seara asta alegându-l pe… Wilbur.

— Pe tine, Wilbur! am declarat instantaneu. Sută la sută pe tine! Într-o clipă!

— Așa-i? a spus Wilbur. Asta i-am tot zis și eu! „Jack Stapleton e un nemernic notoriu.”

— Un nemernic legendar, chiar, am fost eu de acord.

Jack s-a uitat urât la mine.

Wilbur a continuat:

— „Nu o să te poată iubi niciodată cum te iubesc eu”.

— Nu știe absolut nimic despre dragoste.

Jack a tușit semnificativ.

— „Nu o să-ți construiască de la zero o căsuță de păsări cu obloane micuțe funcționale și flori de camelie pictate de mână!” Nici nu încape comparație, corect?

— Nici vorbă, am confirmat. Jack Stapleton nu a construit în viața lui o căsuță pentru păsări.

Jack și-a umflat nările la mine, vrând să spună *Potolește-te.*

Wilbur s-a cufundat câteva secunde în tăcere.

Să încerc, oare, să îi iau arma?

Apoi Wilbur a continuat.

— Dar a plecat. A plecat oricum. A luat cu ea căsuța pentru păsări. Nu îmi răspunde la telefon. Nu îmi răspunde la mesaje.

— Cât timp a trecut de când a plecat, Wilbur?

— O lună.

O lună era mult. Suficient timp ca să îți dai complet viața peste cap. Știam din experiență personală.

— O să fie mai bine, Wilbur, am spus atunci. Lucrurile se îmbunătățesc, după aceea lucrurile se înrăutățesc, iar apoi se îmbunătățesc din nou. Ăsta e ritmul vieții. Așa merg lucrurile pentru toată lumea.

Dar acum Wilbur era pornit să își spună povestea.

— Apoi am văzut că era chiar aici, în oraș, a continuat Wilbur. Și m-am gândit să vin să îl caut. Să văd dacă nu cumva era și ea aici.

— Nu e, a spus Jack, doar ca să fie clar.

— Dar după aceea am văzut poza cu Jack pupându-se cu noua lui iubită. Adică, se mozoleau la greu. Gen „Mergeți, bă, la un hotel!” Ai văzut fotografia – *zi că nu-i așa!*

— Am văzut-o, am spus și eu și Jack la unison.

— Și mi-am spus că trebuie să opresc chestia asta, a continuat Wilbur.

— Mai zi-mi o dată de ce, Wilbur? am întrebat.

Wilbur m-a privit încruntat, de parcă era clar pentru oricine.

— Ca să nu rănească sentimentele lui Lacey.

— Ai amenințat că o omori pe noua iubită a lui Jack ca să dispară din viața lui și să îl poată avea soția ta?

Wilbur a încuviințat mândru din cap.

— Ce nu facem din iubire, corect?

— Nu, asta nu e… am dat să zic.

— Tu ai fost ăla cu amenințările cu moartea? a întrebat atunci Jack. Noi am crezut că era doamna crescătoare de corgi.

Wilbur s-a ciocănit cu pistolul în țeastă ca să-și indice creierul.

— I-am copiat stilul. Ca să derutez pe toată lumea.

— A funcționat, a spus Jack.

Dar Wilbur i-a dat înainte:

— Numai că nu voiam să o *omor* pe iubită. Doar să o sperii așa de tare, încât să îl părăsească.

— Doar să o terorizezi ca să rupă relația, l-am ajutat eu.

— Exact, a spus Wilbur. Dar nu a mers. Iar acum sunt praf. Nu pot să mănânc. Nu pot să dorm. Sunt tare singur tot timpul. Și zău că… nu mai pot să suport.

Atunci, exact când încercam să îmi dau seama cum să ajung la Wilbur înainte să îl împuște pe Jack, primul a spus:

— Așa că asta e pedeapsa Distrugătorului. Trebuie se mă privească cum mor.

Cu aceste cuvinte, Wilbur a ridicat brațul și și-a pus pistolul la propriul cap.

Nu venise acolo ca să îl ucidă pe Jack. Nici pe mine.

Venise să se sinucidă.

Aveam ceva experiență cu negocierile purtate cu cei care iau ostatici, dar deodată, aceasta nu mai era o luare de ostatici. În orice caz, nu așa cum mă așteptasem. Nu aveam niciun manual, nicio

procedură, nici cea mai vagă idee despre ce ar putea avea efect.

Trebuia să îmi ascult instinctul și gata.

— Wilbur, am spus. Vreau să lași arma jos.

Wilbur și-a mutat privirea de la mine la Jack, ca să vadă dacă era de acord. Jack a dar din cap și a spus:

— Are dreptate.

Am mai făcut un pas spre el.

— Wilbur, știu că în momentul acesta te simți singur, am spus. Dar nu ești singur. Eu și Jack suntem aici, cu tine. Nu vrem să pățești nimic rău.

Am continuat, gândindu-mă că aveam cea mai bună șansă dacă spuneam ceva adevărat, așa că m-am agățat de primul lucru care mi-a venit în cap, cu toate că nu avea nicio legătură cu povestea lui.

Deși mai târziu m-am întrebat dacă nu cumva avea.

— Când am împlinit 8 ani, am spus atunci, iubitul mamei a bătut-o așa de tare, că am crezut că a murit. Am stat toată noaptea ascunsă într-un dulap.

Wilbur s-a uitat la mine.

— A fost o noapte foarte rea. Cea mai rea din viața mea. Mi se părea că nu avea să se mai sfârșească niciodată. Dar s-a sfârșit. Iar acum e o amintire îndepărtată. Înțelegi ce vreau să spun?

Wilbur a scuturat din cap.

— Lucruri îngrozitoare se întâmplă tot timpul. Dar putem să trecem peste ele, Wilbur. Și mai mult decât atât… putem fi mai buni când ajunge pe partea cealaltă, dincolo de ele.

Wilbur s-a gândit la asta.

Apoi a folosit gura țevii pistolului ca să se scarpine în cap.

Am continuat:

— Nu poți să controlezi lumea – sau pe alții. Și nici nu poți să-i faci să te iubească. Te vor iubi sau nu și ăsta e adevărul. Dar ce poți tu să faci e să hotărăști cine vrei să fii în fața tuturor acestor

încercări. Vrei să fii un om care ajută sau care rănește? Vrei să fii un om care arde de furie sau care strălucește, inundat de compasiune? Vrei să ai speranță sau să fii disperat? Să renunți sau să mergi mai departe? Să trăiești sau să mori?

Atunci, Wilbur a spus ceva care a străpuns adrenalina momentului și mi-a cam rupt inima.

— O vreau doar pe Lacey a mea, a zis Wilbur.

— Știu, am spus. Și e posibil. Încă mai e posibil. Dar nu se poate întâmpla dacă nu ești aici.

Wilbur s-a încruntat, de parcă nu se gândise la asta.

— Viața ta e importantă, Wilbur, am zis. Lumea are nevoie de mai multe căsuțe de păsări frumos pictate.

— Dar fără ea, pentru cine le fac?

— Fă-le pentru păsări! Fă-le pentru toți oamenii care vor fi încântați să le vadă. Fă-le pentru tine.

Pe chipul lui Wilbur curgeau lacrimile. Și atunci a spus ceva la care mă mai gândesc și în ziua de azi. Cu o voce care suna sincer epuizată, a spus:

— Chestia e că… mă urăsc din tot sufletul fiindcă nu sunt iubit.

Au.

Înțelegeam perfect.

I-am vorbit cu voce blândă:

— Nu poți obliga oamenii să te iubească. Dar poți dărui lumii dragostea după care tânjești. Poți fi iubirea pe care ți-ai dori să o ai. Aceasta e calea către vindecare. Fiindcă atunci când dăruiești iubire altora, ți-o dăruiești și ție însuți.

Wilbur și-a mușcat buza, căzut pe gânduri.

— Asta e tot ce putem face, am spus. Nu putem decât să ne lăsăm deoparte furia și ranchiuna și armele – *vezi ce deșteaptă sunt?* – și să încercăm să schimbăm lucrurile în bine, nu în rău. E singurul răspuns.

Wilbur și-a șters lacrimile cu dosul mâinii în care ținea pistolul.

M-am mai apropiat un pas.

— Dă-ți timp de vindecare și dă-mi mie pistolul.

Wilbur a coborât pistolul și s-a uitat în jos la el.

— Îți poți schimba viața, am spus atunci. Poți face să se întâmple lucruri bune în viața ta. Poți să îți umpli curtea cu căsuțe de păsări pictate. Sute. Mii.

Îmi tremura puțin vocea. Dar am continuat:

— Mi-ar plăcea tare, tare mult să văd așa ceva. Îți dai seama ce priveliște magică ar fi?

Wilbur nu și-a ferit privirea. Știa că spuneam adevărul. Simțea cât de serios vorbeam.

— Hai, coboară de pe margine și dă-mi pistolul, bine? am spus.

Atunci, Wilbur s-a uitat în jos, dincolo de vârful picioarelor lui. După care, înfrânt, a pășit înapoi, către noi, coborând de pe bordura acoperișului. Când a făcut asta, piciorul rănit a cedat sub greutatea lui și s-a prăbușit.

În secunda aceea, eu și Jack am sărit amândoi pe el – Jack, încă legat, s-a aruncat cu toată greutatea corpului peste Wilbur, ca să îl imobilizeze, iar eu m-am repezit la pistol – deși Wilbur devenise deja inert și nu mai avea nevoie să fie ținut.

Când am căzut, tirbușonul din sutien a zburat de acolo și a alunecat până în celălalt capăt al acoperișului.

Am sucit la spate brațul lui Wilbur și i-am scos pistolul din mâna încleștată pe el. Când am ridicat privirea, Jack se uita la tirbușon.

— Și ce anume intenționai să faci cu ăsta?

Dar eu m-am mulțumit să spun:

— Nu vrei să știi.

Partea de la final a fost, până la urmă, foarte ușoară.

— Să știi că nu am avut niciodată de gând să te omor, mi-a spus atunci Wilbur, cu obrazul lipit de acoperiș. Nici pe Jack. Singurul om pe care voiam să îl omor eram eu.

— Asta trebuie să se schimbe, Wilbur, am spus, cu genunchiul înfipt în spinarea lui. Trebuie să

înveți să fii bun cu tine însuți. Și apoi trebuie să împărți acea bunătate cu lumea.

— Prin căsuțe pentru păsări, a spus Wilbur, clar îndrăgostit de idee.

— Asta e una dintre căi, da, am zis.

De-acum se auzeau sirenele. Și voci jos. Și bocanci pe aleea cu pietriș.

Nu mai dura mult. Aveau să urce rapid până la noi, luându-se după urmele tălpilor mele însângerate.

Cât am așteptat, Wilbur a spus:

— Am o singură întrebare pentru Jack.

Jack, întins peste picioarele lui ca să îl țintuiască la pământ, a spus:

— Care?

Și atunci, Wilbur a ridicat capul, l-a întors ca să-i zâmbească lui Jack cât putea el de frumos și a spus:

— Am vreo șansă să faci un selfie cu mine?

Capitolul 32

Doctorul de la Urgențe a numit zdrelitura de pe capul meu „o rană de milioane”.

Suficient de gravă, teoretic, încât să îmi aducă niște zile de concediu medical, dar nu așa de gravă încât să am nevoie de copci.

Sau… știi tu, *să mă fi omorât.*

— Un milimetru mai aproape, a spus doctorul după ce a scos un fluierat lung, și povestea ar fi cu totul alta.

Odată ce m-au curățat, au văzut ca lumea cu ce aveau de-a face: un șănțuleț lung de cinci centimetri și lat de cam un milimetru, deasupra urechii, cu marginile ușor ridicate.

Jack a făcut mai multe poze cu telefonul meu, ca să văd.

Nu a trebuit să îmi radă prea mult din păr, ceea ce a fost drăguț. Doar au tras cea mai mare parte din el într-o parte și l-au prins într-o coadă surprinzător de obraznică. Apoi au irigat și dezinfectat rana, au umplut-o cu unguent antibacterian și au acoperit-o cu un pansament – înfășurându-mi capul cu tifon care arăta ca bentița unui jucător de tenis din anii 1970.

— De fapt, să știi că îți stă bine, a spus Jack.

Eu doar îmi spuneam într-una că ar fi putut fi mult mai rău.

Nici măcar nu m-au ținut peste noapte. Odată ce RMN-ul a ieșit bine, m-au externat cu niște antibiotice, ibuprofen de concentrație industrială și instrucțiuni stricte să „mă port ca și cum aș avea o comoție”. Nu aveam voie să șofez, să fac sport, sau să mă dau în roller coaster.

Nicio problemă.

Eu și Jack ajunseserăm la spital cu salvarea, așa că Glenn a trimis mai târziu o mașină după noi. Și în clasicul stil cu înfloriturii sadice al lui Glenn Schultz, l-a pus pe Robby să vină să ne ia.

Mai e nevoie să trecem în revistă de câte ori a spus Robby că sub nicio formă nu voi putea vreodată să trec drept iubita lui Jack Stapleton? Mai trebuie să reflectăm la uluitoarea nesimțire de care a dat dovadă Robby de la despărțire încoace? Mai e nevoie să avem aici revelația că strategia lui Robby ca să mă păstreze într-o relație nocivă era să mă convingă că nu meritam una mai bună?

Toate astea sunt foarte adevărate.

Dar poate că am putea să savurăm pe îndelete un anume moment delicios din noaptea aceea, petrecut exact când eu și Jack am ajuns la mașină și Robby, încercând să facă pe agentul de Serviciu Secret, s-a repezit să deschidă portiera din spate a Tahoe-ului și a dat să mă ajute să urc.

În clipa aceea, Robby ar fi putut trece drept un tip tare.

Dacă nu ar fi stat la jumătate de metru de Jack Stapleton.

Și dacă eu nu mi-aș fi schimbat recent definiția a ce înseamnă, mai exact, un tip tare.

În fine, Jack l-a oprit când s-a întins să mă atingă.

— Lasă, frate, mă ocup eu, a spus Jack.

— E treaba mea, a spus Robby, încercând să își vadă de treabă.

Dar Jack l-a oprit iar, pășind între noi ca să blocheze accesul lui Robby la mine, mișcându-se așa de hotărât, că Robby și-a pierdut avântul.

Apoi, Jack m-a cuprins cu brațele, tot numai tandrețe, și m-a ridicat. M-a așezat pe bancheta din spate și mi-a pus centura, de parcă eram un obiect de mare preț, mi-a depus pe buze un sărut scurt, dar sugestiv, apoi s-a întors spre Robby.

— O fi asta treaba ta, a zis Jack arătând spre mașină, dar asta e iubita mea, a zis el punându-și mâna pe coapsa mea de parcă îi aparținea.

Deci.

Nu a fost cea mai rea noapte din viața mea.

Până la urmă.

Până la urmă, Jack a dormit la mine.

În apartamentul meu. În patul meu.

Fără să fie necesar niciun zid de perne.

Nu s-a întâmplat nimic fizic, bineînțeles. Roller coasterele nu sunt singurele interzise când ai o comoție. În plus, aveam tifon înfășurat în jurul capului, de arătam ca Björn Borg. Ceea ce cam punea cruce oricărei activități… știi tu, nonspirituale.

Dar s-au întâmplat chestii *emoționale.*

Cum ar fi că ne-am ținut de mână. Și ne-am mulțumit pentru tot ce ne-a trecut prin cap. Și am fost recunoscători că eram în viață.

E posibil să fi avut loc și ceva cuibăreli și strângeri în brațe.

Și presupun că atunci când lași pe cineva să te iubească, asta are cu adevărat un efect vindecător.

Fiindcă a doua zi dimineață, când m-am trezit și l-am găsit pe Jack stând pe marginea patului cu capul în mâini, mi-am dat seama că ceva se schimbase.

Înainte să apuc să întreb, Jack s-a întors și s-a uitat la mine, în toată splendoarea mea – cu capul bandajat și părul în toate direcțiile. S-a ridicat, a ocolit patul și a venit pe partea mea ca să întrebe:

— Ce îți face rana?

— Nu are absolut nimic, am spus fluturând din mână.

— Ai sânge pe bandaj.

— E ca o tăietură cu hârtie.

Dar tot s-a agitat pe lângă mine. M-a pus să îmi schimb bandajul de la cap și pe cel din jurul piciorului.

Care durea mult mai tare. M-a pus să mă spăl și pe dinți și să pun un halat moale, de catifea și să beau niște ceai cald și să îmi iau antibioticele.

Iar după aceea, mi-a mulțumit din nou, fiindcă nu am murit.

Și abia după ce ne ocupasem de toate acele lucruri, Jack mi-a mărturisit:

— Aseară am avut iar coșmarul.

— Același? am întrebat.

A dat din cap.

— Da. Dar a fost diferit.

Am sperat că diferit era bine.

— Ce s-a întâmplat?

— Am urcat în mașină cu Drew, ca de obicei. Am mers direct spre pod, ca de obicei. Dar apoi, când ne-am apropiat, am văzut ceva pe șosea.

— Ce?

— Un om. Care ne făcea semn să oprim.

— Și v-ați oprit?

— La milimetru. Drew a apăsat frâna până la podea și am derapat vreo treizeci de metri.

Jack a clătinat din cap.

— Era așa de real, că am simțit miros de cauciuc ars.

— Dar te-ai oprit, am spus. Asta e diferit.

A încuviințat din cap.

— La fix. Adică, ne-am oprit la doar câțiva centimetri de ea.

Ea?

— Era mama ta?

Jack a clătinat din cap.

— Erai tu.

M-am aplecat să îi privesc atent chipul.

— Eu?

Jack a dat din cap.

— Ai venit la geamul meu și mi-ai făcut semn să îl deschid. Iar după aia ai zis că podul e închis. „Trebuie să faceți cale întoarsă”, ai spus.

Dar atunci am văzut că Drew nu mai era în mașină. M-am dat jos ca să mă uit după el și l-am văzut că se îndepărta – se ducea spre pod, de parcă avea de gând să îl treacă. „E închis!” am strigat după el. „Trebuie să ne întoarcem!”

S-a oprit. S-a întors. Dar nu a venit înapoi.

„Hei, Drew!” am strigat, foarte ferm, de parcă dacă mă străduiam din răsputeri și reușeam să îl conving puteam schimba totul. „Hei! Trebuie să ne ducem înapoi.”

Dar Drew a clătinat din cap.

Așa că am alergat spre el și m-am oprit doar la vreun metru distanță. „E gheață pe pod”, am spus. „Trebuie să ne întoarcem. Hai.”

Dar Drew doar s-a uitat în ochii mei. Era nebărbierit. Iar vârtejul acela al lui făcea ca micul smoc de păr să stea sculat la spate. Și nu spunea nimic. A stat așa, acolo, până ce am știut sigur că nu se întorcea cu mine. Și atunci am simțit că aveam fața udă de lacrimi. Am mai încercat o dată. „Hai, vino înapoi cu mine, da? Hai să mergem împreună înapoi.”

Dar Drew doar a clătinat din cap. Și am știut că nu venea înapoi. Că nu puteam face nimic.

Și apoi, vocea a început să îmi tremure așa de tare că aproape am crezut că nu aveam să reușesc să rostesc cuvintele. Dar i-am zis: „Îmi pare așa de rău că nu am putut să te protejez.”

Și atunci Drew a dat din cap, ca și cum zicea *Știu. Nu-i nimic.*

Și apoi s-a răsucit pe călcâie și s-a îndepărtat spre pod. L-am privit până a dispărut. Și cred – cel puțin așa am avut senzația – că tu stăteai lângă mine și te-ai uitat și tu după el până a plecat. M-am trezit plângând. Dar într-un fel, mă simțeam mai bine.

Nu știu de ce, dar auzind povestea, m-au trecut fiorii.

— Știu că nu a fost real, a spus Jack. Dar părea real.

— Poate că a fost suficient de real, am spus.

— Îți mulțumesc că ai fost alături de mine, a spus Jack.

Aș fi putut să-i atrag atenția că el mă adusese acolo, în vis, alături de el. Dar am zis doar:

— Cu plăcere.

— În fine, a zis Jack. Cred că ai avut dreptate în privința visului.

— Da?

Jack a dat din cap.

— Că a fost o ocazie.

— Să îți iei rămas-bun? am întrebat.

Dar Jack a clătinat din cap.

— Să îi cer iertare.

Visul acela a fost ultimul pe care l-a mai avut Jack despre podul înghețat.

Încă își mai visa fratele din când în când – aproape întotdeauna era în mulțime, ridica ochii și îl vedea pe Drew zâmbindu-i, sau făcându-i cu ochiul, sau făcându-i semn din cap, gen: *Nu te teme. Te descurci de minune.*

Jack nu credea în visele acelea, nu chiar. Nu credea că erau la propriu ferestre către viața de apoi. Credea că era doar imaginația lui, care depăna povești.

Dar erau povești frumoase. Povești care alinau. Iar el era recunoscător pentru ele.

Erau povești pe care avea nevoie să le audă.

I-au vindecat teama de poduri?

Asta depinde ce înțelegi prin „vindecare”.

Tot nu se dă în vânt după ele. Dar acum poate trece pe ele.

Face o mică gropiță de concentrare în obraz și își încleștează mâinile pe volan, dar reușește să treacă de fiecare dată. Fără să vomite după aceea.

Așa că am decis să o trecem la rubrica de victorii.

Capitolul 33

După noaptea în care am fost… ăăă… împușcată în cap, Glenn a pus-o pe Taylor să îmi țină locul primele două săptămâni din deplasarea din Coreea, astfel încât rana mea de milioane să se vindece complet. S-a oferit să o pună pe Taylor să preia toată misiunea, dar am refuzat.

— Ia nu-i mai da sarcinile mele lui Taylor, am spus.

— Ai dreptate, a spus Glenn.

Jack a așteptat respectuos o perioadă de timp suficientă ca rana mea – alarmantă emoțional, dar nu tocmai mortală, ori măcar dureroasă – să se vindece… apoi m-a convins să încercăm iar să mergem la o întâlnire.

A spus:

— Putem să o luăm de la capăt?

— Cu ce?

— Cu întâlnirea.

— *Acea* întâlnire? am întrebat. Aia care aproape m-a costat viața?

Jack a dat energic din cap, semn că *Îhî.*

— Nu, mersi, am zis. Sunt bine așa.

— Am nevoie să o iau de la capăt, a spus Jack. Și tu la fel.

Apoi s-a aplecat spre mine, și-a pus la bătaie tot farmecul și frumusețea și a spus:

— Promit că nu o să regreți.

Îmi mai doream, oare, să pășesc pe aleea lui Jack în încălțări ridicole și să sun iar emoționată la ușa lui, chiar dacă știam cu siguranță că WilburTeUrăște32i era arestat?

Sub nicio formă.

— Hai să facem altceva, am spus. Mini golf. Bowling. Karaoke.

Dar Jack a clătinat din cap.

— Aveam planuri foarte detaliate pentru ce aveam să îți fac în acel moment și trebuie neapărat

să merg cu ele până la capăt.

— Te referi la momentul când am apărut la ușa ta, plină de emoții și tu m-ai respins fără drept de apel?

— Hai să consemnăm pentru posteritate că de fapt îți salvam viața.

— Dar tot am fost împușcată.

— Zdrelită, m-a corectat Jack.

M-am gândit puțin. Oare inima mea putea îndura o nouă încercare? L-am studiat atent.

— Încerci să recreezi întâlnirea?

— Da.

— De ce?

— Uite-așa, a spus Jack. Am nevoie de o versiune a acelei povești care să nu îl includă pe Wilbur.

Înțelegeam asta.

— Bine, am spus.

— În seara asta, a spus Jack.

— Bine.

— Și pune pe tine rochia aia roșie.

Am oftat.

— Aia pe care am umplut-o de sânge?

— Doar ai spălat-o, nu?

— Păi… da.

— Deci e în regulă.

— Dar sandalele sunt la gunoi, să știi.

— Nu îmi pasă de încălțăminte. Poți să vii și desculță dacă vrei.

Am scuturat din cap. Apoi am arătat cu degetul spre Jack și am spus:

— Am să-mi pun cizmele de cowboy.

Iar când el a dat aprobator din cap, în semn de *Mișto,* am zis:

— Nu mai port în viața mea încălțăminte proastă.

De data asta, când am sunat la ușă, Jack a deschis imediat ușa, larg.

Era îmbrăcat, era proaspăt bărbierit, era orbitor de frumos… și de cum a dat cu ochii de mine, și-a plimbat ochii pe mine în jos, până la cizme și înapoi în sus, cu înclinare din cap admirativă. Apoi a întins mâna, m-a agățat cu degetele de cordonul rochiei și m-a tras în holul casei, trântind ușa după noi.

Se uita la mine de parcă se pregătea să mă sărute până îmi pierdeam mințile.

Dar atunci am ridicat un deget și am spus:

— Poți să mă ajuți să lămuresc ceva?

Jack era deja în plin avânt. Dar s-a oprit.

— Sigur.

— Ultima dată când am făcut asta, am spus, m-ai oprit la ușă și mi-ai spus că nu m-ai plăcut niciodată. Că te-ai prefăcut sută la sută, tot timpul.

— Îmi amintesc.

— Deci, dacă tot o luăm de la capăt, poți să îmi confirmi că mințeai când ai spus că te-ai prefăcut? am spus.

Jack s-a încruntat.

— Nu știi deja?

— Să zicem că da, știu. Dar momentul acela a explodat ca o bombă atomică în cadranul creierului meu numit, hai să zicem „cele mai mari frici ale mele în legătură mine”. Deci. Dacă tot rescriem povestea… putem să reparăm partea aceea?

Jack a dat din cap în semn de *Bineînțeles.*

S-a uitat în ochii mei.

— Aveam mari emoții pentru întâlnire. Ți-am spus? Locuiam împreună de săptămâni în șir, deci nu ar fi trebuit să am. Dar aveam. Comandasem mâncare și așteptam livrarea, așa că atunci când am auzit soneria, am deschis fără să stau pe gânduri. Dar nu era mâncarea. Era Wilbur. Cu un pistol. Și era mult mai înspăimântător decât are dreptul să fie vreodată cineva pe nume Wilbur.

De acord.

— Avea o privire dementă, a continuat Jack. Respira precipitat și arăta ca un nebun, de parcă orice se putea întâmpla, în orice clipă. Am crezut că probabil era drogat. Știam sigur că avea un pistol îndreptat spre pieptul meu. Țin minte că mi-a fost foarte greu să renunț la gândul întâlnirii noastre. Îmi amintesc că îmi spuneam *Nu e deloc momentul acum.* Am încercat să îl conving să îmi dea pistolul. Mi-a pus o mie de întrebări fără să îmi ofere nicio explicație. Și tocmai când mă întrebam *Ce ar face Hannah în momentul ăsta?* și încercam să îmi amintesc exact cum mă azvârliseși atunci la pământ, ai sunat la ușă.

Jack a oftat.

A continuat:

— Wilbur a intrat în alertă maximă. Voia să știe cine era la ușă, apoi s-a uitat pe vizor și a văzut că erai tu și a spus „E o femeie într-o rochie strâmtă.” Apoi s-a întors spre mine și a zis „Bun. Cine să fie?”

L-am întrebat ce voia să spună și a zis „Pe cine să omor? Pe tine sau pe ea?”

Așa că am zis „Pe mine, normal. Clar.”

„Nici măcar nu ai stat pe gânduri”, a zis Wilbur, de parcă era dezamăgit.

Așa că am spus „Nu am la ce să mă gândesc.”

„Vrei să mori?” m-a întrebat Wilbur.

„Nu”, am zis. „Dar dacă e să aleg între noi doi, nici nu încape discuție.”

„Nu pot să cred că te alegi pe tine”, a zis Wilbur.

„Păi, în puii mei, n-o s-o aleg în veci pe ea.”

„Bine atunci”, a spus Wilbur. „Trimite-o de aici.”

Am întins mâna spre clanță, dar atunci Wilbur a adăugat: „Și să o faci cum trebuie. Dacă se prinde că se întâmplă ceva și cheamă poliția, ai cuvântul meu că vă omor și pe voi și pe mine.”

„Te cred”, am spus. Și vorbeam serios. Așa că am deschis ușa și am făcut singurul lucru care mi-a

trecut prin cap ca să te fac să pleci și să nu te mai întorci.

M-am uitat în ochii lui Jack.

— Te-ai purtat de parcă nu mă plăceai.

Jack a dat din cap.

— Nu am făcut degeaba toate cursurile alea de improvizație.

— De ce nu ai folosit cuvântul cod?

Jack mi-a aruncat o privire.

— Ăăă, pentru că nu am vrut ca ultimul meu cuvânt pe lumea asta să fie „buburuză", da?

— Hai, pe bune acum.

— Pe bune? De ce aș fi făcut așa ceva?

— Ca să știu că ceva nu era în regulă.

— Asta era toată ideea: ca tu să *nu* știi.

— Îți dai seama că asta e meseria mea, da? Eram mult mai pregătită decât tine să mă ocup de Wilbur321. Sunt vreo zece feluri în care l-aș fi putut dezarma.

— Nu m-am gândit la asta.

— Evident.

— Nu voiam decât să nu mori. Voiam tare, tare mult să nu mori, a spus Jack apropiindu-se de mine.

Am apreciat asta. Zău că da.

— Mulțumesc.

— Așa că am jucat rolul vieții mele.

— Chiar m-ai păcălit, am spus.

— Păi, asta e meseria *mea,* a zis Jack.

M-am uitat atent în ochii lui.

— Doar pentru mine, ca să fie clar. Nu era vorba că nu mă plăceai.

— Nu era vorba că nu te plăceam, a spus Jack.

— Mă plăceai, am repetat. Cu adevărat. Cât se poate de serios.

— Cu adevărat. Cât se poate de serios, mi-a confirmat Jack. Mai mult decât am plăcut vreodată pe oricine altcineva în toată viața mea stupidă.

L-am studiat.

— Nu îmi păsa dacă mă împușca, a continuat Jack. Singurul lucru de care îmi păsa era să te păcălesc să pleci – și să o fac așa de bine, încât să nu te mai întorci.

— Ei bine, ai fost de senzație.

— Dar te-ai întors. Ca o fraieră.

— Cred că vrei să spui *ca o dură cu un curaj de supererou.*

— Nu tu trebuia să mă salvezi pe mine. *Eu* te salvam *pe tine.*

— Se pare că ne-am salvat unul pe altul.

— E și asta o interpretare.

— Nu îți pare bine chiar deloc că ți-am salvat viața?

— Wilbur spune că până la urmă nu avea de gând să mă omoare.

— Dovezile susțin contrariul.

— De cum am ales să te salvez pe tine, a hotărât că eram băiat bun. A fost un test. Și l-am trecut.

— Dar de ce te-a testat dacă oricum nu avea de gând să te omoare?

— A fost un test al *prieteniei.*

I-am studiat chipul.

— Deci, până la urmă faptul că m-ai salvat nu a fost chiar așa eroic.

Dar Jack s-a uitat urât la mine.

— A fost al naibii de eroic.

Jack a oftat.

— Mă simt onorat că te-ai întors aici, a spus.

Și încă înainte să termine de vorbit, s-a apropiat, mi-a cuprins ceafa cu palmele și m-a privit în ochi de parcă erau un loc unde tânjea să ajungă.

— Dar, a spus apoi, să nu dea dracu' să mai faci vreodată așa ceva.

Apoi și-a lipit gura de a mea, m-a lipit de ușă cu toată greutatea corpului lui și m-a sărutat de parcă se temea că nu avea să mai aibă niciodată ocazia să o facă.

O, da.

O luam de la capăt într-un mare fel.

Cer scuze tuturor oamenilor din lume care nu sunt în locul meu… dar adevărul e că oricât ar fi Jack de bun la săruturi pe ecran, e de o mie de ori mai bun la varianta reală.

Bine, cu el, nici nu e greu.

Nu stai să despici firul în patru.

De fapt, nu mai gândești deloc.

Doar te lași luată de val, iar corpul preia controlul și nici nu știi când brațele îl cuprind pe după gât și ești lipită de abdomenul acela cu pătrățele și te topești în el și te dizolvi într-un moment așa de cutremurător, că parcă fiecare din simțuri îți e complet luat în stăpânire de el.

În cel mai plăcut mod posibil.

Te sărută de parcă e mâna destinului. De parcă asta s-a întâmplat întotdeauna. De parcă nu are cum să existe nici o altă versiune a poveștii.

Iar tu îl săruți la fel.

Și tot trupul ți se transformă în focuri de artificii.

La fel și sufletul.

Și parcă ești prezentă în viața ta și totodată zbori deasupra ei. Parcă ești simultan pe pământ și în ceruri. Parcă ești doar puls accelerat, căldură și moliciune, dar ești concomitent și vântul și norii. Ești pur și simplu totul, în același timp.

E ca și cum când iubești pe cineva – vorbesc de iubire adevărată, curajoasă, deplină – deschizi un portal către ceva divin.

Iar mai târziu – multe ore mai târziu – după ce te-a dus în pat și cizmele tale roșii zac uitate pe podea și sunteți amândoi epuizați și împletiți unul cu altul și pe jumătate adormiți, iar tu l-ai ajutat să facă nebunia aia pe care o face el cu cearșafurile, Jack se întinde și cască nonșalant, își lungește celebrul trunchi și spune:

— Mă întreb dacă se uită cineva pe imaginile de la camera de supraveghere.

— Ce cameră de supraveghere? te întrebi.

— Cea din holul de la intrare.

Sigur că da, se uită Robby. Fiindcă încă mai e agentul principal al echipei de protecție a lui Jack.

Mă ridic în coate ca să vezi fața lui Jack.

— De aia m-ai sărutat așa în holul de la intrare? Ca să îi faci în ciudă lui Robby?

— Te-am sărutat în holul de la intrare fiindcă mi-am dorit cu disperare săptămâni în șir să fac exact asta, spune Jack cuprinzându-mă cu brațul și lipindu-mă strâns de el.

Apoi adaugă:

— Faptul că i-am făcut în ciudă lui Bobby a fost doar cireașa de pe tort.

Și până la urmă, poți să știi vreodată sigur dacă ești demn de iubire?

Ce întrebare!

Nu știi. Nu ai cum. Sigur că nu.

Viața nu îți dă niciodată răspunsurile așa, pe tavă.

Dar poate că nici măcar nu e întrebarea corectă.

Poate că iubirea nu e o judecată pe care o emiți, ci o șansă pe care nu o lași să scape. Poate e ceva ce alegi să faci – iar și iar.

Pentru tine. Și pentru toți ceilalți.

Fiindcă iubirea nu e ca celebritatea. Nu e ceva ce îți acordă alții. Nu e ceva ce vine din afară.

Iubirea e ceva ce faci.

Iubirea e ceva ce *generezi.*

Și iubirea pentru alții chiar se dovedește a fi, în cele din urmă, un mod autentic de a te iubi pe tine.

Epilog

„Și de Wilbur ce mai știi?” s-ar putea să nu fie întrebarea cea mai presantă pentru tine în acest moment.

Dar știi ce? Omul a înflorit, pur și simplu.

E cum nu se poate mai fericit.

Pe scurt: căsuțele pentru păsări au avut un succes fulminant.

După ce a ieșit din închisoare, a deschis o firmă de construit căsuțe pentru păsări și și-a umplut cu ele toată curtea. Sute. În toate culorile, pe stâlpi de diverse înălțimi, în tot felul de forme: șoproane cu uși glisante, mori de vânt olandeze cu palete rotitoare, ba chiar o copie modernă în miniatură a vilei Kaufmann. A devenit cel mai fotografiat loc cu căsuțe pentru păsări de pe internet. Nu numai pentru farmecul lui, ci și pentru că e fundalul perfect pentru un selfie.

Și-a numit compania „Schimbă lucrurile în bine”.

Acum dacă îl întrebi, o să îți spună că noaptea aceea, pe acoperișul lui Jack, a fost cel mai negru moment din viața lui. De fapt, spune asta pe site, în descrierea misiunii companiei, cu titlul „De ce căsuțe pentru păsări?” A dat peste o doză intensă de bunătate exact în momentul când avea mai mare nevoie de ea – și a fost o revelație. A primit și ajutor profesionist și ceva medicație, iar acum încearcă în fiecare zi să împărtășească și altora ce a învățat.

Să respingă furia și să aleagă în schimb bunătatea.

Și căsuțele pentru păsări.

A făcut chiar și o prelegere TED Talk despre asta.

Când m-am uitat ultima dată avea patru milioane de vizualizări.

Să mor eu, Wilbur s-a dovedit a fi cel mai înțelept dintre noi.

Mă rog, oarecum.

Totodată, e foarte conștient de faptul că aproape ne-a omorât atât pe mine, cât și pe el însuși în noaptea aceea de demult și nu numai că a trimis o scrisoare foarte aspru formulată omului de la magazinul de arme care îi vânduse pistolul *chiar și după ce i-a dat de înțeles ce voia să facă cu el,* dar acum își folosește noua celebritate ca să militeze cu orice ocazie pentru legi mai stricte pentru deținerea de arme.

Spune că pentru el nu e ceva teoretic. E personal.

În plus, în fiecare an de ziua mea îmi trimite o căsuță pentru păsări.

Mă sperie, cumva, de moarte că știe unde locuiesc?

Absolut.

Dar nu mai mult decât orice altceva.

La urma urmelor, mottoul companiei lui Wilbur e: „Creează căsuța de păsări pe care îți dorești să o vezi în lume."

Pare să își fi găsit o vocație care îi vindecă sufletul. Și pare să câștige chiar binișor din asta. Și clar a devenit un fel de erou popular al comunității de iubitori de căsuțe pentru păsări.

Spune că faptul că s-a rătăcit în întuneric l-a obligat să caute lumina.

Și îl pomenește foarte des pe Jack Stapleton ca fiind „cel mai mare fan al lui și cel mai bun prieten".

Ceea ce e în regulă. Jack nu l-a mai văzut nici măcar o dată pe Wilbur din noaptea când m-a împușcat, dar fie.

Jack chiar a postat vreo două din căsuțele lui Wilbur pe Instagram. Și eu îl urmăresc pe TikTok. Ca admiratori ai căsuțelor pentru păsări și ai persoanelor care au curajul să își schimbe

mentalitatea, suntem foarte bucuroși că o duce bine.

Teoretic.

De la distanță.

Dar, bineînțeles, întrebarea numărul unu e: *S-a întors vreodată Lacey la Wilbur?*

Nu s-a întors.

A dat divorț.

Dar să vezi noroc: în ziua când a primit hârtiile de divorț, Wilbur a decis să își aline sufletul rănit cu un tort întreg, iar când a sunat la cofetărie și a cerut să îi scrie pe tort *NU ȘTII CE PIERZI, LACEY! SĂ MĂ PUPI ÎN FUND!,* decoratoarei i s-a părut așa de amuzant, că i-a strecurat în cutie numărul ei de telefon pe un bilețel pe care scria: „Ești simpatic rău. Sună-mă! Pupici, Charlotte."

Un an mai târziu, de Sfântul Valentin, s-au căsătorit.

Așa că le-am trimis ca dar de nuntă un exemplar din *Pânza lui Charlotte.*

Până la urmă a mai făcut Jack urmarea aceea la *Distrugătorii*?

A făcut-o.

S-a dovedit a fi mai greu decât crezi să renunți la viața de star de cinema celebru în toată lumea.

Mai ales când nu te mai urăști din toată inima în fiecare zi a vieții tale.

Însă a creat regula „Un film pe an".

În cei cinci ani de când a filmat *Distrugătorul II: Mântuirea,* a făcut cinci filme. O aventură spațială, un thriller politic, un film de război în care toată lumea – inclusiv Jack – e mâncată de rechini (nu am să mă uit niciodată la ăla), o comedie romantică (cu plăcere, doamnelor) și un western.

Și-a făcut singur toate cascadoriile în western.

Dar nimeni nu crede asta.

Se pare că e echilibrul perfect între muncă și viață personală. Un pic de filmări, un pic de

promovare și nenumărate plimbări pe malul râului Brazos căutând fosile. Și acum fac și eu cam la fel – o singură misiune pe an. Și ni le programăm cu grijă, ca să fim plecați în același timp.

Ne ducem fiecare și ne trăim aventurile noastre separate și ne facem treaba. Iar după aceea ne întoarcem acasă, în Texas.

Dacă Glenn are o însărcinare pentru mine și ezit să o accept, Jack arată spre propriile coaste și spune:

— Nu uita de branhii.

Dar adevărul e că mă gândesc la evadare mult mai rar decât pe vremuri.

Fiindcă Jack s-a mutat într-adevăr înapoi la ferma familiei și a construit o casă la câteva pășuni distanță de a lor în punctul perfect calculat ca să fie la intersecția dintre „prea aproape” și „prea departe”.

El cu Hank și Doc au construit până la urmă barca lui Drew și au botezat-o „Sally”, după hamsterul preferat din copilăria lui Drew. Într-una din zile o să navigheze cu ea în josul coastei Texasului. De îndată ce învață să navigheze.

Jack a transformat zona cu albia veche a râului într-o rezervație naturală. Rezervația Naturală & Centrul de Protecție a Faunei, Naturii Texane și Albiei Râului Brazos „Drew Stapleton”. Dar toată lumea îi spune pe scurt La Drew. Au creat trasee de drumeții și biciclete montane. Au organizat cursuri de grădinărit cu ajutorul fluturilor, de studiere a păsărilor în habitatul lor natural și de conservare a cursurilor de apă. Au făcut tabere pentru copii, unde învață să pescuiască, să facă focul și să protejeze natura.

Așa că asta îi ocupă timpul suficient ca să nu intre în belele – așa zice Doc.

Jack face și acum o faptă bună în fiecare zi, în onoarea lui Drew. Fie că plivește grădina mamei lui, ori donează o clădire pentru biblioteca unei școli, ori surprinde un grup de asistente medicale

de la Terapie Intensivă venind să le cânte o serenadă îmbrăcat într-un tricou mulat – zilnic, neabătut și dedicat, Jack muncește ca să onoreze amintirea fratelui lui mai mic și să își justifice timpul care i-a mai rămas de trăit pe acest pământ.

Și de fiecare dată, marchează momentul cu:

— Pentru tine, Drew. Mi-e dor de tine, frățioare.

Se pare că e suficient.

E suficient ca să poată merge mai departe.

Cine a câștigat concursul pentru postul din Londra?

Robby. Glenn nu glumea când mi-a spus să aștept poliția sau pot să-mi iau adio de la Londra.

Nu am fost deloc surprinsă.

Așa că Robby a primit postul de la Londra și a plecat din țară.

Din partea mea, ducă-se. Și din partea lui Taylor la fel.

Dar pe Kelly a enervat-o rău că nu l-am primit.

— Ai salvat viața cuiva în noaptea aia! a insistat într-o seară, la un pahar de margarita. De ce să învingă Robby?

Dar presupun că depinde ce înțelegi prin a învinge.

Adică… Robby trebuie să petreacă tot restul vieții… *cu Robby.*

Asta e prin definiție o înfrângere.

Chiar am plecat în deplasare în Coreea de îndată ce mi s-a terminat concediul medical și l-am lăsat pe Jack în Texas?

Sigur că da, aveam de făcut o treabă.

Dar a venit Jack după mine câteva săptămâni mai târziu, a apărut neanunțat la ușa camerei mele de hotel, cu un fular de cașmir mai moale decât catifeaua ca să petrecem împreună un noapte magică în Seulul acoperit de zăpadă?

Oficial? Nici vorbă! Eram în timpul serviciului.

Și mai important: a venit Jack cu mine în vacanța aia de Sfântul Valentin în Toledo?

Da, a venit. Dar a cumpărat de la mine biletele nerambursabile la ofertă și nu știu cum, am ajuns într-un avion particular. Și m-a obligat să îl las pe el să aleagă hotelul.

Pe scurt – ne-am dus, dar nu mă întreba cum ni s-a părut grădina botanică. Ori muzeul de artă. Sau faimoșii crenvurști cu chili.

Nu am prea ieșit din cameră.

Spun, cumva, că am stat toată săptămâna într-o luxoasă cameră de hotel fără să ieșim măcar o dată?

Las răspunsul la latitudinea imaginației tale.

Hai să spunem doar că acum, Toledo e orașul meu preferat.

Însă ar trebui să menționez că eu și Jack nu mai suntem iubiți. Un tip ca Jack nu poate fi iubitul tău o veșnicie.

Nu când Connie Stapleton te pisează nonstop cu „hai, căsătoriți-vă odată!” și „făceți-mi nepoți” înainte să „îmi crească flori pe piept aici, în grădină”.

A continuat să ne amintească tuturor de posibila ei moarte iminentă foarte, foarte mult timp după ce se vindecase complet în toate felurile posibile.

Fără nicio remușcare.

— Mi-am câștigat dreptul să fac asta, a spus ea. Și acum hai, puneți-vă pe treabă.

Connie susține sus și tare și în ziua de azi că moartea – amenințarea ei, promisiunea ei, inevitabilitatea ei amenințătoare chiar și când ești sănătos – are părțile ei pozitive.

Te ajută să îți amintești să trăiești din plin, ceea ce nu e puțin lucru.

Te ajută să nu mai irosești timpul.

Eu și Jack ne-am căsătorit la fermă, bineînțeles.

Am avut un buchet de caprifoi și bougainvillea. Jack avea la butonieră o pană pestriță pe care o găsise la râu. Am făcut împreună ace de siguranță

cu mărgeluțe și le-am dat invitaților ca suveniruri. Și l-am pus pe căluțul Clipper să oficieze ceremonia.

Glumesc.

L-am pus pe Glenn să oficieze. Ce să vezi, era și ofițer de stare civilă. Cine-ar fi crezut?

Era deja la soția cu numărul patru, așa că a declarat că asta îl făcea expert în materie. Și nu a îndrăznit nimeni să îl contrazică.

Am avut grijă să păstrăm lista invitaților relativ restrânsă. Majoritatea rude. Și vreo câteva stele de cinema. Normal. Dar numai cele pe care Jack le plăcea sincer.

De exemplu, Kennedy Monroe nu s-a încadrat.

Dar ghici cine s-a încadrat în categorie?

Meryl Streep.

Nu a putut veni, dar ne-a trimis un set de cuțite franțuzești – care de atunci aveau să fie cunoscute drept „cuțitele lui Meryl Streep" chiar și de copiii noștri. La modul „Iubire, poți să aduci tu unul din cuțitele lui Meryl Streep din sertar?" Sau „Să nu îndrăznești să deschizi aia cu unul din cuțitele lui Meryl Streep!" Sau „Cum a reușit un copil de 4 ani să îndoaie cuțitul lui Meryl Streep așa de tare, că nu îl mai putem îndrepta?"

Deci a ajuns să fie o invitată de onoare memorabilă.

Și crezi că am lăsat-o pe Taylor să fie domnișoară de onoare, chiar și după ce s-a rugat de mine?

Ăăă… Nu prea.

Dar am lăsat-o să împartă programul.

Iar Kelly? Îndelung-suferinda Kelly? Care încercase din răsputeri să se bage în echipa de protecție a lui Jack, dar nu se îndurase nimeni de ea?

Am așezat-o între Ryan Reynolds și Ryan Gosling, iar pe Doghouse l-am pus vizavi și l-am lăsat să fiarbă toată noaptea de gelozie. Apoi a vărsat din greșeală un borcan cu alcool pe unul

dintre ei – nu țin niciodată minte care – și a trebuit să îl ajute să își scoată cămașa elegantă, croită pe corp și să se schimbe cu una de la Jack.

Așa că până la urmă s-a distrat destul de bine.

Uneori, entuziasmul e o răsplată în sine.

Vrei să știi cum e să fii cu Jack Stapleton?

Îmi închipui că e la fel ca atunci când ești cu orice tip cu suflet mare, ilar de atrăgător, celebru în toată lumea, care râde tot timpul.

E grozav.

Mi se pare și acum epuizantă frumusețea lui Jack?

Categoric.

Săracu'. Zău că nu e vina lui.

Și e contrabalansată de realitate. Când se duce să alerge și apoi își lasă tricoul transpirat făcut ghem pe jos, în baie. Când i se îndoaie ochelarii și el nu observă. Când strănută în tricou și apoi face o plecăciune de parcă e cel mai mare geniu de pe planetă. Când suntem la cină și râde așa de tare că stropește toată masa cu apă. Când încearcă să arunce o cutie de iaurt expirat până în celălalt capăt al bucătăriei, la coș, ratează jalnic și apoi dispare pe ușă înainte să apuci să îl pui să curețe ce a făcut.

Ce vreau să spun e că nu e perfect.

Dar nu trebuie să fii perfect ca să meriți să fii iubit.

Ce s-a schimbat e că acum știu sigur că îl pot citi. Știu să îl deosebesc dintr-o privire pe Jack – *actorul* – de *adevăratul* Jack. Știu care e râsul fals și care e râsul lui din suflet. Știu care e zâmbetul lui agasat și care e zâmbetul lui încântat. Știu să îi deosebesc sărutările cu adevărat pasionale de cele prefăcut pasionale.

Încă un lucru care s-a schimbat e că acum știu să mă citesc *pe mine.*

Și când spun „citesc" vreau să spun „apreciez".

Sigur, toți ar trebui să ne cunoaștem propria valoare intrinsecă și să ne vedem propria frumusețe unică și să fim de partea noastră orice am face și oriunde ne-am duce.

Dar cine face cu adevărat asta?

Nu strică să ai parte de un pic de ajutor, nu?

Nu strică să îți petreci viața cu oameni care văd părțile tale minunate așa cum poate că tu, de unul singur, nu ai fi văzut niciodată.

Oamenii pe care îi iubim ne ajută să aflăm cine suntem.

Cele mai bune versiuni ale noastre, dacă avem noroc.

Se dovedește a fi ce iubesc cel mai mult la Jack Stapleton. Nu frumusețea. Nici felul în care stau pe el blugii ăia Levi's. Nici măcar banii sau actele filantropice. Și cu siguranță, nu celebritatea.

Sinceră să fiu, celebritatea e puțin cam obositoare.

Cea mai grozavă calitate a lui Jack Stapleton e un talent anume al lui – și acum știu că l-a moștenit de la mama lui – acela de a vedea tot ce e mai bun în oameni.

Oricine ai fi și orice ai avea de oferit, el vede.

Vede și admiră și apoi îți atrage atenția asupra acelei calități. Reflectă înapoi către tine o versiune a ta îmbibată cu admirație. O versiune care e întotdeauna, neîndoielnic și absolut… demnă de a fi iubită.

Ca să revin: Palmer Alune nu o să mă mai păcălească niciodată.

Ții minte când am numit sărutul acela filmat dintre ea și Jack „sărutul meu preferat din toate filmele văzute vreodată"?

Mda. Jack Stapleton a luat-o ca pe o provocare personală.

O provocare personală pe care a câștigat-o.

Mă rog… la drept vorbind, am câștigat-o amândoi.

Mulțumiri

Întotdeauna e greu să scrii mulțumiri.

Vreau să mulțumesc tuturor celor care mi-au citit, iubit, recomandat, recenzat sau postat vreodată despre cărțile mele. Fiindcă orice mică declarație de iubire pentru un roman îl ajută să își găsească cititorii: oameni care îl vor iubi și se vor simți schimbați de el și îi vor ajuta și pe alții să îl găsească. Scriitorii categoric nu pot să scrie cărți fără cititori care să vrea să le citească. Sunt mai mult decât recunoscătoare că am ocazia să îmi petrec viața scriind povești, gândindu-mă obsesiv la ele și pierzându-mă în lumea lor. Așadar… cititorilor, celor care postează ce citesc pe Instagram, bloggerilor, podcasterilor și tuturor celorlalți autori din lume care se susțin unul pe altul… *vă mulțumesc tuturor.*

Mulțumiri speciale romancierelor Jodi Picoult și Christina Lauren fiindcă i-au permis lui Jack Stapleton să joace în filme imaginare după cărțile lor adevărate.

Cartea aceasta a avut nevoie de o documentare destul de serioasă, mai ales despre adevărata față a lumii cinematografiei și sunt extrem de recunoscătoare îndrăgitelor actrițe Sharon Lawrence și Patty Murin pentru că au fost atât de amabile încât să își facă timp să stea de vorbă cu mine despre celebritate, arta actoriei și viața în industria divertismentului. Apreciez din tot sufletul timpul pe care mi l-au dăruit, sinceritatea și observațiile lor. Am aflat foarte multe și din cartea fascinantă a lui Justine Bateman, *Fame,* și sunt recunoscătoare profesorului David Nathan că mi-a împărtășit o parte din observațiile sale din cursul său Almost Famous.

Mi-au fost de ajutor la documentare două cărți foarte detaliate despre viața în lumea protecției VIP: *Finding Work as a Close Protection*

Specialist Executive de Robin Barratt, *Protection Specialist Handbook* de Jerry Glazebrook și dr. Nick Nicholson. Mare parte din ce îi spune Hannah lui Jack despre echipa lui de protecție e luată din acele surse.

Totodată, mi-a plăcut foarte mult să studiez în profunzime canalul de YouTube al specialistului în protecție VIP Byron Rodgers– o sursă bogată și fascinantă nu numai pentru detaliile despre această carieră, ci și pentru psihologia sa. În special interviul lui cu legendara Jacquie Davis m-a inspirat și ajutat enorm. Aș mai vrea să mulțumesc doctorului Natalie Colocci pentru consultanță medicală, precum și dragii mele prietene, Sue Sim.

Cărțile nu apar – și nici nu-și croiesc drum spre lume – fără sprijin și încurajare profunde și sunt îndatorată enorm celor care continuă să mă stimuleze și să îmi susțină scrisul. Redactorului meu, Jennifer Enderlin și agentei mele, Helen Breitwieser; sunt doi din oamenii mei preferați și datorită lor reușesc în fiecare zi să performez în continuare la capacitate maximă.

Sunt extrem de recunoscătoare oamenilor fenomenali cu care am șansa să lucrez la St. Martin's Press: Sally Richardson, Olga Grlic, Katie Bassel, Erica Martirano, Brant Janeway, Lisa Senz, Sallie Lotz, Christina Lopez, Anne Marie Tallberg, Elizabeth Catalano, Sara Lacotti, Kejana Ayala, Erik Platt, Tom Thompson, Rivka Holler, Emily Dyer, Katie Robitzki, Matt Demazza, Samantha Edelson, Meaghan Leahy, Lauren Germano și multor altora.

Aș mai vrea să mulțumesc regizoarei și scenaristei Vicky Wight pentru că e eroina mea și pentru că a adaptat pentru cinema nu una, ci *două* din cărțile mele – inclusiv, cea mai recentă, *Happiness for Beginners* – transformându-le în superbe filme de Hollywood și pentru că m-a prezentat în realitate unui star de cinema adevărat, impresionantului Josh Duhamel. Multă

recunoștință și lui Lucy Stille Literary pentru că se ocupă de cariera mea.

Ca întotdeauna, mii de mulțumiri și strânse îmbrățișări familiei mele: surorilor mele, Shelley și Lizzie și familiilor lor; tatălui meu, Bill Pannill și soției lui; și celor doi incredibili copii ai mei, Anna și Thomas. Și echipei fantastice: legendarei mele mame, Deborah Detering, și la fel de legendarului meu soț, Gordon Center, care sunt, fiecare în felul lui, izvoare *nesecate* de sprijin, încurajare, toleranță și inspirație. Dacă știu sigur ceva în viața asta, e că am avut noroc cu carul.

Nota autoarei

Aceasta e cartea mea de pandemie.

Am început această poveste în vara anului 2020 și am terminat-o în primăvara anului 2021.

E o poveste pe care am scris-o când viața mea, ca a majorității oamenilor, era plină de îngrijorare, stres, nesiguranță, frică și izolare. Încerc întotdeauna să găsesc în poveștile mele un echilibru între întuneric și lumină. Dar pentru această carte? Echilibrul a fost *cât de multă lumină posibil.*

Îmi aduc aminte că vorbeam la începuturile proiectului cu redactorul meu, Jen, despre elementele de bază ale intrigii. Nu îmi plăcea cariera pe care i-o dădusem unuia dintre personajele principale, Jack. Meseria pe care o avea pe atunci era așa de plictisitoare, că nici nu reușeam să mă concentrez când am încercat să mă documentez despre ea. Așa că Jen a spus: „De ce nu îl faci star de cinema?" Iar prima mea reacție a fost: „Nu e prea distractiv?"

Am discutat o vreme despre asta și am decis: *Nimic nu poate fi prea distractiv.*

Mai ales în anul acela.

Pe scurt, lucrul la cartea aceasta m-a ajutat să trec prin anul 2020.

Era ancora mea, era ceea ce așteptam cu nerăbdare zi de zi și m-a ajutat că îmi creez propriul meu refugiu însorit în vremuri cu nori foarte negri.

Ar fi putut avea cu ușurință o mie de pagini. Mi-a plăcut așa de tare să fiu cu personajele mele principale, că aș fi adăugat bucuroasă scenă după scenă cu ei tachinându-se, îmbrățișându-se accidental și ducându-se în cârcă.

Locația poveștii este ferma de vite din Texas a propriilor mei bunici adorați. Casa familiei Stapleton *este* casa bunicilor mei – o clădire cu

multe coridoare, cu o bucătărie luminoasă, uși de plasă care se închideau trântindu-se și scăldată în miros de piele și caprifoi. Amândoi bunicii mei s-au dus acum. Casa încă există, dar o scoatem la închiriat și nu am mai intrat în ea de mulți ani. Dar lucrul la această carte mi-a permis să mă duc înapoi și să o vizitez, măcar cu gândul. Mi-a permis să călătoresc către un loc pe care îl iubesc, pe care încă îl mai văd aievea în minte, în cel mai mic detaliu – și a fost o nespusă bucurie dulce-amară să fiu iar acolo.

Chiar m-a pus pe gânduri cu privire la scopul existenței poveștilor.

Fiindcă nu a fost doar distractiv și atât să scriu această carte. A fost ca un tonic pentru sufletul meu sleit de puteri.

Există un citat din Dwight V. Swain pe care îl iubesc: „O poveste e ceva ce *faci* unui cititor." Sunt teribil de recunoscătoare pentru ce mi-a făcut mie această poveste. Mi-a *hrănit* sufletul în moduri profunde, de care nici nu sunt sigură că eram conștientă că aveau nevoie de hrană.

Vreau întotdeauna ca poveștile mele să fie despre iubire, lumină, înțelegerea perioadelor grele și despre a ne ridica din nou după ce viața ne-a doborât. Îmi doresc întotdeauna să ne facă pe toți (inclusiv pe mine) să râdem și să ne emoționăm… și să ne ofere un punct de reper încărcat de înțelepciune.

În cazul lui *Bodyguard,* asta a fost mai adevărat ca oricând. M-am gândit des la asta în 2020: cât de important e râsul. Cât de importantă e speranța. Cât de importantă e bucuria.

Cum povestea potrivită la momentul potrivit îți poate ridica moralul în moduri care îți dau senzația că ai fost salvat.

La drept vorbind, asta e tot ce pot spera scriitorii să facă pentru cititori: să inventeze povești pline de vraja după care tânjim noi înșine. Sper ca timpul

petrecut cu *Bodyguard* la fermă să-ți fi hrănit în întregime sufletul precum a făcut-o pentru mine.

Katherine Center

KATHERINE CENTER este una dintre cele mai bine vândute autoare *New York Times***,** cu mai multe titluri ce au câștigat chiar și inimile împietrite, care nu credeau în povești de dragoste. Este o scriitoare cu un talent aparte: reușește să construiască personaje cu care se poate identifica oricine și povești care oferă o satisfacție nemărginită atunci când vine vorba despre hrănirea sufletului. Denumită „regina lecturilor reconfortante", Katherine Center scrie cărți – în care râzi și plângi – despre cum viața ne doboară și despre cum ne ridicăm.

Cărțile ei ***Cum să mergi mai departe*** și ***Flăcările care m-au învățat să iubesc*** au fost desemnate bestsellere de *New York Times* și *USA Today.* La fel s-a întâmplat și cu ***Bodyguard,*** lansată în 2022, care, în plus, a fost nominalizată de Goodreads pentru *Cea mai bună carte de dragoste.*

Bestseller New York Times și ***USA Today***

Nominalizată la **Premiile Goodreads 2022** în categoria ***Best Romance***

Una dintre ***Cele mai bune cărți din 2022*** pe **Amazon**

Ea îi păzește spatele.

Hannah Brooks arată mai degrabă ca o educatoare decât ca o persoană care te-ar putea ucide cu un tirbușon. Sau cu un pix. Sau cu un prosop de bucătărie. De fapt, ea este agent de protecție VIP (alias „bodyguard") și tocmai a primit misiunea de a-l păzi pe celebrul actor Jack Stapleton.

Dar cine-i păzește inima?

Jack Stapleton este deținătorul a două titluri consecutive de Cel Mai Sexy Bărbat din Lume. Urmărit de paparazzi pe plajele din întreaga lume, este faimos, printre altele, pentru aparițiile lui din valuri strălucind ca o zeitate romană. În urma unei tragedii în familie, el s-a retras din viața publică. Însă nu a scăpat de fanii obsedați.

Împreună păzesc un secret.

Când mama lui Jack se îmbolnăvește, acesta se întoarce acasă, la ferma familiei din Texas, pentru a-i fi alături. Dar nu vrea ca familia lui să știe despre amenințările primite sau despre bodyguard. Au destule griji. Așa că Hannah are nevoie de o acoperire. Pentru a-l putea păzi de aproape, ea va juca rolul iubitei lui. **Ce ar putea să meargă prost?**

BOOKZONE

ISBN 978-630-305-051-5

9 786303 050515

{1} Central Time sau Ora Centrală e fusul orar din centrul Americii de Nord și este UTC minus șase ore sau minus cinci ore în perioada orei de vară (n. tr.).

{2} OPP, în engleză PPO (Private Patrol Operator) - Operator de patrulă privată (n. tr.).

{3} Doghouse - căsuță sau cușcă pentru câine (n. tr.).

{4} Enola Gay e numele avionului din care a fost lansată bomba nucleară de la Hiroshima, pe 6 august 1945 (n. tr.).

{5} Plantă ornamentală originară din zona tropicală a Americii de Sud cu flori roz (n. red.).

{6} ADD - tulburare cu deficit de atenție și hiperactivitate (n. tr.).

{7} Dislexie - deficiență de învățare frecventă, care împiedică dezvoltarea capacității de a citi (n. tr.).

{8} Disgrafie - deficit de învățare, caracterizat prin afectarea scrierii de mână, scriere slabă, dezordonată, ilizibilă, sau dificultăți în alegerea corectă a cuvintelor utilizate (n. tr.).

Table of Contents

Capitolul 1 4
Capitolul 2 16
Capitolul 3 28
Capitolul 4 37
Capitolul 5 54
Capitolul 6 69
Capitolul 7 85
Capitolul 8 96
Capitolul 9 104
Capitolul 10 115
Capitolul 11 125
Capitolul 12 135
Capitolul 13 145
Capitolul 14 157
Capitolul 15 162
Capitolul 16 172
Capitolul 17 178
Capitolul 18 193
Capitolul 19 202
Capitolul 20 213
Capitolul 21 223
Capitolul 22 231
Capitolul 23 237
Capitolul 24 247
Capitolul 25 259
Capitolul 26 264
Capitolul 27 275

Capitolul 28 281
Capitolul 29 308
Capitolul 30 313
Capitolul 31 327
Capitolul 32 339
Capitolul 33 345
Epilog 353
Mulțumiri 362
Nota autoarei 365